C:\Users\Plazma\Desktop\A_Aldridge Ray - Emancipator 01 - Faraoský kontrakt.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ray Aldridge – Emancipátor 1 : Faraoský kontrakt

(EMANCIPATOR BOOK I: THE PHARAOH CONTRACT)
Copyright © 1991 by Ray Aldridge

RUIZ SE ROZMÁCHL a zasáhl vůdce konci prstů napřažené ruky, vrazil mu je do měkkého plochého chřípí, až se úlomky kostí rozlétly do mozku. Letící vlčí tělo ztuhlo v křeči a žluté oči vyhasly. Švihnutím levé paže odhodil Ruiz mrtvolu doprava a trefil přitom dva další vlky tak, že odlétli na kamennou stěnu.

Nyní proti němu stál jen jeden útočník. Podařilo se mu uhnout prvnímu útoku a drápy mu vyryly do ramene tři krvácející šrámy, místo aby mu rozervaly hrdlo, jak vlčice zamýšlela, takže z toho vyšel dobře. Nepodařilo se mu ale uniknout jejím zubům, které se mu vzápětí zaťaly do pravé strany hrudníku. Vlčice se o něj zapřela kolenem a chystala se mu vyrvat kus masa. Ruiz se na okamžik zalekl, že ho svou vahou strhne přímo doprostřed smečky.

Podařilo se mu ale vzepřít se zdravým kolenem a přitisknout se zády ke zdi. V tomtéž okamžiku ji sekl oběma rukama do hlavy, mezi špičaté uši. Odměnou mu bylo nádherné lupnutí praskající lebky. Vlčice se zachvěla a sesula se k zemi.

Nezranění vlci se snažili znovu postavit na nohy a Ruiz se opatrně posunul kousek podél zdi. „Tak pojďte," řekl tichým hlubokým hlasem, tak zlověstně, jak jen dokázal. „Pojďte!"

Mé matce MURIEL RICE ALDRIDGEOVÉ,
kterou vždy tak překvapivě nepřekvapovaly moje úspěchy.

Kapitola I

Na révách řetězů kvetou okovy,
železné růže.
Z temnot zní skřípání lopat...
Kdo je zahradník?

-vyryto do rozpadlé zdi ve zříceninách otrokářské ohrady na planetě Strašpytel

V ŠERÉM NARUDLÉM SVĚTLE Animální planiny se o Ruize Awa otírali hledači rozkoší, moře divokých očí, vlhkých úst, potem zvlhlých těl. Opatrně postupoval hlukem a puchem. Okolní zmatek ho chránil. Kdo by si v tom neustálém hemžení všímal Ruize Awa, kdo by to hlásil jeho zaměstnavatelům?

Z představy, že by ho našli, mu přeběhl po zádech mráz a naskakovala mu husí kůže. Inkvizitoři Umělecké ligy by se na něho vrhli: „Ruizi Awe, pověz, co jsi dělal na Dilvermoonu? Jaká levárna té přivedla do pevnosti Nackera Učitele, toho pirátského paměťáře?" A taky: „Ruizi Awe, jak je možné, že ses tu objevil tak brzy potom, co jsi dostal svou síť? No, co nám na to řekneš, Ruizi Awe?" A Ruize nenapadalo jediné vysvětlení, jež by kruté vyšetřovatele uspokojilo.

Měl pocit, jako by se mu už za očima rozprostírala síť smrti, jako by se mu stahovala kolem mozku stále těsněji a těsněji.

Nemůžou být všude, říkal si. A: Už je příliš pozdě, zpátky už nemůžu. V hlavě mu hučelo: Příliš pozdě, příliš pozdě, příliš pozdě.

Ale nikdo na něho neukázal, nikdo nevykřikl jeho jméno. Napětí v zátylku trochu polevilo, když se přiblížil k oblasti dovoleného zabíjení. Až se skryje v jejím přítmí, až se zbaví monitorovacích robotů, kteří lezou po stropech turistických sektorů, bude klidnější. Tam, kde je možné legálně prolévat krev, tam už to zvládne.

Zastavil se na křižovatce šesti chodeb. Velký sál s kupolovitým stropem byl oblíbeným shromaždištěm stád.

I teď to tu vřelo. Animoidi se procházeli, potáceli, plížili, poskakovali, nadnášeli. Nechyběla tady jediná verze skorolidskosti. Všude se chvěly špičaté uši, blýskaly zuby, na záhonech lidské kůže vyrůstala bohatá kožešina. Lesklí selenioví skarabeové - personalizační cívky, zařízení, jež napájela mozky animoidů zvoleným zvířetem - se zakusovali do zátylku každé lebky. Byla to jediná ozdoba povolená na Planině. Nikdo nesměl mít jediný kousek oděvu, který by mohl skrýt zbraň.

Ruiz úkradkem pozoroval obličeje, které míjel. Skrýval zvědavost, ale všechny ty zvířecí touhy a strachy a vášně, jež překryly lidské rysy, ho fascinovaly. Svou vlastní personalizační cívku měl nastavenou na povolené minimum, a tak viděl i stínové tvary, jež žily uvnitř animoidů, přízračné bezbarvé obrysy vířící kolem lidských postav. Co například přimělo toho vysokého kostnatého muže s pečlivě vyčesanou hřívou, aby opustil svou ředitelskou kancelář a vydal se do nejistoty Animální planiny? Proč tu hraje vznešeného jelena? Nebo tamhleta upravená mladá žena? Byla dokonale nalíčená módními tónovači kůže, oranžové vlasy měla stažené do uzlu a ostré nehtíky vypilované do šarlátové dokonalosti. Měla osobnost velkého hada a tiše, s hladovým pohledem, trpělivě čekala ve stínu.

Ruiz pomalu přecházel na druhou stranu sálu a sledoval smečku vlků, kteří odpočívali u zdi. Bylo jich kolem deseti, muži i ženy s velkýma žlutýma očima, s obličeji porostlými chuchvalci šedivých chlupů a s chlupatými těly, tvrdými a hubenými jako prkna.

Když se k nim Ruiz přiblížil, vystoupil vůdce smečky dopředu a oči mu zaplály zájmem.

Ruiz potlačil zlost. Vlk v úsměvu odhalil bílé tesáky a silný červený jazyk.

Ruiz předstíral lhostejnost, i když mu poněkud tuhly nohy.

Prošel pod bioluminačním nápisem ZDE KONČÍ PLATNOST PANGALAKTICKÉHO ZÁKONA do temných chodeb za sálem. Za zády cítil, jak se smečka zvedá.

LEROE SVOLÁVAL BRATRY a zvědavě větřil.

„Maso vstupuje do prostor lovu," oznámil a zavrčel. Byl to tichý zvuk, plný příjemného očekáváni.

„Nebezpečné?" chtěla vědět Camilla, jeho partnerka, druhý nejdůležitější člen smečky. „Pohyboval se velice sebevědomě. Páchl rozhodností a skoro žádným strachem."

Leroe vztekle zavrčel a Camilla couvla. Měla respekt z jeho síly. „Třeba je to maso příliš hloupé, aby se bálo. Je sám, změkčilý člověčinou. Jak by nám mohl uniknout?"

Smečka kolem vyjádřila souhlas. Červené jazyky přejížděly po černých rtech a chodbou se ozývalo dychtivé kňučení.

Leroe se na dlouhou chvíli odmlčel. Znovu hodnotil svůj dojem z odcházejícího masa. Personalizačni cívka přece jen nepotlačila jeho lidské vědomí natolik, aby zapomněl, že Camilla je velice chytrá. Chytřejší než on. Proto si to všechno promýšlel znovu, tak zodpovědně, jak jen mu to hlad a touha po krvi dovolovaly.

Maso byl vysoký muž se širokými rameny, měděně rudou kůží a krátkými černými vlasy. Pod kůží se mu rýsovaly pevné svaly. Když Leroa míjel, ignoroval jeho i smečku, ale Leroe měl pocit, že v jeho tvrdých očích zahlédl náznak výzvy.

A cívka toho muže byla nastavena na tak slabé působeni, že vysílala jen náznak nehumanity, slabý obraz jakési šelmy. Chyběl mu obličej, ten obličej, který nosili všichni animoidi, maska, jež se chvěje a škubá v bouři zvířecích pudů.

Leroe se rozhodl. Možná to maso bude bojovat, možná bude chtít uprchnout, ale smečka je silná a rychlá a to maso je jen osamělý muž neposílený zvířecí divokostí. Jak by jim mohl být nebezpečný?

„Budeme lovit." Leroe stáhl rty v radostném a vzrušeném úšklebku a smečka zavyla nadšením.

Otočil se a vyrazil za pachem masa do tmy. Smečka běžela za ním.

RUIZ SLYŠEL SMEČKU kdesi vzadu za sebou a zrychlil. Vlci ho neměli šanci dohonit, ale bál se, že k němu přilákají pozornost jiných dravců. A tak se držel u nejtemnější stěny chodby a šetřil dech - i když občas se neudržel a vyplýtval trochu energie na proklínání Nackera. Proč musí žít až na samém konci sektoru povoleného zabíjení, kam se pustí jen ti nejfanatičtější animoidi a pár turistů, ať už se sebevražednými úmysly, nebo z totální nevědomosti. I když na druhé straně, nebyli tu žádní zvědavci a to Ruizovi vyhovovalo. Jen kdyby se nemusel hnát jako jelen a mohl si tam v klidu dojít.

Na konci jedné z širších stinných chodeb se na okamžik zastavil. Naslouchal rychlému dupotu nohou za sebou. Zahlédl i několik stínů. Nečekal, že budou tak blízko. Znovu se rozběhl, ještě delšími kroky a s ještě hlubšími nádechy. Pronásledovatelé zůstali pozadu a Ruiz se usmál.

Brzy, už brzy bude u brány Nackerova doupěte - bude mít dost času na všechny ty otravné identifikační procedury, které paměťář vyžaduje.

V tom okamžiku mu z neosvětleného výklenku přímo do cesty vypadlo tělo s prokousnutým hrdlem. Reflex ho vymrštil do skoku. Všechno mohlo být v pořádku, nebýt kluzké kaluže krve přesně v místě, kam doskočil. A i pak mohl Ruiz dopadnout na zem bez úhony, kdyby se z chodbičky za svou kořistí nevyřítila tygřice a Ruize plnou silou nesrazila.

Cítil, jak se kácí k zemi, levou nohu zkroucenou v nepřirozeném úhlu. Cítil, jak mu praská zesílená kolenní chrupavka, a pak mu tělem projela příšerná bolest.

Odkulil se do tmy a čekal, že se do něho zatnou tygří drápy. Ale když se postavil, viděl, že tygřice má zájem jen o svůj oběd. Zkrvavené zuby měla zaťaté do zátylku oběti a s hlubokým hrdelním vrčením odtahovala tělo zpátky do tmy výklenku.

Tygřice sledovala Ruize planoucíma očima. Světlé vlasy kolem širokého plochého obličeje měla rozcuchané a krev stékající po kostnatém těle byla v matném světle úplně černá.

Ruiz se vrátil do chodby. Snažil se ignorovat bolest v koleně.

Tygřice zmizela v úkrytu a ze tmy se ozývaly vlhké zvuky trhaného masa. Otočil se běžel dál v obavách, že brzy uslyší funění smečky. Jeho krok ztratil elegantní plynulost, teď klopýtal. Pokaždé, když levá noha dopadla na ocelovou podlahu, projel mu kolenem nůž. Zatím se bolest dala vydržet, ale zranění ho velice zpomalovalo. Neodvažoval se riskovat, kdyby koleno příliš namáhal, mohlo by vypovědět úplně. Plíce už nepumpovaly vzduch bez námahy, srdce mu bušilo a po těle mu stékal pot páchnoucí strachem. Myslel na to, jak ten zápach bude popohánět

vlčí smečku.

O chvíli později za sebou uslyšel škrábání drápů po ocelové chodbě. Vytřeštěnýma očima hledal po stěnách značky. Jak daleko má ještě k pevnosti paměťáře? Tamhle! Ta skvrna fialové bioluminace, graffiti ve tvaru Dlouhohlavého krokodýla. A tamhle! Ten pokroucený železný rozcestník na křižovatce tří chodeb - ten si taky pamatuje z poslední návštěvy.

Ruiz spěchal dál, trochu veseleji. K bráně už to nemůže být víc než nějakých tři sta metrů.

Začínal věřit, že už se situace nezhorší. Až se dostane do pevnosti, sežene si rekonstrukční vybaveni a za pár hodin bude v pořádku. Obličej se mu vypjal námahou i optimismem.

Pak se smečka vyřítila z chodby pár metrů za ním a ozvalo se vysoké nadšené vytí. Ruiz si pomyslel, že nejspíš znali nějakou zkratku. Proč ne? Určitě sem často běhali za kořistí.

Napjal síly, a než vběhl do rotundy před bránou Nackerovy pevnosti, zase se mu podařilo smečce o pár kroků utéct. Ale ani to mu moc nepomůže, stejně nebude mít čas na vstupní ceremoniál, bude muset bojovat. Bude si muset najít výhodné místo, aby se mohl zády opřít o stěnu, než mu koleno vypoví službu úplně. Zranění bylo čím dál horší a vyčerpání způsobovalo, že se nedokázal soustředit na nic jiného než na bolest, jež byla o to silnější. S každým krokem mu teď projížděl nohou rozžhavený bodec. A s každým krokem cítil, jak mu chrupavka v koleně dál praská a povoluje.

Ruiz vrazil do rotundy, osvětlované stropními pruhy oslňujícího modrého světla. Všiml si tmavých skvrn roztroušených na podlaze a hromádek ohlodaných kostí. Z rotundy se rozbíhalo nějakých deset chodeb a jedna původní chodba byla uzavřena ocelovými vraty - ta vedla do pevnosti. Ruiz k nim proběhl mezi odpadky na ocelové podlaze. Dech mu trhal plíce a kolena už se odmítala zvedat.

Smečka za ním také vběhla do světla a vyrazila radostný výkřik.

Tváří v tvář tomuto momentálnímu ohrožení zapomněl Ruiz na obavy z Ligy. A když teď téměř padal na železné dveře, hlasitě zakřičel: „Je tady Ruiz Aw! Řekněte to Nackerovi! Jsem Ruiz Aw! Pusťte mé dovnitř!“

Jak se dalo čekat, nic se nedělo. Opřel se tedy o dveře, odlehčil zraněné koleno a obrátil se čelem k vlkům.

Nevrhli se na něho okamžitě; místo toho se kolem něho rozestavili do půlkruhu.

Ve smečce byl asi stejný počet žen a mužů. Pod kůží, která jim místy prosvítala mezi prořídlým kožichem, bylo vidět jen provazce svalů, ani náznak tuku. Zpevněné nehty měli vybroušené do tvaru nožů a tesáky dorostlé až k maximu povolené délky. Vůdce tanečními kroky poskakoval dopředu a zase zpět, naznačoval útok, usmíval se, žluté oči mu blýskaly dobrou náladou a očekáváním. Když promluvil, bublal mu hlas kdesi hluboko v hrdle. „Běželo jsi dobře, maso,“ pochválil Ruize. „Ale už jsi doběhalo.“

Ruiz se nenamáhal odpovědět. Pokud budou dál ztrácet čas pošklebováním, popadne dech a možná mu Nacker i otevře.

Ale vůdce smečky byl nedočkavý. S roztaženými drápy skočil po Ruizovi. Tři další vlci se vymrštili téměř ve stejném okamžiku.

Ruiz se rozmáchl a zasáhl vůdce konci prstů napřažené ruky, vrazil mu je do měkkého plochého chřípí, až se úlomky kostí rozlétly do mozku. Letící vlčí tělo ztuhlo v křeči a žluté oči vyhasly. Švihnutím levé paže odhodil Ruiz mrtvolu doprava a trefil přitom dva další vlky tak, že odlétli na kamennou stěnu.

Nyní proti němu stál jen jeden útočník. Podařilo se mu uhnout prvnímu útoku a drápy mu vyryly do ramene tři krvácející šrámy, místo aby mu rozervaly hrdlo, jak vlčice zamýšlela, takže z toho vyšel dobře. Nepodařilo se mu ale uniknout jejím zubům, které se mu vzápětí zaťaly do pravé strany hrudníku. Vlčice se o něj zapřela kolenem a chystala se mu vyrvat kus masa. Ruiz se na okamžik zalekl, že ho svou vahou strhne přímo doprostřed smečky.

Podařilo se mu ale vzepřít se zdravým kolenem a přitisknout se zády ke zdi. V tomtéž okamžiku ji sekl oběma rukama do hlavy, mezi špičaté uši. Odměnou mu bylo nádherné lupnutí praskající lebky. Vlčice se zachvěla a sesula se k zemi.

Nezranění vlci se snažili znovu postavit na nohy a Ruiz se opatrně posunul kousek podél zdi. „Tak pojďte,“ řekl tichým hlubokým hlasem, tak zlověstně, jak jen dokázal. „Pojďte!“

Vycenil zuby. Nebyly sice tak velkolepé jako tesáky vlků, ale přesto byly silné, bílé a děsivé.

Vlci na okamžik znejistěli. Dva z nejnebezpečnějších členů smečky byli zabiti dřív, než si stačili uvědomit, co se děje. Jenže tohle nebyli skuteční vlci, pouze imitace. Personalizace, které je ovládaly, byly pouhými napodobeninami vlčí povahy, samá krvežíznivost a okázalá odvaha bez vrozené opatrnosti opravdových vlků. Ruiz viděl, jak jejich oči znovu planou zuřivostí.

Opět se přibližovali. Jedna fena se sehnula k mrtvému tělu vůdce smečky a hladila rozcuchanou kožešinu na jeho tváři. „Leroe, Leroe,“ opakovala tichým, naříkavým hlasem. Pak mu zatlačila oči a olízla si zkrvavenou ruku.

Potom se otočila k Ruizovi a ten se pohrdavě zasmál. Její obličej se zkřivil vztekem. Skočila po něm. Zbytek smečky však ještě nebyl připravený ji následovat a Ruiz měl dost času ji zabít úderem do krku. Několikrát sebou na podlaze křečovité zaškubala a vydechla naposled. „Nackere,“ zaječel znovu Ruiz s očima upřenýma na smečku, která si pomalu dodávala odvahy. „Nackere! Mám síť smrti, Nackere! Pusť mě dovnitř, než se Liga o tobě všechno dozví.“

Železné dveře se náhle otevřely a Ruiz pozpátku spadl do bezpečí chodby, kterou přehrazovaly.

Než se smečka stačila vrhnout za ním, postavili se do vchodu dva obrovští Nackerovi tělesní strážci s napřaženými neurobiči. Vlci s vrčením ustoupili a dveře se zavřely.

Když Ruiz vstal, spatřil Nackera, jak sedí ve svém protetickém vznášedle pod kupolí z průzračného křišťálu. Vypadal jako nějaká zrůda v nádobě s lihem, jako nestvůrný hybrid mořského mlže a lidské bytosti. Ve skutečnosti byl Nacker jen člověk bez svalového tonusu, bez vlasů a bez zdravých rovných kostí. Ruiz se doslechl, že pro Nackerův stav neexistuje žádný lékařský důvod. Nacker prostě trpěl fobiemi, jež zahrnovaly téměř všechny tělesné funkce. Proto se ze všech sil vyhýbal takovým věcem, jako bylo přijímání potravy, vyměšování, pocení či dýcháni.

Na hlavě měl věnec kraniálních můstků, s jejichž pomocí komunikoval se světem a pracoval.

Syntetizovaný hlas, který vítal Ruize, byl při každé návštěvě jiný. Dnes byl vysoký a jasný jako hlas elfa. „Ruizi Awe, přicházíš velice nedůstojným způsobem.“ Náznak obličeje se při těch slovech ani nepohnul, oči nezaostřily.

Ruiz popuzeně přelétl zrakem svá zranění. Po hrudníku mu stékala krev ze škrábanců, koleno už se podobalo menšímu melounu. „Kdybys žil v civilizovanějších končinách, dorazil bych sem v lepším stylu.

„A proč ti tak dlouho trvalo, než jsi otevřel?“ Ruiz si sáhl na zátylek a deaktivoval personalizační cívku.

„Sám dobře víš, Ruizi, že kdybych žil někde, kde by se na mne mohla dostat Liga, už dávno by mě vykouřili. Myslí si, že jsem skoro tak dobrý jako genšové. My víme své, že? A že jsem si dal načas? Spěchal jsem, jak mi to vlastní bezpečnost dovolovala. Přece bych tě vědomě nevystavoval nebezpečí. Nebo alespoň nebezpečí, se kterým si nedokážeš poradit. Stejně byla zábava pozorovat tě při práci.“ Místností zazněl jeho zvonivý smích.

Změřit hloubku Nackerových motivů je nemožné, pomyslel si Ruiz. Říkalo se, že Nacker je nepředstavitelně bohatá bytost, takže to rozhodně nebyly jen peníze, které mu Ruiz zaplatil, co ho přimělo mu pomáhat. Zdálo se, že si paměťář Ruize oblíbil, ale z jakého důvodu? Nebo možná nenáviděl Uměleckou ligu a bavilo ho ji dráždit. Ať už to bylo jakkoliv, bylo štěstí, že Nacker byl ochoten poskytovat Ruizovi své neocenitelné služby. Tohle už byla jeho sedmá návštěva a šestkrát Nacker odvedl dobrou práci. Měl pověst člověka, jemuž se dá důvěřovat. A Ruiz přes rozsáhlé pátrání, které podnikl, neobjevil jediný případ, kdy by byl Nacker zradil klienta.

„Takže ti dali síť smrti?“ pokračoval Nacker. „Chceš standardní opatření? Dobře. Kaum tě doprovodí do mé nemocnice a pak začneme.“ Nackerův trůn tiše odplul ze sálu.

Kapitola 2

NACKEROVA NEMOCNICE byla pohodlná a kompletně vybavená. Pacient tu měl široký výběr rozptýlení: umělé vzpomínky, holodramata, malé euforium, realhry všeho druhu. Jenže Ruiz neměl chuť se rozptylovat. A tak seděl a zachmuřeně pozoroval mlčenlivého otroka Kauma, jak mu zapíná kolem kolena terapeutickou svorku. Diagnostický panel svorky se okamžitě rozsvítil poplašnými informacemi.

Kaumovy bledé oči se rozšířily a brunátné blány uši mu překvapením ztuhly. Poklepával na panel. „Páni, Ruizi, to tedy stojí za to.“ S přehnanou péčí svorku uvolnil, aby tolik netlačila.

„No jo,“ odpověděl Ruiz popuzeně. Pořád byl ještě naštvaný na Nackera a tedy i na všechno, co k němu patřilo. To Nacker může za všechna ta další zranění, která utrpěl u jeho dveří. Schválně ho nechal čekat!

Bohužel ho potřebuje. Bez Nackera by tu práci na Farau nikdy nevzal. Povzdechl si.

Kaum nanášel na Ruizovy rány replikační gel a pokrýval je stimulačními náplastmi. „To by mělo zabrat, Ruizi.“ V obvykle nevýrazných očích se zračilo dotčení. „Dej tomu dvě tři hodinky. Budeš se cítit líp.“

Ruiz se cítil provinile: Kaum byl dobrák. Jeho plazí rasa - i když nijak bystrá - byla loajální a silná a nenásilnická, což jí získalo oblibu všude, kde byly zapotřebí hlavně svaly. Ruiz předvedl nakyslý úsměv. „Díky, Kaume. Už teď je to lepší.“ Poklepal mu po mohutném rameni.

I tahle chabá lichotka Kauma potěšila. Usmál se svým typickým způsobem - rozšířil nozdry na vrcholku hlavy. „Nemáš zač, Ruizi. Vždycky rád pomůžu takovému drahouškovi, jako jsi ty.“ Štípl ho do tváře prsty připomínajícími šupinaté klobásy a odklátil se.

Ruiz se otřásl odporem. „Hej, Kaume,“ zavolal za ním. „Kdy bude Nacker ochotný se mnou mluvit?“ Nemohl si dovolit zůstat tu dlouho. Liga by si jeho nepřítomnosti brzy všimla.

Kaum se zastavil u dveří. „Jakmile budeš v pořádku. Je ohleduplný, i když se to nezdá.“

Ruiz se položil na lehátko. „Asi máš pravdu.“

JEDINÝ SVAL Ruizova těla nebyl schopen pohybu. Tiché rotory vypuštěné do strategických cév okysličovaly a přečerpávaly jeho krev. Nevnímal zvuk ani světlo či jiné smyslové vjemy. Jedinou aktivní částí jeho těla byl mozek. Připadal si obzvlášť bezmocný a soustředil se na to, aby se opevnil v tom nejtvrdším a nejuzavřenějším jádru své osobnosti.

Uvnitř hlavy uslyšel syntetický Nackerův hlas. Nejdřív to bylo jen jakési podprahové hučení, pak - jak Nacker hledal nejvhodnější rezonanci - začal pomalu stoupat.

„Zkouška zvuku, zkouška zvuku. Jedna, dvě a tři a čtyři - za kterou to Ruiz míří?“

Být to možné, byl by Ruiz zaskřípal zuby.

Nacker se krátce zasmál. „Tak co, Ruizi, máš starosti? Dobře, dobře, už tu síť smrti cítím. Je mimořádně silná. Jsi si jistý, že ti tví zaměstnavatelé řekli všechno, co bys o tomhle úkolu měl vědět?“

„Co tím myslíš?“ Nevyslovená myšlenka se zvedla a odlétla do tmy, kde ji Nacker zachytil.

„Vypadá to, že Liga má výjimečný zájem na tom, aby nikdo neodhalil její úmysly a aby něco dostali, jakoukoliv informaci, sebemenší, až se síť zhroutí a pošle data domů. Při prvním náznaku vážného ohrožení zemřeš a odvysíláš údaje... Scénář smrti je nezvykle dokonalý, mnohem složitější, než by se dalo čekat od jednoduchého honu na pytláky. Vypadá to, kamaráde, že si z tebe udělali stříbrnou kulku. Chtějí tebou trefit nějakou tajemnou příšeru.“

Ruiz mlčel. To byla opravdu nepříjemná novina. „Co s tím můžeš dělat?“

„Jako vždycky, Ruizi, kupu věcí. Říkám to bez zbytečné skromnosti - nikdo jiný ti pomoci nemůže. Liga se o to dobře postarala. Že by konečně začali pochybovat o tvé loajalitě?“ Zase ten potlačovaný smích, jako hmyzí škrábání po nechráněném povrchu jeho mysli. „Ne, ne, samozřejmě že ne, jsi přece jejich nejlepší. To bylo ode mne ošklivé, vyvolávat v tobě nejistotu zrovna v okamžiku, kdy jsi tak zranitelný.“ Nacker se začal chovat vážně. „Takže. Síť smrti, jako každá genší práce, nemůže být úplně odstraněna. Můžu otupit naléhavost nutkání - poskytnout ti čas na změnu

parametrů situace, dost, abys stačil zareagovat. Ale i tak zemřeš, pokud se nedokážeš včas dostat z kaše, která spustí smrtící akci. Nebo bych mohl do určité míry degradovat operační křivky sítě smrti. Pokud bys ji pak spustil, mohl bys jen velice onemocnět, ale nebyla by to okamžitá smrt. V tom případě pak síť nepošle domů žádná data, a i když přežiješ, bude to pro tebe znamenat trvalé následky. Vyber si.“ Poslední věta zněla naprosto úředně a věcně.

Ruiz se zamyslel. Rozhodnutí, jež Nacker vyžadoval, mělo v podstatě filozofický charakter: Je něco horšího než smrt? Mnozí by bez zaváhání odpověděli, že ne. Jenže Ruiz měl pocit, že jen málo z takových absolutistů pracuje pro bezohledné společnosti typu Umělecké ligy a chybí jim jeho životní zkušenosti nabyté na planetách jejích klientů. On sám si dovedl představit nesčetné scénáře, v nichž by dal jednoznačně přednost smrti. Na druhé straně, právě láska k životu ho přivedla sem k Nackerovi, přes všechna nebezpečenství Animální planiny a ještě smrtelnější nebezpečí, jež by ho čekala, kdyby se Liga dozvěděla, že tady byl.

Ale na druhé straně... kdyby někdy padl do rukou nepřátel, ten Ruiz Aw, který by se vzpamatoval ze zhroucené sítě smrti, už by nebyl Ruiz Aw, ale někdo cizí. Znal oběti zfušovaného zásahu do mysli. Navigovaly vratké loďky svých omezených životů pomalu a opatrně, s prázdnými obličeji a očima bez výrazu, budily soucit a odpor. Před tak nejistou napodobeninou života by vždycky dal přednost jisté smrti.

„Zpomal co nejvíce spouštěcí mechanismus, ale operační křivku neměň.“

„Jak chceš. Budu si muset prohlédnout několik kalibračních vzpomínek, abych se dostal do obrazu.“ V Nackerově hlase náhle zaznívalsilný nesouhlas. „Kašleš na to, co ti radí odborník, a trváš na sebeponoru, co? To je paranoia, Ruizi, čirá paranoia. Pokaždé, když se do tebe potápím, je tvoje geometrie jiná. Tolik míst ve tvé mysli je uzavřených nebo oddělených bez propojení s vnějškem. Je to div, že ti genš vůbec dokáže nainstalovat síť.“

„Nezdá se, že by mu to kdy dělalo těžkosti. A taky tolik nemluví.“

„Tak už jdi,“ řekl Nacker a Ruiz se ponořil do toho nejskrytějšího, nejbezpečnějšího místa.

NEŽ SE PŘESUNUL dovnitř, Nacker se na chvíli zastavil, aby si vlastními čidly prohlédl Ruizovo nehybné tělo. Ruiz ležel na imobilizační posteli, zalitý do jantarového bloku šokového gelu, a z hlavy mu trčela hustá hříva stříbrných drátů. Jizvy, které si odnesl ze střetu s vlky, rychle bledly. Pokud se Nacker ponoří do Ruizovy mysli na delší dobu, zmizí jizvy dřív, než se stačí vrátit do svého skleněného příklopu a vlastního skomírajícího těla. V gelovém příkrovu měla Ruizova tmavá kůže téměř kovovou hladkost a pevnost, která by dokázala zadržet čepel nože. Skoro se zdálo, že je ji možno vyleštit do zrcadla v lidské podobě.

Nacker si prohlížel Ruizovy ruce, které se vznášely v gelu, lehce sevřené v pěst. Napadlo ho, jak zvláštní je, že něco tak nebezpečného může být tak krásné. Štíhlé a silné prsty, kotníky vykroužené do dokonalých kloubních jamek, to všechno opředené pevnými svaly a zahalené lesklou pružnou pokožkou.

Vytrhl se z příjemného pozorování a opatrně ponořil svou sondu dovnitř. Jemně, velice jemně rozhrnoval Ruizovo holomnemonické moře, jako jehla padající špičkou dolů do propasti. Padal hlouběji a hlouběji, klouzal bez námahy kolem útesů jeho uzavřených okruhů. Šikovně uskakoval před silnými, citlivými lany genšovy sítě smrti, struktury zakotvené v hlubinných příkopech. Se stejnou šikovností se vyhýbal jemnému přadenu akčního imperativu, jež prorůstalo hlubinou jako chapadla velké medúzy.

Konečně se usadil na podlaze Ruizovy mysli a odpočíval v kaši zetlelých vzpomínek, mrtvých rozsivek zkušenosti, které se na něho bez ustání snášely odkudsi shora. Dlouhou dobu tam tiše a nehybně ležel se vztyčenými receptory a mapoval artefakty Ruizovy osobnosti, jež kroužily v pomalých proudech nad ním. Když byl spokojen, oddělil od své vlastní substance bublinu stimulace. Stoupala vzhůru, blikotala, až se roztříštila o spodní stranu Ruizových raných vzpomínek, tak opancéřovaných ochrannou vrstvou, že se dovnitř nedostal nejspíš už ani sám Ruiz.

RUIZOVI BYLO PĚT a pomáhal nevlastnímu otci ve stodole. Měl speciální úkol: sbírat teplé uzlíčky ormích tělíček z hnízd, když se ormi hrnuli do výběhů na snídani. Byla to pěkná práce, jedna z jeho nejoblíbenějších. Čerstvé vyklubaní ormi se mu kroutili v dlaních, když je sbíral do kbelíku, drobounkými výstupky osahávali jeho kůži a hledali krmné póry. Příjemně to šimralo. A tíha plného kbelíku ho také těšila - každý uzlík představoval malou, ale měřitelnou sumu vedoucí k nezávislosti rodiny. A třebaže pojem nezávislosti byl v jeho mladičké mysli nejasný a zmatený, věděl mimo veškerou pochybnost, že nezávislost je Dobro a že ta opačná věc, nevolnictví, je Zlo. Pochopil to z dlouhých smutných obličejů a tlumených hlasů u oběda, kdykoliv někdo to druhé slovo vyslovil. Poslední dobou se obličeje prodloužily a hlasy zesílily a to Ruizovi dělalo starosti.

Zdálo se, že nijak nepomáhá fakt, že Ruiz nosí pořád stejné plné kbelíky. A ať nutil ormy sebevíc, odmítali vyplodit víc uzlíků, než byla jejich kvóta. Hleděli na něho nechápavýma mnohofasetovýma očima, když jim naléhavě vysvětloval, že se musí víc snažit. Někdy, když hlasy kolem stolu hodně křičely, křičel pak i on na ormy, zoufalý a v pokušení házet po nich kamínky, aby je potrestal za jejich hloupost.

Ale toho dne ne. To ráno byl šťastný. Nesl plný kbelík přes dvůr k děložnímu přístěnku. Náhle se na dvůr sneslo třpytící se ‚něco' co se usadilo v obláčku prachu na zemi. Ruize to tak překvapilo, že upustil kbelík a vyklopil několik uzlíků do bláta. Honem kbelík postavil a začal drahocenné drobky sbírat. Než je všechny našel, ozval se sykot pneumatických dveří a vznášedlo se otevřelo. Vystoupil dozorce, hubený hadovitý muž s bradkou zapletenou do copánku a tetovaným obočím. Jmenoval se Bob Piyule - to jméno vnášelo do rodinných debat stejné napětí jako zmínka o nevolnictví.

Z kamenné hlavní budovy vyběhla většina starších členů rodiny. Ruiz byl zvědavý a hrozně tam chtěl zůstat a poslouchat, ale měl na starosti uzlíky. Pokud je co nejdříve neodnese do děložního přístěnku, zemřou. A tak je honem odnesl dovnitř a spěšně je rozděloval do připravených kontejnerů. Když skončil, pospíchal rychle na dvůr. Všichni dospělí stáli v hloučku a hleděli na Ruize s různým stupněm smutku v očích. Prudce se zastavil. Ostatní děti scénu

pozorovaly z temných oken domu. Vylekal se ještě víc, když od něho všichni odvrátili zrak, všichni, až na jeho pokrevní matku Lasu. Ta stála bez hnutí a po jindy klidných a krásných tvářích ji stékaly slzy.

Ruiz vycítil blížící se tragédii. Nožky se mu rozběhly k Lase, v očích se mu také zatřpytily slzy. Zvedla ho do náruče a přitiskla k sobě tak silně, že skoro nemohl dýchat. Neřekla ani slovo a ostatní také stáli mlčky.

„Co je? Co se děje?“ ptal se Ruiz a hlas mu přeskakoval úzkostí.

Dozorce měl nosový, upjatý hlas. „Děláte s tím dítětem zbytečný povyk. Děsíte ho.“ Uchopil Ruize za rameno. „Neboj se, Ruizi. Půjdeš do lepší rodiny, než jsou tihle špinaví burani. Půjdeš do školy. A když budeš pilný, jednoho dne z tebe bude lord.“

Ruiz se ještě pevněji přitiskl k Lase. Bob Piyule se ho snažil odtrhnout. Marně. „No tak, Laso,“ napomenul matku, „je tohle důstojné?“

Ruizův polootec Relito se ozval. „A co je důstojného na kradení dětí, Piyule?“ Relitův hlas, obvykle drsný, teď zněl, jako by mluvil s hrdlem plným kameni.

Bob Piyule pustil Ruize a prudce se otočil k Relitovi. „Kradení dětí, říkáš? Copak lord Balliste může ukrást to, co už mu náleží? Méně štědrý pán by už vaši rodinu dávno roztrhal a přerozdělil její členy do produktivnějších jednotek, jak jsem mu to tisíckrát radil. Jenomže na to je příliš milosrdný.“

„Ano, milosrdný,“ zasmál se Relito trpce.

Úzký obličej Boba Piyula zrudl a v očích se mu nebezpečně zablesklo. „To stačí.“ Chytil Ruize za paži a drsně ho odtrhl od Lasy. Padla na kolena, jako by se cosi uvnitř ní zlomilo.

TADY SE VZPOMÍNKA roztřepila a odplula do tmy. Nacker dál ležel v bahně na dně Ruizovy mysli. Venkovský kluk, obyčejný otrok, podivoval se. Kdo by si to byl pomyslel? Bylo to nepředstavitelné a Nackera to pobavilo pokaždé, když se ponořil do Ruizovy mysli.

Uplynula dlouhá doba, než připlula další srovnávací vzpomínka. Byla tak dlouhá, že si Nacker začal dělat starosti. Bál se, že o něho zavadí jedno z těch jemných vláken ochranné mřížky, jež je součástí příkazu k akci, a spustí síť smrti, dřív než bude moci uniknout. Nebo že ho napadne jedna z těch velkých žravých neuronových struktur, které si Ruiz vypěstoval, aby chránil svůj mnemonický oceán před invazemi všelijakých břídilů. Ale nic se nedělo a Nacker vypustil druhou stimulační bublinu. Praskla na další vzpomínce: Ruiz, už skoro dospělý.

RUIZ MĚL NA SOBĚ ty krásné šaty, které mu nebožtík Bob Piuyle tenkrát dávno sliboval, a dřepěl po pravici lorda Ballista. Ale všechno ostatní vypadalo úplně jinak, než mělo. Přední část Ruizova brokátového pláště byla naškrobená schnoucí krví, krví lordova posledního otroka-strážce. V ruce mu vrčel sonický nůž a vysílal do svalů hladové kmity.

Skrývali se v krátké chodbě za audienční síní lorda Ballista. Lord Balliste držel šokovou pistoli posázenou drahými kameny. Přehazoval si ji nervózně z dlaně do dlaně. Zestárl a byl slabý na těle i na duchu, bledé rty se mu chvěly a ve scvrklých plicích hvízdal přerývaný dech. Neustále si něco mumlal. „Až sem přijdou, až sem přijdou, pak uvidíme, Ruizi, co, pak...

Chci zmrzlinu, stačila by limetková... Proč jsi oblečený do červené?“

Lord blábolil dál, ale Ruiz ho neposlouchal. Napínal uši a snažil se zjistit, co se děje tam vedle, když teď utichly ty nejsilnější exploze. Nezávislí emancipátoři dole už skončili a každým okamžikem tu budou, aby naplnili smlouvu s bývalým otrokem lorda Ballista.

Lord Balliste teď šeptal naléhavým tónem. „Proč, Ruizi? Můžeš mi vysvětlit, proč? Choval jsem se k nim slušně, pečoval jsem o svůj majetek. Jak to, že se obrátili proti mně?“

Ruiz neodpověděl. Zaslechl šoupání opatrných kroků v audienčním sále. „Tiše, pane. Snad nás tady nenajdou, když budeme velice potichu.“

„Ano, ano, máš pravdu, mladý Ruizi, jsi jediný, kdo mi zůstal věrný.“ Lord Balliste sevřel rty a odmlčel se.

Následovalo dlouhé ticho. Pak se gobelín, který zakrýval vchod do chodbičky, pohnul. Po chvíli jeden z emancipátorů hlavní drátkové pistole pomalu gobelín odhrnul. Byl to veliký, urostlý chlap v odřeném brnění z uhlíkových vláken. Provlékl se za ústím své zbraně s elegancí lasičky vplouvající do krysí díry. Ruiz se ani nepohnul a doufal, že jsou s lordem dostatečně skryti za hromadou zaprášených židlí na konci temné chodby. Muž stál několik nekonečných okamžiků jako dokonalá socha. Pak se obrátil k odchodu a Ruiz se připravil, že konečně vydechne zadržený vzduch.

Přesně tu chvíli si lord Balliste vybral k tomu, aby vstal a vystřelil ze své obřadní zbraně. Výstřel zasáhl emancipátora do nohy. Náraz muže obrátil o tři sta šedesát stupňů. Pustil zbraň a sklouzl podél zdi.

Lord Balliste se zasmál a okázale zamával svou šokovou pistolí.

Ruiz se rozhodl.

Vstal a vrazil sonický nůž do dlouhé lebky svého pána, těsně vedle ucha. Šoková pistole zarachotila o podlahu. Ruiz nůž zatlačil. Špička prorazila vrcholkem lordovy hlavy a otvorem vystříkl rozmačkaný mozek. Jemná mlha jako bílá svatozář doprovázela tělo, klesající k zemi.

V příští chvíli proběhli pod gobelínem další dva emancipátoři, připravení střílet. „Ne,“ štěkl ostře jejich zraněný druh. Zarazili se v pohybu a čekali, což Ruiz považoval v dané situaci za pozoruhodné. Ale obě zbraně a dva páry chladných očí na něho mířily po celou dobu, co vypínal sonický nůž, opatrně ho vyndával mrtvému z hlavy a pomalu pokládal na podlahu. Zkřížil prázdné ruce za hlavou a stál bez hnutí.

Zraněný muž se podíval na svou roztříštěnou nohu a pak zpět na Ruize. „Budeš potřebovat novou práci,“ řekl. „Jestli se nám podaří zastavit to krvácení, možná pro tebe něco najdu.“

NACKER CÍTIL, jak sondou jeho já projelo zachvění. Pokaždé, když za ním Ruiz Aw přišel, na tuto vzpomínku narazil, a pokaždé ho vyvedla z míry. Na rozhodnutí, jež Ruiz učinil, nebylo nic špatného, bylo také jediné, které mu dalo nějakou šanci přežít. Ne, nikdo nemohl Ruizovi vyčítat jeho zradu na lordu-otrokáři ani z hlediska morálního, ani praktického. Šokující byla spíš rychlost, s jakou přešel na druhou stranu. Nackera až zamrazilo při pomyšlení, že Ruiz by se stejnou rychlostí a vražedností reagoval, kdyby někdy oni dva stáli proti sobě.

Nacker předpokládal, že právě od emancipátorů získal Ruiz všechny nástroje svého řemesla: zastrašování, mučení, zabíjení. Měl zjevně dobré učitele, ale Nacker si byl také jist, že Ruiz byl obzvlášť vnímavý žák. Stále viděl tu úspornou eleganci, s níž Ruiz likvidoval vlky, to zvláštní světlo v jeho očích.

Podobné myšlenky rušily Nackerovo soustředění, proto je odsunul stranou. Znovu čekal, dokud mu na dosah nepřiplul celý shluk srovnávacích vzpomínek. Vybudil je v rychlém sledu, už si ani neuvědomoval jejich obsah, jenom chronologii.

Poslední vzpomínka, které se dotkl, byla maličkost. Blikotala mezi nejhlubšími proudy, nestálá a prchavá. Nackerovi připadalo, že ji Ruiz schválně nechal bez ochrany v naději, že zanikne. Ale byla příliš silná, příliš důležitá pro člověka, kterým se Ruiz stal. Vyvolala Nackerovu zvědavost.

RUIZ ČEKAL, AŽ ZEMŘE. Myšlenky přicházely jen neochotně a byly nedokonalé. Utápěl se v neinteligentní hlíně svého umírajícího těla. A tak ani zásah šňůřanské pušky už nepálil tak hrozně jako před třemi dny, kdy ho Šňůřané připoutali k jehlovému stromu. Trny pomalu pronikaly hlouběji a hlouběji do jeho těla, ale bolest už se nezvětšovala. Občas trn probodl některý z citlivějších tělesných orgánů a Ruiz sebou chvíli zmítal, dokud se jeho už tak ochabující síla nevyčerpala, ale křičet bolestí přestal už dávno.

Ta jeho část, která dosud žila, putovala kdesi mezi vzpomínkami.

...Ruiz, snášející se na Šňůru nočním seskokem. Spadl z nebe ve společnosti dvou set dalších emancipátorů, všichni plni sebedůvěry a spravedlivého hněvu. Vzpomínal na toto své mladší já s úžasem stejně jako s pohrdáním. Už si ani nedovedl představit, že kdy viděl vesmír v tak jednoduchých pojmech: Otroctví je zlé. Zlikvidujte je.

...Otřesná krutost Šňůřanů, kytovců. kteří planetě vládli a lidi chovali v malých izolovaných komunitách pro různé specializované trhy. Dopouštěli se nepopsatelných zločinů vůči každému ze svých otroků, který se slovem, skutkem nebo opomenutím dopustil jakéhokoliv projevu odporu. Ruizovým slábnoucím vědomím probíhaly jednotlivé obrazy: hrůzná smrt, mučení, všechny barvy hrůzy - rudá barva krve, černá spáleného masa, nažloutlá barva mrtvol. Kolik z toho zavinil on? Jeho neodpustitelná naivita? Ruiz se pokusil zavrtět hlavou, ale trny ho držely pevně.

...Zoufalství, které Ruiz cítil, když po měsících boje, v němž zahynuly tisíce nevinných, zjistil, že jeho skupina emancipátorů byla ve skutečnosti najata Uměleckou ligou, obřím multisoustavovým konglomerátem, který po několik tisíciletí kontroloval větší část pangalaktického trhu s otroky. Šel tenkrát plný zrazené zuřivosti za svým velitelem. „Proč?“ chtěl vědět.

„Protože je to tak lepší. Není to dokonalé, ale je to lepší. Šňůřané jsou zrůdy. Liga, to je obchod.“ Velitelův obličej se při té vzpomínce proměňoval, až zůstala jen ocelová maska, nelidský tvar bez výrazu. „Liga je lepší, Ruizi.“

...Čistý vztek, který přiměl Ruize, aby mezi svými druhy emancipátory zverboval skupinku, jež se postavila jak Šňůřanům, tak Lize.

...Marný boj, v němž ho otroci nepodpořili, boj, který jen prodloužil agonii na Šňůře. Skončil další zradou, tou, která ho přivedla sem, k pomalému umírání na jehlovém stromě.

Poslední stopa vzpomínky, jen lehce načrtnutá do struktury, která ji hostila, byla vzpomínka na agenty Ligy. Přišli včas a sundali Ruize z jehlového stromu živého. V té vzpomínce nebyl ani náznak vděčnosti - jen lhostejné přijetí faktu.

KDYŽ MĚL NACKER konfiguraci nastavenou, rozprostřel svůj senzorický aparát po dně Ruizovy mysli a roztáhl ho neprůhledným bahnem mrtvé paměti. Obklopil kořeny sítě smrti v místech, kde vrůstaly hluboko do Ruizova cerebrálního podloží. Nemohl zaútočit přímo, jakýkoliv pokus tímto směrem by byl okamžitě odhalen a spustil by síť. Ale i takto nepřímo se toho dalo zvládnout hodně. Přímo pod kotevní systém sítě smrti mohl Nacker naočkovat tenký kluzký film vášnivé energie, stažený z Ruizových libidinózních rezerv - esenci jeho lásky k životu. Kdyby se pak síť aktivovala, lana by několik cenných okamžiků neškodné klouzala, než by se uvolnila. Jediným háčkem při tomto postupu byla skutečnost, že by se Ruizovi dostala do mozku spousta sexuální energie, takže by byl nebezpečně přístupný romantickým impulzům. Jenže bez rizika není nikdy nic. Nackerovi to připadalo jako zábavné - a pro něj osobně uspokojující - řešení Ruizova problému.

Kromě toho, pomyslel si Nacker, žádné jiné řešení by takhle dobře nefungovalo.

Nevybral si snadnou technologii. Ke každému kotevnímu bodu musel přistupovat s největší opatrností. Sama injektáž lubrikantu vyžadovala jemnost a přesnost, jaké bylo schopno snad jen půl tuctu paměťářů ve všech pangalaktických světech - pochopitelně kromě genšů.

Konečně byl hotov.

Ale dříve než se vynořil, dopřál si potěšení z jedné nedávné vzpomínky, na Ruize v úkrytu.

Nacker v pohodlí Ruizovýma očima sledoval, jak Ruiz vychází na terasu postavenou na okraji velké rozsedliny. Terasu lemovaly velké ozdobné květináče, v nichž kvetly květy ze stovek světů. Venku nebylo nic než pusté skály, uvnitř – sladká vůně.

Ruiz napustil do konve vodu a začal květiny zalévat, pomalu a metodicky. Ostré modré slunce bylo ztlumené do teplého hladivého svitu jakýmsi hraničním polem, které udržovalo atmosféru terasy. Jediný zvuk tu vydávaly včely, jež

přeletovaly mezi jednotlivými květináči a zase zpět do úlu stojícího ve stinném koutě terasy.

Nacker se uvelebil v té vzpomínce hlouběji a snažil se zjistit, na co Ruiz při té práci myslel, ale vypadalo to, že byl prázdný - Nacker nenašel žádnou myšlenku, žádný pocit vyvolaný daným okamžikem. Uvažoval, jak je to možné.

Pokaždé, když za nim Ruiz přišel, našel Nacker nějakou takovou vzpomínku. A vždycky ho to udivovalo. Opravdu zvláštní, že Ruiz, ten obávaný donucovač Umělecké ligy, muž, který zabíjel s přesností a lhostejností, jež byly až patologické, trávil volný čas prázdnou, bezmyšlenkovou péčí o kytičky, úplně sám.

Velice zvláštní muž. Nacker se stáhl do sebe a vzpomněl si na rozhovor, který kdysi s Ruizem měl, při jedné z prvních jeho návštěv v pevnosti.

„Sám jsi bývalý otrok," připomněl mu Nacker pobaveně. „Jak můžeš pracovat jako lovec otroků pro Ligu?"

„Jsou horší páni. Liga pečuje o svůj majetek tak, aby se ji to vyplatilo."

„To tě vůbec netrápí svědomí?"

Ruiz na něho pohlédl neutrálníma očima. „Mělo by?"

„No... možná. Někteří by měli výčitky."

Ruiz dlouho nereagoval. Pak řekl trpělivě: „Slyšel jsi někdy o Stříbrném Dolaru, o tom ledovém světě? Je kousek za pangalaktickými hranicemi, po směru otáčení. Hornická planeta."

„Ne," odpověděl Nacker.

„Žije tam něco jako inteligentní ryby. Většinu roku žijí pod ledem, vynořují se na otevřené moře jen během rovníkového tání. No, nejsou to vlastně ani ryby, jsou to teplokrevní tvorové. Ale dýchají žábrami, tak tomu říkám ryby. Třeba ani nejsou skutečně inteligentní, protože neznají vůbec žádnou techniku, ale mají vlastní řeč a mohou ti vyprávět podivné rybí legendy, kterým se dá docela dobře rozumět. Hrozně snadno absorbuji jiné jazyky. Není to jen nějaká napodobovací schopnost idiotů, je po nich obrovská poptávka na překládání poezie a románů a jiných druhů slovesných umění. Zdá se, že mají schopnost překročit bariéry druhu, dokážou zachovat záměr a citový náboj a zabarvení díla. Nikdo neví, jak je to možné, ani samy ryby ne. Jejich existence vyvolala vznik několika specializovaných ústavů neurolingvistiky, ale nikdo nemá ponětí, jak to dělají."

„To musejí být velice cenné ryby."

„To ano. Po dlouhá léta je dodávali jen lovci, kteří se odvážili dolů pod led, což je velice nebezpečné, protože na Stříbrném Dolaru žije spousta predátorů. Klony pěstované mimo Stříbrný Dolar nemluvily, byly pro překládání bezcenné. Nejspíš potřebují k vývoji té schopnosti něco, co je jen v životním prostředí na jejich rodné planetě. Cena jedné ryby byla proto značně vysoká, dokud se na Stříbrný Dolar nenastěhovali pěstitelé a nepostavili líhně. Ohraničili jistou část zamrzlého oceánu silovým polem a vypálili v ledu úzkou otevřenou cestu. Ryby, v domnění, že se tání uspíšilo, se shromažďovaly podél té stezky, kde je bylo snadné odlovit, naklonovat a vypustit do bezpečné ohrady pole. Fungovalo to perfektně a chovatelé bohatli."

Nacker nechápal, proč mu Ruiz ten příběh vypráví. „A co to má co dělat s tvou prací?"

„Ty ryby jsou otroci, souhlasíš?"

„Ano..."

Ruiz se odvrátil, aby mu Nacker neviděl do tváře. „Líheň je opevněná, chráněná jak planetárními, tak orbitálními zbraněmi. Hlídají to tam Dilvermooňané, je jich tam spousta a jsou dokonale vycvičeni. Žádný frontální útok nemá naději na úspěch, pokud by nebyl veden s takovou razancí, že by to nutně odnesly i ty ryby - čímž by ovšem celá akce ztratila smysl."

Ruiz zmlkl, jako by to byl konec jeho vypravování. Nacker čekal, pak ztratil trpělivost. „A tak?"

„A tak," povzdechl si Ruiz, „co kdyby ses rozhodl přijmout práci v líhni? Takže by ses mohl jedné temné noci připlížit k otvoru s podběrákem a vědrem. Který postup by těm rybám spíš zajistil svobodu?"

Ruiz se odmlčel.

Nacker o příběhu přemýšlel. Po mnoha minutách ticha řekl: „A už se ti naskytla příležitost ponořit podběrák, Ruizi?"

Ale Ruiz už ztratil o rozhovor zájem. Neodpověděl mu.

NACKER SE STÁHL zpět do droboulinké sondy a pustil se do riskantního výstupu zpět k hladině Ruizovy mysli.

RUIZ SLYŠEL, jak se odplavují poslední zbytky šokového gelu a srkavě vytékají do odpadních trubek imobilizační postele. Otevřel oči. Nacker seděl vedle něho, nehybný jako vždy.

„Tak už jsi zase s námi," řekl. Syntetizátorový hlas měl pro efekt naladěný na vyčerpaný šepot. Stejně klidně mohl mluvit svým elfím témbrem, nebo kterýmkoliv jiným ze široké škály svých oblíbených stylů.

Ruiz si prsty prohrábl vlhké vlasy a vyčísl stříbrnou svatozář drátků. „Ano... uspěl jsi?"

„Ušlo to, kamaráde. Ale jako vždycky, nezapomínej na moje motto: Já sice odvádím dobrou práci, ale stejně se raději nenech chytit."

KAPITOLA 3

RUIZ AW ZVLÁDL zpáteční cestu přes Animální planinu rychle a bez nehody, poháněn akčním imperativem Umělecké ligy, který ovládal jeho mysl. Když se vynořil v civilizovaných chodbách Dilvermoonu, naskočil do metra a nechal se dovézt ke kosmodromu, kde měl hvězdolet.

Vigia byl malý raketoplán, zvenku už poněkud omšelý, ale technicky dobře udržovaný a uvnitř opravdu luxusně vybavený. Ruiz se nalodil s pocitem, že se vrátil domů, a když se za ním zavřel průlez, cítil se po dlouhých dnech opět

v bezpečí.

Akční imperativ odsouhlasil jeho naladění jako přijatelný krok ke splnění mise, k jejímuž uskutečnění se zavázal, a oslabil nutkání k přímějšímu postupu. Ruiz to pocítil jako příjemnou únavu a rozhodl se užít si toho pocitu, dokud trvá. Nalil si skleničku brandy, odnesl si ji do obývacího pokoje a pohodlně se uvelebil v oblíbeném křesle. Zhluboka si vydechl a snažil se uvolnit. Napil se, pak položil sklenku na stolek a zavřel oči. Přemýšlel nad Nackerovou analýzou mise - že Umělecká liga je rozhodnuta ho obětovat, aby dostala sebemenší kousek informace o pytlácích, kteří ovládají Farao. Proč? Faktem je, že Farao je výnosná planeta, ale Liga vlastní spoustu výnosných oblastí. Co na tomhle konkrétním světě je, že Ligu tolik zajímá? Nebo jde o něco úplně jiného?

Ruiz si v duchu znovu přehrával návštěvu u představitele Umělecké ligy, který ho najímal tentokrát. Byla to stařena s dlouhým obličejem a jemnými kostmi Cygňanek. Jmenovala se Alldiusen Miktyas.

„Pojďte dál, jen pojďte," zvala ho, ukláněla se a mnula si podle cygňanského zvyku zápěstí. „Je mi nesmírným potěšením, občane Awe. Jsem velice šťastná, že jste volný právě vy."

Ruiz opatrně přikývl a vybral si židli co nejdál od jejího pracovního stolu.

„Kouříte? Šňupete? Pijete?" Mávla rukou k baru na zadní stěně kanceláře, pod obrovským holografickým zátiším Louky zítřka.

Ruiz zavrtěl hlavou. „Ne, díky. Nabízíte mi smlouvu?"

Miktyas se široce usmála a odhalila přitom drobné modré zuby. „Ano, něco pro vás mám. A jsem moc ráda, že jste neztratil nic ze své osvěžující přímosti. Takže k věci! Máme potíže s nelegálními sklízeči v jednom z původních nízkotechnických světů, jejž vlastníme na okraji Manicheánské oblasti. Slyšel jste o Farau?"

Ruiz si třel bradu a přemýšlel. „Pouštní nehostinná planeta? Nějací umělci? Čarodějové?"

Miktyas tleskla dlaněmi o sebe, takové nanicovaté plácnutí. „Skutečně, jste dobře informován. Ano! Rádi bychom vás tam poslali, abyste získal informace, a pokud to bude možné, učinil té nelegální sklizni přítrž. Tedy, smlouvu splníte, pokud se vám podaří identifikovat ty zločince a najít místo, odkud působí. O zbytek už se postará právní oddělení našeho milovaného zaměstnavatele. Ale za likvidaci byste dostal pěknou prémii, jako vždy." Mrkla a zasmála se. Koňský obličej se jí chvěl předstíranou veselostí.

Ruiz se necítil nejlíp, jako vždycky, když přijímal zakázku od Umělecké ligy. Ale zachoval si výraz zdvořilého zájmu. „Jaké mohu dostat informace?"

Představitelka se okamžitě přestala smát. Rysy jí ztvrdly, potemněly, jako by někdo zatáhl závěs. „Jisté. Prakticky nulové. Proto jsme připraveni jít tentokrát s cenou výš." Natočila obrazovku, aby na ni Ruiz viděl, a dotkla se jí kostnatými prsty. Před Ruizem defiloval zástup čísel, dlouhý seznam plateb za jednotlivé nepředvídatelné případy. Naklonil se a pozorně sledoval obrazovku. Poněkud ho vyvedla z míry obrovská suma, kterou byli ochotni zaplatit, a hlavou mu prolétlo první podezření.

„Vidím tu velice často pojem ‚posmrtná náhrada'," prohodil neutrálně.

Miktyas si zhluboka povzdechla. „Taková už je vaše práce, občane Awe. Nebo snad ne?"

„Ano, je."

„Kdyby došlo k nejhoršímu, o vaše dědice by bylo dobře postaráno."

Ruiz nepovažoval za nutné ji upozornit, že nemá žádné dědice. „Přede mnou se tím problémem nikdo nezabýval? Ano? Tak jaké informace vaši agenti shromáždili?"

„Jak už jsem řekla, skoro žádné. Ti pytláci pravděpodobně mají nějakou účinnou protišpionážní organizaci. Všichni naši lidé zmizeli bez jakékoliv použitelné stopy. Přirozeně, nemůžeme ani zamítnout možnost, že infiltrovali naši stanici na Farau či tamní infrastrukturu Umělecké ligy."

„Přirozeně," komentoval suše. Dlouhou chvíli zvažoval situaci, až se Miktyas začala netrpělivé vrtět.

„Takže co? Váš názor?"

Ruiz se pohodlně opřel. „To opravdu neexistují žádné informace? Jakou pomoc mi můžete poskytnout?"

„Dostanete vynikající informace o zázemí, jazykové znalosti, kartografické vybavení - jako obvykle. Můžeme vám zajistit dokumentaci o nelegálně sklizených souborech, ale ta je omezená. Pytláci odvádějí čistou práci. Na Farau máme rozsáhlou síť pozorovatelů, kteří vám budou nápomocni v čemkoliv, o co je požádáte. Váš rozpočet je v podstatě neomezený. Ta situace nám skutečně dělá starosti - chceme rychlé a rozhodné jednání."

Ruiz se znovu zamyslel. „Co to bude znamenat pro mne?"

Opět si mnula zápěstí. Znělo to jako šustění suché hadí kůže. „Zvýšený stupeň akčního imperativu, pochopitelné. Síť pro případ, že by bylo třeba všechno ukončit - nejlepší genšskou práci, pochopitelně."

Ruiz cítil, jak se mu svírá žaludek, i když se sítí smrti počítal. Nikdo nezaplatí takovou sumu bez záruky, že se mu ta investice alespoň částečné vrátí.

„Je to absolutně nezbytné? Myslím ta síť smrti?" Její tvář se zvrásnila nesouhlasem. „Musíme o tom mluvit? Síť je pouze pojistka pro výjimečné situace. Pochopitelně doufáme, že se v pořádku vrátíte, ale máte riskantní povolání, a kdyby vás potkalo neštěstí, chceme vědět proč. Když budeme znát okolnosti vašeho skonu, budeme vás moci mnohem lépe pomstít. Copak to nechcete?"

Ruiz si povzdechl. „Ale jistě. Jistě. Kdy?"

Miktyas se naklonila dopředu, oči jí plály naléhavostí. „Teď. Dnes. Náš genš vás očekává v laboratoři a je připraven provést instalaci. Co říkáte?"

Ruiz dlouho seděl mlčky a zvažoval situaci.

Konečně se zvedl. „Proč ne?"

MIKTYAS VEDLA RUIZE o deset pater níž, hluboko do lékařské sekce.

Vzhledem k noční bytosti, jež tam pracovala, byla laboratoř matně osvětlena červenými doutnavkami. Genš si jejich příchodu vůbec nevšímal. Seděl nehybně, až na svá tři drobná tečkovitá očka. Ta jako by obíhala v nepravidelných vzorech kolem jeho lebky. Ve skutečnosti se vlasové senzory na lebce toho stvoření jednoduše aktivovaly a následně dezaktivovaly, což vytvářelo iluzi pohybu. Ruizovi se zvedl žaludek. Ve vlhkém prostředí laboratoře ho hnilobný červí zápach genše dusil. Bylo to odporné stvoření: z pytlovitého těla na třech nohách trčely chuchvalce pokroucených tmavohnědých vláken. Chuchvalce se zkroutily do tvrdých výrůstků, a když se představitelka Ligy před cizince postavila, zase se uvolnily.

„Váš zákazník, dobrý genši," řekla a přátelsky plácla Ruize po zádech. „Máte specifikace?"

Genš se zavrtěl na židli a tečkovitá očka se mu shlukla na přední straně hlavy. Vertikální štěrbina na hrdle se pootevřela a genš zašeptal: „Samozřejmě."

„Dobře, dobře," mnula si Miktyas zápěstí. „Tak abychom začali."

Genš pokrčil rameny - tedy, byl to spíš pohyb, který proběhl ve směru hodinových ručiček celým neforemným tělem - a zvedl se na své podstavcovité končetiny. „Jak si přejete." Pokývl směrem k židli ve tvaru lidského těla a Ruiz se na ni posadil a pohodlně se opřel.

Genš nedělal žádné přípravy, nepoužíval nic podobného té složité technice, jakou později praktikoval Nacker, aby genšův výtvor omezil. Jednoduše se postavil před Ruize a z jedněch úst vypustil třpytivé bílé vlákno. Vlákno se natahovalo, až bylo tenké jako vlas. Pak se dotklo Ruizova pravého spánku a vklouzlo mu do těla. „Už si na tebe vzpomínám," šeptl genš a hned nato Ruizův svět zčernal.

Jako obvykle se probral dříve, než se čekalo, ale dál seděl se zavřenýma očima, a tak zaslechl poslední slova, jež padla mezi představitelkou Umělecké ligy a genšem. „Dopadlo to dobře?" ptala se Miktyas napjatě.

Genš si povzdechl. „Docela dobře. V mysli tohoto člověka se vždycky hrozně špatně plave. Velice dobře se chrání, skoro jako někdo ze Skutečné rasy."

Miktyas si odfrkla: „Skutečná rasa..."

„Mohli byste být šťastní, kdybyste dokázali to, co my. My genšové jsme sami sebe proměnili v bohy, ještě když lidé byli jen kousky slizu plovoucí v moři. Vy si myslíte, že všichni jsou jako já, trénované zvíře ve vaší menažérii? Všude jinde jsou genšové pořád ještě Někým!" Nic v tom šeptavém hlase neprozrazovalo hněv či jiný cit, ale Ruiz přesto cítil, jako by na něho sáhly ledové prsty.

„Na tom teď nezáleží. Takže síť je ukotvena? Akční imperativ implantován?"

„Ano. Vaše krysa poslušně poběží bludištěm, a až zemře, dozvíte se všechno, co se dozvěděla ona. Tahle alespoň bude vysílat silný signál," ujistil ji genš.

Ruiz dovolil svým víčkům, aby se zachvěla a otevřela. Agentka se k němu vrhla, aby mu pomohla posadit se. „Občane Awe, jak je vám?"

Ruiz si přejel třesoucí se rukou přes obličej a pohlédl na genše. Už zase seděl na své stoličce a jeho oční tečky rotovaly na odvrácené straně hlavy. Jen občas sklouzly směrem k Ruizovi. „Ujde to," odpověděl.

RUIZ ODSUNUL SKLENKU s brandy a vstal. Stěny pokoje byly chladivě bílé, stejně jako nábytek. Jediná barevná skvrna zářila z výklenku na vzdálené straně pokoje. Ruiz přešel k výklenku a zastavil se před ním. Vigia sem každý den umisťovala jinou věc z Ruizovy rozsáhlé sbírky. Dnes to byla maska ducha ze Šňůry.

Lidské tvary obličeje byly vyřezány z jediného modrého měsíčního kamene a vykládány zakroucenými stužkami červeného opálu.

Loď vybírala objekty náhodně, ale její výběr začal mít pro Ruize jakýsi pověrečný význam, bral jej jako znamení osudu. Zadíval se na masku a zachvěl se. Tahle maska se k němu dostala prostřednictvím hlouposti a naivní důvěřivosti, byla to upomínka na zradu. Nechával si ji nejen proto, že byla krásná, ale také proto, aby připomínala, jak nebezpečné je někomu důvěřovat.

Během těch hrozných let, co vykonával tuhle práci, se Ruiz zamiloval, jeho milovaná ho zradila nepřátelům a tak ho naučila cynismu, který mu dnes sloužil místo svědomí.

Uvědomil si, jak moc touží vyvléct se z téhle poslední práce, ale v tomtéž okamžiku to zachytil jeho akční imperativ a to přání v prvopočátku zadusil. Skoro cítil kořeny sítě smrti kdesi v hlubinách své mysli, Damoklův meč rakoviny, připravený ho zabít. „Příliš pozdě," oslovil kamennou masku. Připadalo mu, že se na něho s úsměškem dívá a v jejich prázdných očních důlcích je beztvará jistota.

Odvrátil se. Už nedokázal odpočívat.

„Je čas," oznámil lodi.

O HODINU POZDĚJI už byl Dilvermoon jen pohasínajícím stříbrným blikotáním v zadních obrazovkách a Ruiz začal studovat. Během třítýdenního letu na Farao si Ruiz každých osm hodin zapínal vstřebáváni dat a plnil si paměť faraoským jazykem, zvyky, náboženstvím, celým tím milionem detailů, které bude potřebovat, aby mohl nepovšimnut tím světem proplouvat. Pak zase hodně spal, aby si odpočinul, ale když byl vzhůru, bavil se studiem nákresů jediné obyvatelné plošiny na Farau, jež se zvedala vysoko nad rozžhavenou pouští pokrývající zbytek planety. Doprostřed té planiny kdysi dávno přistála semenná loď s nákladem embryí. Byl to vskutku monumentálně chybný odhad, když všude kolem bylo tolik úrodných světů.

Ale kolonie se tam uchytila a dnes, i v těch podivných podmínkách, utěšeně vzkvétala.

V holotanku zářily mapy, jasné čáry v základních barvách, ale Ruiz v nich viděl obrazy vstřebaných informací. Neplodnou hlínu suché planiny, strakatou milionem mrtvých skvrn hnědých a černých stínů. Roztroušené zelenofialové krajky oáz soustředěných kolem sběrných nádrží a kanálů jako hrůzně spředená pavučina.

V temných parách pod planinou žily nestvůrné bytosti. Čas od času některá z nich vylezla a pustošila kraj, dokud ji nezadusila řídká atmosféra a relativní chlad. Faraoňané během času zařadili tyto nestvůry do svého náboženství jako démony - a kolem planiny vybudovali zeď, aby je před nimi ochránila.

Pomalu a bolestné vyřešili i problém vzácných dešťů a omezili populační růst tvrdým a nemilosrdným výběrem. Postupné se jejich životní styl ustálil a zklidnil natolik, že mohla začít vzkvétat řemesla. Faraoňané vynikali v brusičském umění, vyráběli nádherné sklo a trvanlivý a dokonalý porcelán. Některé výrobky byly natolik kvalitní, že je mohli využít i pro export. Z jedu místních plazů dovedli destilovat silné halucinogeny. I o ty byl jistý zájem na pangalaktických trzích - někteří bohatí zákazníci se rádi blýskli puncem pudových zážitků.

Jejich technologie byla typickou směsí postupů užívaných na nehostinných světech - tedy na těch planetách, na nichž se lidský typ obyvatelstva nikdy příliš neuchytil. Metalurgie byla na poměrně vysoké úrovni. Vyráběli kvalitní parní automobily, ale občasné pokusy vybudovat železnice byly pravidelně likvidovány agenty Umělecké ligy, která jim tím bránila ve vytvoření základny pro průmyslový rozvoj v širokém měřítku.

Ale jako na všech ostatních světech, nejvýnosnějším podnikáním na Farau byl obchod s lidmi. Kouzelníci z Faraa se v pangalaktických světech prodávali za obrovské sumy. Místní umělci dovedli svá vystoupení k naprosté dokonalosti - jejich triky byly fantastickou kombinací divadla a iluze. Eskamotérství byl faktor, který spojoval všechny aspekty života na Farau. Čarování byl jediný praktický způsob, jak se posunout ve zkostnatělém kastovním systému výš. Slavný čaroděj, kterého z nějakého důvodu neukořistila Liga, měl vynikající šanci získat šlechtický titul. A pokud ho Liga sebrala, slavili bratři jeho zmizení jako povýšení a záviděli mu jeho nové postaveni, jako by byl polobůh v Zemi odměny. Liga podporovala rozvoj tohoto umění i jinými způsoby. Obzvlášť dokonalá vystoupení byla odměňována bouřkami - vyvolávanými neviditelnou technikou, ale prezentovanými jako odměna bohů. Ty části země, jež byly bohaté na čaroděje, byly tudíž bohaté na všechno.

Jednou Ruiz sledoval na ploché obrazovce reklamní vystoupení, jež Umělecká liga vysílala pro potenciální kupce faraoských čarodějů.

Úvodní záběr ukázal logo Umělecké ligy, stylizovanou hermafroditní lidskou siluetu v červeném oděvu na černém pozadí. Články řetězů, které ji poutaly, měly podobu stříbrných pěticípých hvězd. Současně zněla hymna Ligy ve strhující instrumentaci s velkým sborem.

„Vítejte, občané," pronášel sebejistý hlas do slábnoucí hudby. „Tento program vám přináší Umělecká liga, autonomní neutrální korporace se sídlem na Dilvermoonu a působností na všech pangalaktických světech. Umělecká liga - už více než tři tisíce standardních let přední dodavatel myslícího zboží v galaxii. Umělecká liga - přední provozovatel největšího umění, umění přetvářet chytrost v užitečnost." Hymna zaburácela a skončila dramatickým zvonivým tónem.

Logo postupně vybledlo, aby ho nahradil záběr na Farao visící v prostoru. Kamera najížděla blíž a prudce klesla k povrchu planety. „Toto je Farao," prohlásil ten hlas. „Jeden z nejzajímavějších a nejzvláštnějších světů Ligy. Dnes budete svědky jedné z velkých náboženských her - Odpykání hříchu." Ruiz posunul nahrávku přes úvodní část, až se dostal na začátek představení. Poslouchal, jak hlas vysvětluje, že hra slouží jak církevním, tak právním účelům, jelikož bohové se při ní baví a zločinci jsou během této zábavy popravováni. V jednom z výstupů byl tím zločincem fénix, který se ochotné účastnil hry v naději, že pokud bude jeho výkon skutečně vynikající, dostane se mu po ukončení hry zmrtvýchvstání. Tuto naději v něm povzbuzovali technici Ligy, kteří skutečně občas některou oběť oživili a propustili.

Ruiz posunul pásek dál. Obrazovka ukázala další část hry Odpykání hříchu, při které kouzelníci hráli své role velkými, rozmáchlými gesty typickými pro divadlo před vznikem filmu. Hráli s takovou hrozivou intenzitou, že to Ruize až zneklidňovalo. Znovu posunul nahrávku a zastavil ji v místě, kde kamera najela pod jeviště a ukazovala činnost těch, kteří v té dusné temnotě obsluhovali zařízení, jež kouzla tam nahoře umožňovalo. Tady byl jiný druh intenzity - ale i ten Ruize trýznil. Žádný z těch lidí si neuvědomoval, že se vlastně snaží jen proto, aby získali Lize zákazníky. Faraoňané zapomněli na svůj pangalaktický původ, snad až na pár legend o lidech z hvězd. Pokud šlo o ně, vesmír končil na okraji jejich plošiny, dole už byli jen démoni a nahoře bohové - a obojích bylo třeba se bát.

Vypnul obrazovku.

NEJNÁROČNĚJŠÍ, ALE na druhé straně nejpříjemnější chvíle na dlouhé cestě k Farau byly hodiny, kdy trénoval drobné kouzelnické triky. Bude je potřebovat, až bude putovat po prašných cestách Faraa v přestrojení za obchodníka s hadím olejem, jednoho z mnoha podomních obchodníků s léky a jedy, kteří používají kouzla a triky při vychvalování svého zboží. Pangalaktická vyspělá technika sice dokázala ve většině případů schopnosti a dovednost nahradit, ale přece jen bylo třeba zvládnout základní principy.

Ruiz měl zvláštní pocit zadostiučinění, když se mu podařilo nějaký trik zvládnout, a s chutí trávil veškerý čas mezi odpočinkem a nasáváním vědomosti právě procvičováním kouzel, až svůj repertoár ovládal bez chybičky.

KAPITOLA 4

Když se Vigia dostala na oběžnou dráhu kolem Faraa, měl už Ruiz hlavu nacpanou novými vědomostmi až k prasknutí. Na orbitální přistávací plochu Umělecké ligy přiletěl s pocity blízkými úlevě. Věděl, že tam budou lidé, několik tisíc lidí: zaměstnanci Ligy, poradci, agenti, dopravci. Alespoň na chvíli bude moci vypnout a myslet na něco jiného.

Zdola vypadala přistávací plocha jako světlejší tma proti hluboké černi vesmíru. Nebyla na ní žádná světla, jichž by si nějaký nečekaný génius na Farau mohl všimnout. Liga nehodlala riskovat, protože vyrobit si jednoduchý teleskop

rozhodně nebylo mimo možnosti Faraoňanů. Infrastruktura Ligy by pochopitelně jakoukoliv výrobu něčeho takového zarazila, ale stejně...

Ruiz opatrně kormidloval Vigii do určeného prostoru, a když utichlo řinčení spojovacího zařízení, rozepnul si bezpečnostní pásy a povzdechl si. „Do práce," zamumlal.

Oblékl si černou kombinézu - vhodný oblek pro donucovače - a vystoupil. V přechodové komoře ho očekávala nějaká mladá žena. Byla malá, trochu baculatá, měla krátké kudrnaté blond vlasy a zjevně upřímný úsměv.

„Občan Aw?" zeptala se a popošla mu vstříc. „Ano."

„Vítejte na základně Farao," zářivě se usmála. „Jmenuji se Auliss Moncipor. Mám vás doprovodit do kanceláře agenta Prinfilice. Pojďte, prosím, za mnou."

„Děkuji," odpověděl snad trochu přátelštěji, než situace vyžadovala. Auliss mu připadala příjemná a nevinná, i když byla zaměstnankyni Umělecké ligy. Kráčel za ní a uvažoval, proč ho to vůbec napadlo. Vedla ho jednou z těch trubicových chodeb, jež spojovaly přistávací moduly, a on s potěšením hleděl na její pružný zadeček obtažený tenkou látkou overalu v barvách Ligy. Co to se mnou je? ptal se sám sebe. Proč ho polévá horko v blízkosti hezké, ale jinak nijak pozoruhodné mladé ženy? Prudce zatřásl hlavou a doufal, že si ji tím pročistí. Faktem je, že let z Dilvermoonu byl dlouhý, ale obvykle dovedl odložit sexuální pud až na dobu a místo, kde nikdo neznal jeho profesi ani pověst - jednak z principu, jednak kvůli bezpečnosti.

Došli k agentově kanceláři. Chránil ji malý mechanozabiják. Pohled na vražedné zařízení vrátil Ruizovi do jisté míry smysl pro proporce, takže se mohl podívat ženě do očí, když se k němu otočila.

„Ohlásím vás, občane Awe. Chvíli počkejte, prosím." Vešla dovnitř. Uplynula asi minuta, než se vrátila. Vzala Ruize za paži a uvedla ho do místnosti. Opět si krátce, ale silně uvědomil, jak teplou má ruku.

Agent byl starý dilvermoonský hermaf, vysoký, hubený, s neúměrně velkými a těžkými ňadry. Měl typický protáhlý a sexuálně dvojznačný obličej své rasy, lemovaný složitě vyčesanou hřívou bílých vlasů. Na jeho scvrklé tváři kvetlo modré kastovní znamínko, označující agenta za člena prominentního klanu. Stvoření natáhlo ruku k pozdravu. „Ruizi Awe," řekl hermaf. „Je mi potěšením. Jsem Prinfilic, k vašim službám." Ruiz se zdráhavě dotkl mírně lepkavé ruky a pak se bez vyzvání posadil. Auliss vyšla bočními dveřmi. Ještě se na něj přes rameno usmála.

Ruiz se přinutil k ostražitosti. Hermafové z Dilvermoonu patřili k jeho nejméně oblíbeným formám života. Jejich amorální chytrost byla pověstná. Nechápal, jak se hermaf mohl dostat na tak zodpovědné místo v Lize, která byla, pokud šlo o loajalitu zaměstnanců, až paranoidní.

Prinfilic si založil pěstěné ruce a pohodlně se opřel. V očích mu blýsklo skrývané pohrdání. Měl zjevně silné vyvinutý smysl pro působení na nemodifikované lidské formy, což ovšem o hermafech platilo obecně. Ale usmál se přátelsky.

„Jsem rád, že vás tu máme, Ruizi Awe. Ztráty už v posledních letech značné překročily přijatelnou úroveň. Ale jste tady mnohem dříve, než jsem očekával."

Ruiz ještě zvýšil ostražitost. Cítil opravdu v hlase toho stvoření podlost? Má snad hermaf něco společného s těmi pytláky na Farau? Ruiz si umínil, že si bude dávat dobrý pozor, pokud bude na tady na základně.

„To vás ústředí Umělecké ligy neinformovalo?" zeptal se.

„Ano, ano, ale... ta zpráva přiletěla poštovní nepilotovanou raketou, není to ani šest hodin. Zřejmě vás kontaktovali, jakmile přijali rozhodnutí zahájit tuto novou linii vyšetřování. Musel jste vyrazit okamžitě, řekl bych."

Ruiz mlčel. Nechal ticho zalehnout místnost a působit. Hermaf už to nevydržel, odkašlal si a pokračoval: „Takže. Vaše pravomoci jsou velmi široké, Liga vám musí plně důvěřovat. Po dobu svého pobytu budete vy jejím hlavním představitelem. Jak vám mohu pomoci v šetření, Ruizi Awe?"

„Ještě nevím. Až to budu vědět, řeknu vám." Ruiz se rozhlédl po kanceláři. Byla elegantně zařízená, možná až příliš elegantně. Stěny byly potažené jakousi jemnou stříbřitou kůží, spoje mezi pruhy kryly svislé pásy vínového sametu. V přesné odměřených rozestupech visela umělecká díla s náměty z Faraa - každé v tůňce bílého světla. Ruiz vstal a přistoupil k nejbližšímu obrazu. Odhadoval, že je na něm písečný medvěd s rozzuřeným výrazem. Vypadalo to, že zvíře je vyřezané z vrchní části lidské lebky, obarvené jakýmsi rezavým barvivem a obklopené chumáči černého peří. Červený kožený řemínek svazoval otýpku prstových kůstek, na konci visely stříbrné zvonečky. Ruiz se objektu dotkl. Ozval se zvláštní suchý, chvějivý zvuk.

„Nádherná práce, že?" ozval se těsně za ním Prinfilic a Ruiz jen s úsilím potlačil škubnutí. „Sbírám krásné věci zdejšího zapadákova. Alespoň mi tu čas příjemněji utíká. A až půjdu do důchodu, možná na tom i trochu vydělám. Co myslíte, má to nějakou cenu?"

Ruiz odstoupil. Agentova blízkost mu nedělala dobře. „Nedovedu to posoudit."

„Aha. Tak co, jak dlouho se u nás zdržíte?" „Jen krátce. Chtěl bych provést údržbu lodi. A pak se hned pustím do práce."

Prinfilic vypadal upřímně zklamaný. „Ale to ne! Jistě s námi můžete den dva pobýt. Alespoň den dva, no tak! Proč si ještě naposledy neužít pangalaktického života, než vyrazíte za těmi hlínožrouty?"

Ruiz se na něho pátravě zadíval. „Proč říkáte naposledy? Hodlám se brzy vrátit."

Hermafovi zrudly tváře. Na tak starém a vrásčitém obličeji to vypadalo nezvykle. „Samozřejmě jsem měl na mysli naposledy, než vás vaše mise odvede mezi ty ubožáky. Přijměte mou omluvu, jestli to snad znělo nevhodné."

„Jistě," řekl Ruiz.

Nastalo další ticho a Ruiz měl pocit, že cítí tíhu agentova nesouhlasu. Ignoroval to a procházel se po místnosti a prohlížel si díla, jež zdobila stěny. Zaujal ho nějaký upír s dravčí hlavou vyřezanou z leštěného červenohnědého granitu. Na okrajích tlamy s pilovitými zuby byly zasazeny rubíny jako kapky krve. Byl zde i říční ještěr s očima z modrých safírů a zuby z jantaru. Obsidiánový pekelný pes kvílel uprostřed kruhové desky ze zlatého a stříbrného

filigránu.

Ruiz si ve všech těch artefaktech uvědomoval životni sílu nespoutanou žádnými civilizačními omezeními. Znervózňovaly ho, aniž věděl proč. Raději se na ně přestal dívat.

Když se otočil, uviděl opět Auliss Moncipor. Zase cítil to zvláštní horko a trochu rozpaky. Zjevně si uvědomovala vlnění, jež k ní nechtěně vysílal, a zdálo se, že jí to není příliš proti mysli. Oči jí zářily a na hezkých rtech hrál úsměv. Agent upřel zrak na Ruize, pak na Auliss.

„Jdi s občanem Awem, Auliss. Postarej se, aby mu nic nechybělo," přikázal. Také se usmíval, ale úsměv toho stvoření nebyl zdaleka tak příjemný. „A, Ruizi, ještě o tom přemýšlejte. Určitě nám můžete nějaký den věnovat. Nebo alespoň jednu noc. Co říkáte?"

AULISS VEDLA RUIZE chodbami, ale tentokrát šla vedle něho, občas se ho dotkla hebkým bokem, občas ho vzala dlani za loket.

„Jistě se nejdříve chcete podívat na svou loď," řekla. „Zajdeme do sektoru údržby. Máte s sebou poukázky?"

Poklepal si na kapsu.

„Dobře. Měla jsem vědět, že jste připravený." Hodila po něm bezelstný svádivý pohled.

„Ano. Vždy připraven."

„A až bude loď v pořádku? Co pak?"

„Chtěl jsem hned odjet. Máte lepší plán?"

Zasmála se. „Ano."

RUIZ VYSVĚTLIL flegmatickému technikovi, co je třeba udělat. Poplácal kovový bok Vigie a připadalo mu to sentimentální a bláznivé.

Nakonec dal povolení ke vstupu do nekritických částí lodi.

Auliss ho rychle odvedla do svého bytu, který byl v malém modulu na zadním konci dlouhé věže.

Když vstoupili, uvědomil si, že je zařízen jako domov faraoského šlechtice skromného původu. Uprostřed zeleně dlážděného vstupního prostoru lenivě stříkal malý vodotrysk. Ve vlhkém vzduchu sladce voněly květy nějakého pouštního keře.

„Pojďte dál," zvala ho Auliss a táhla ho dovnitř. „Co na to říkáte?"

„Příjemné," rozhlédl se kolem.

„No, asi až moc podléháme vlivu domorodců. Koneckonců, sledovat jejich podivný život je tady naší jedinou zábavou." Zdálo se, jako by se omlouvala, že před Ruizem připustila svou provinčnost.

„Ale kdepak, je to úžasně zajímavá kultura," ujistil ji. „A je to šťastná náhoda, že jste své pokoje zařídila tak autenticky. Můžu se tu aklimatizovat, než odjedu ze základny." Když to říkal, napadlo ho, jak málo je pravděpodobné, že tam dole kdy navštíví dům nějakého šlechtice.

Ale Auliss jeho diplomatičnost potěšila. „To jsem moc ráda. Hlavně, když vám mohu být prospěšná." Pohladila ho po paži a trošku se k němu přitiskla.

Zdálo se, že k němu vysílá sexuální signály - opět mu prolétlo tělem prudké zachvění žádostivosti. Vylekalo ho to. Nechápal, odkud se ty náhlé vášně berou. Jako by v něm v tom okamžiku byl někdo cizí. Napadlo ho, jestli s tím nemá něco společného Nackerova práce.

„Ale nejdřív," navrhla, „jídlo a trochu faraoského vína. Už jste ho pil?" Vypadala nevinně nadšená, jako by její otázka neměla jiný význam než ten zjevný.

„Ne. Ale mám na to chuť."

Zrůžověla, určitě pochopila, co chtěl říct.

Závěs na konci vstupního prostoru se odhrnul a vstoupila mladá Faraoňanka. Zůstala stát se sklopenýma očima a sepjatýma rukama. Auliss se k ní otočila. „To je Meraclain, má otrokyně. Je vynikající kuchařka. Při jídle nás bude bavit tradičními písněmi pouště. Má docela slušný hlas."

Ruiz náhle cítil sucho v krku. Auliss byla přitažlivá, ale Meraclain byla krásná - byl mezi nimi rozdíl jako mezi křiklavým umělým drahokamem a hladce vybroušeným černým opálem. Meraclain měla dlouhé husté černé vlasy sčesané z oválného obličeje s vysokými lícními kostmi. Její pleť vypadala jako slonovina a samet zároveň, oči stínily dlouhé řasy a tmavé rty nemohly být dokonalejší. Měla na sobě průhlednou řízu, která neskrývala nic z těla, elegantně štíhlého a stejně krásného jako její obličej.

„Paní? Budete si přát večeři pro dva?" Když promluvila, iluze dokonalosti trochu pobledla. Mluvila nosově a mírně kňouravě a Ruiz se okamžitě rozhodl, že ji nebude nutit ke zpívání. Třeba tančí, napadlo ho, a opět získal rovnováhu. Tato připomínka, že pracuje pro otrokáře, poněkud zchladila jeho nadšení, ale zase ne natolik, aby odešel. Možná, uklidňoval se, možná není Auliss o nic horší než já, i když ho to ujištění moc nepotěšilo. Auliss ho dovedla do vnitřního atria. Večeřeli pod skleněnou kupolí odhalující disk hvězdné oblohy.

Jídlo bylo chutné. Třebaže mu Auliss vysvětlila, že naučila Meraclain kořenit podle pangalaktické chuti, bylo jasné, že jeho pobyt na Farau by nemusel být kulinářským utrpením.

Když dojedli, Auliss na několik minut odešla a vrátila se oblečená do čehosi, co asi mělo být pangalaktickou adaptaci faraoského harémového oblečení. Pavučinový akvamarínový šátek ji splýval po jednom stehně, obtáčel se kolem pasu a zahaloval drobná ňadra barevnou mlhou, až končil smyčkou

kolem jejího ramene. Měla velice hladkou kůži. Záhy mu naznačila, že stačí jen jedinkrát zatáhnout a uzel na rameni povolí. Zkusil to.

Do milování vkládala víc nadšení než zkušenosti. Ruizovi to připadalo okouzlující a odzbrojovalo ho to.

Dlouho pak spolu leželi, dívali se na hvězdy a upíjeli sladké faraoské víno. Pak se zeptala: „Mám zavolat Meraclain?

Sama jsem ji trénovala, ale má vrozené nadání. Myslím, že je to záležitost kultury."

Na okamžik byl v pokušení souhlasit, ale pak pocítil záchvěv odporu. Také si nebyl jist, jak by Auliss nakonec reagovala.

„Možná někdy jindy."

Auliss se usmála. Zjevně se rozhodl správně. „Třeba. Škoda, že ještě nejsi v přestrojení pro Farao, požádali bychom ji, aby zkontrolovala, jestli vypadáš dost autenticky. Co budeš? S tvou výškou a vzhledem bys klidně mohl představovat šlechtice."

„Bohužel! Takové krásné role pro mne nejsou. Mnohem víc se dozvím jako podomní obchodník s hadím olejem - a taky budu pohyblivější. I když jako pohlavár bych měl měkčí postel."

Něžné jí přejel po ňadrech a položil si na ně hlavu. Rozesmála se a stáhla ho na polštáře k dalšímu sdílení radovánek.

O hodinu později začal být neklidný. Vycítila to a zdálo se, že to nebere nijak osobně. Možná dělala společnost i jiným agentům Umělecké ligy a věděla, že jejich akční imperativ jim nedovolí dlouho odpočívat. Navrhla, aby se oblékli a zašli do rekreačního areálu pro posádku.

„Proč ne?"

Když odcházeli, ohlédl se po Meraclain. Troufale pohled opětovala.

VEŘEJNÁ ČÁST základny začínala širokou chodbou v hlavním modulu stanice. Na stanici pracovaly tisíce lidí a velké množství dalších bytostí a Ruizovi na první pohled připadalo, že každá skupina má svůj vlastní bar, označený šňůrou zářících holografických ukazatelů, jež mizely za ohybem modulu.

Auliss ho táhla k jednomu z barů, jmenoval se Malý přítel.

Uvnitř baru bylo skoro tma, jen v rohu zářila holoobrazovka. Kolem ní stály v kruhu stolky a několik návštěvníků pozorně sledovalo blikající obrazy.

„Pojď," naléhala Auliss. „Koukneme se, co nám nabídnou." Dovedla ho ke stolu, kývla na robobarmana, pozdravila se s některými z hostů. Zřejmě byla u Malého přítele pravidelným hostem.

Robot jim přinesl pití, světle kouřovou brandy, kterou mu Auliss doporučila. Ruiz se zadíval na obrazovku, aby zjistil, co Auliss tolik zajímá.

Horké slunce Faraa žhnulo nad vysušenou mělčinou, na níž hrály tři děti, dvě dívenky a chlapec, jakousi složitou hru. Vypadali tak na dvanáct, třináct let, na prahu puberty.

Stáli v trojúhelníku, několik metrů od sebe. Před každým byla na zemi hromádka kamínků. Zdálo se, že hra je založená na hádání, blufování a fyzické šikovnosti. Děti spolu vždy nejdříve živě debatovaly, smály se a dělaly obličeje, pak na nějaký neviditelný signál natáhly ruce, v nichž držely vždy různý počet kamínků. Konečně cosi vykřikly a rychlým během si vyměnily místa. Občas se při tom srazily, což opět vyvolalo salvu smíchu. Hledáček holovize zaostřoval z jednoho dítěte na druhé, často zabíral detail na obličej chlapce. Měl pravidelné rysy, silné bílé zuby a trošku šikmé oči s dlouhými hustými řasami. Pěkná a milá scénka, pomyslel si Ruiz, ale stejné nechápal, proč všichni ostatní hosté děti sledují s tak soustředěnou pozorností.

„Jde o toho chlapce," šeptala Auliss. „To je on."

O čem to mluví? chtěl se jí zeptat, ale obraz na holovizi se změnil. Scénka s hrajícími si dětmi se zmenšila a stáhla do dolní třetiny obrazovky a nahoře se objevil usměvavý baculatý muž oblečený jako Faraoňan.

„Ahoj, ahoj," řekl. „Nyní zadejte nabídky."

Ruiz cítil, jak mu tuhnou rysy.

Auliss se na něho dychtivě usmála. „Škoda, že si ho nemůžu dovolit, ale určité na mě bude hrozně drahý. Než jsem si mohla koupit Meraclain, musela jsem půl roku škudlit. Už začíná stárnout, určitě má kolem sedmnácti. Abych zase začala šetřit." Asi vycítila jeho nesouhlas, i když se snažil jej skrýt. „Neboj, je to naprosto legální. Liga stanoví pro své agenty kvótu, jen nesmíme brát nikoho z tradičních kouzelnických rodin nebo zvlášť označené exempláře. Na vývoz jdou stejně jen kouzelnici, tak co. Je to jen spravedlivé, za všechna ta příkoří tady, nemyslíš? A služba zde je hned civilizovanější."

Ruiz kývl, třebaže trochu rozčileně. „Nejspíš jo." Na paži, kterou mu svírala, mu naskočila husí kůže. Všude kolem stálí hosté ťukali do klávesnic nabídky a barem se ozývalo vzrušené šeptání.

O chvíli později se rozsvítil reflektor a ozářil zpoceného chlapa s dvojitou bradou. Jeho společníci jásali a poplácávali ho po zádech. „Mizera, dostal toho kluka za pár šupů," zlobila se Auliss. Ale hned se zase tvářila vesele. „No co, třeba budu mít příště kliku já. Vždycky je naděje."

Hmm," zabručel Ruiz vyhýbavě. „Je to moc drahé držet si dva otroky?"

Sklonila trochu v rozpacích hlavu. „No, ano, vlastně - když započítáš poplatky za jídlo a daň z luxusu. Ale co, pokud se mi nepodaří prodat Meraclain někomu jinému, dám jí vymazat paměť a pošlu ji zpátky, odkud přišla. Nejsem prostě ten typ, co by dal utratit nechtěného otroka."

„To rád slyším," řekl Ruiz suše. Náhle zatoužil odejít - a už nikdy Auliss Moncipor nepotkat. „Teď mě napadlo, že jsem nedal technikovi všechny instrukce... omluvíš mě na chvíli?"

Kývla, snad ani nevnímala, co jí říká - soustředila se už zase na holovizi, kde právě běžela scéna snad z nějakého školního hřiště na Farau. Na udusaném hliněném dvoře si hrála kupa otrhaných dětí. Holokamera sklouzla k drobné dívce s jemnými rysy a velkýma fialkovýma očima. Seděla a vážně si povídala s neumělou panenkou.

Ruiz vyběhl od Malého přítele se sevřeným žaludkem. Spěchal přímo k přístavišti, kde kotvila jeho Vigia. Chtěl ze základny vypadnout co nejdříve.

Vešel do prostorného oddělení doku a viděl postavu oblečenou do montérek pokradmu vylézat z hřbetní pohonné trubice Vigie. Instinktivně se přikrčil za sloup a pozoroval ji.

Technik byl štíhlý drobný muž. Rychle a nenápadné se rozhlédl kolem a vytáhl z trubice paletový levitátor, na kterém musel převážet cosi velkého a křehkého, soudě podle popruhů a tvarových bloků, kterými byl vybaven.

Ruizova pečlivě pěstovaná paranoia propukla naplno. Plížil se za technikem, přeskakoval od sloupu ke sloupu, až dorazili ke skladišti. Muž zajel s levitátorem dovnitř. Ruiz nehlučné vstoupil za ním. Technik soustředěně schovával levitátor do přístěnku, aniž Ruizovu přítomnost zaznamenal.

Ruiz kopnutím zavřel dveře a prudce uchopil technika za paži. Smýkl jím, až narazil do zdi, obličejem dopředu. Náraz byl dost prudký, aby ho omráčil, ale ne tak silný, aby ho zabil. Muž se odrazil a spadl na záda. Obličej měl zalitý krví. Ruiz mu klekl na hrudník a hledal zbraně. Nenašel nic.

„Co jsi tam dělal?“ zeptal se Ruiz tiše.

Technik na něho pohlédl přes krvavou masku a pokusil se usmát.

„Pane?“

„Cos prováděl s mou lodí?“

„Údržbu přece.“

Ruiz uchopil muže za nos a pořádně zakroutil. Ten otevřel ústa k výkřiku a Ruiz mu sevřel hrtan. Ubožák obrátil oči v sloup a Ruiz povolil sevření. „Žádný hluk.“

Muž přikývl. Už se neusmíval.

„Zkusíme to znovu. Co jsi prováděl s mou lodí? Nezapírej, až s tebou skončím, vlezu do té trubice a zjistím to, takže mi to raději řekni hned. A když už spustíš, pověz mi taky, kdo ti přikázal udělat to, co jsi tam udělal.“

„No, když to stavíte takhle,“ řekl muž a zemřel. Ruiz chvíli klečel na mrtvém těle a sledoval, jak se mu kalí oči. Zvláštní, pomyslel si, přece s ním o tu zeď nepraštil zase až tak silně. Síť smrti? Ale kde by nějaký spiklenec v tomhle nevyvinutém světě sehnal genše schopného to udělat?

Ruiz si vzal technikův opasek s nástroji a běžel zpět k lodi. U větracího průduchu objevil drobounkou dírku, kterou technik propálil do pláště lodi a tím vyřadil senzorový kabel, který trubici kontroloval. Vigia by nebyla schopna nahlásit poruchu či cizí těleso ve svých útrobách. Sunul se opatrně dorzální trubicí, až našel, co hledal. Ve válci vstřikovače byl zastrčený velký blok monokrystalické výbušniny, dost velký, aby dokázal rozprášit Vigii v molekulách po vesmíru. Pečlivě ho prozkoumal, ale nenašel žádnou nastraženou past ani známku, že by blok mohl být odpálen na dálku. Sabotér zřejmě spoléhal na to, že Ruiz při vstupu do atmosféry Faraa zažehne palivo v trubici. Jednoduchý a dokonalý plán. Byl by uspěl, nebýt toho záchvatu znechucení, které se Ruize zmocnilo u Malého přítele.

Ruiz blok odpojil a klouzal trubicí zpět. Odnesl blok do skladu a položil jej vedle mrtvoly, pak zase spěchal k Vigii, nastoupil a uzavřel ji.

Zažil nepříjemný okamžik, když žádal dispečink o uvolnění dráhy a otevření odletového otvoru. Odpoví mu?

Před lodí se rozzářila startovací dráha, Ruiz pocítil náraz stlačeného vzduchu, vnější skořepina se otevřela a otvorem zazářily hvězdy.

Ulehčené se posadil. „Odnes mě pryč,“ řekl Vigii a ta odpověděla sladkým harmonickým předením motorů. Loď prolétla otvorem do volného prostoru a Ruizovi se zvedla nálada.

Zrychlil nad zakřivujícím se povrchem Faraa, prolétl skrz terminátor do slunečního jasu a přibrzdil k sestupu.

KAPIT0LA 5

RUIZ SE SPUSTIL do tmavých par neobydlené nížiny, asi sto kilometrů od okraje velké planiny, na níž přežila faraoská kultura. Při pohledu z okénka lodi mu bylo jasné, proč se oblastem pod mlhou říká Peklo. Teplota tady v hloubce byla těsně pod bodem varu vody, atmosféra nedýchatelná a zvířata, která žila v Pekle, byla silná, nebezpečná a ohyzdná jako ti nejhroznější démoni, jaké si lidská mysl dokázala představit.

Řídil Vigii leptavou mlhou, až se dostal pět set metrů pod okraj plata, mimo dohled faraoských kněží, kteří drželi hlídky podél hrany srázu. Vznášel se na místě a přemýšlel o událostech poslední doby.

Někdo se ho pokusil zlikvidovat dříve než vůbec mohl začít svou práci. Z toho vyplývalo, že pytláci jsou ve spojení s někým na orbitální základně Ligy. Ale s kým? S agentem? Dilvermooňan byl Ruizův první a nejpravděpodobnější kandidát. Jenže nejpravděpodobnější tipy nebývají vždycky správné. V tak rozsáhlé organizaci, jakou Liga beze sporu je, byly interní pletichy a zrada bohužel naprosto běžné. Na základné mohlo klidně existovat pět i deset skupin, které bojují o výhody - dělo se tak na každém strategickém stanovišti. Mohla to být akce jednoho člověka - třeba zrovna ten technik měl za úkol dávat pozor na agenty Ligy a pohotové zařídit smrtelnou nehodu. Nebo... a okamžitě ho mrzelo, že byl tak sdílný k Auliss Moncipor. Nebo to byl skutečně ten agent - v tom případě je Ruiz pořád ještě ve značném nebezpečí.

Vigia se vznášela v temném parnu a on zvažoval všechny možné alternativy. Pak vydal rozkazy a loď se znovu začala pohybovat. Proplouvala kolem hrany plata a v nepravidelných intervalech vypouštěla do mraků rádiové retranslátory. Ty vyhledávaly stanice ukryté v mracích.

Za čtyři hodiny oblétla Vigia okolo celého plata. Ruiz se dotkl obrazovky a vyťukal agentův osobní kód. Signál oblétl řetězec retranslátorů, pak vyslal světelný paprsek vzhůru k náhodně vybranému bodu a přeskočil k dalšímu. Prinfilic okamžitě odpověděl. „Haló? To je Ruiz Aw?“ Vypadal poněkud pomačkaně, hodiny od Ruizova odletu byly nejspíš nepříjemně rušné.

Ruiz se postavil tak, aby ho agent na obrazovce viděl. „Ano, tady je Ruiz Aw.“

„Kde je tady? Nějak vás nemůžu zaměřit.“

„To je dobře. Bezpečnostní opatření. Našli jste toho mrtvého nájemného vraha?“

Prinfilic uhnul očima. „Ano. Říkáte nájemného vraha?“

„Copak jste nenašli ten krystalový blok?“

Hladký obličej na druhé straně obrazovky pobledl. „Krystal? Jaký krystal?“

Ruiz hermafa pozorně sledoval. Buď byl Prinfilic dokonalý herec - i to bylo možné - nebo agent neměl situaci na základně nijak pevné v rukou.

„Ten krystal, který jsem vytáhl Vigii ze zadku a nechal u mrtvoly. Nebo tam nebyl?“

Prinfilic se zhluboka nadechl a sval pod čelistí mu ztuhl. „Nic tam nebylo.“

Ruiz se usmál. „Takže to vypadá, že máte taky problém. Na každý pád jsem ale nucen se úplně osamostatnit. Ve vaší organizaci zcela zjevně fungují síly zaměřené proti Lize. Souhlasíte se mnou?“

Agent na něj hleděl z obrazovky a tvářil se poněkud zmateně. Ale pak se ovládl a kývl elegantní hlavou. „Vypadá to tak.“

„Dohodneme se takto, agente. Já odešlu raketu se zprávou na Dilvermoon, pro případ, že by ty nepřátelské síly odpálily krystal dřív, než ho najdete. Zároveň začnu se svým pátráním tady na Farau. Vy pak musíte okamžitě zařídit přerušení veškeré komunikace mezi povrchem Faraa a jeho oběžnou dráhou. Chápete nezbytnost takového opatření?“

Agent se zjevně potácel na pokraji hysterie. „Ale...ale...mé kvóty...“

Ruiz ho ani nenechal domluvit. „Nebudeme o tom diskutovat. Pokud zůstanou kanály otevřené, nic nezabrání tomu, aby moji nepřátelé tady na Farau nedostávali všelijaké nebezpečné instrukce. Vigia bude monitorovat vysílací spektrum, a pokud kdokoliv na základně poruší tento příkaz, okamžité vyšle další raketu s informacemi na Dilvermoon. Potvrďte, že rozumíte.“

Na okamžik si myslel, že se Prinfilic příkazu vzepře, ale hermaf nakonec zamračeně přikývl.

Ruiz ukončil přenos.

RUIZ ČEKAL, až se setmí. Čas, který mu zbýval, využil ke krátkému zdřímnutí. Pak si s neobyčejnou pečlivostí připravil přestrojení. Na vlasy si nanesl depilační krém s dlouhodobým účinkem. Instruoval medicinální jednotku, aby mu aplikovala dočasné tetování, které si vybral cestou na Farao, a přetrpěl bodání inkjetů do kůže na hlavě. Když se pak podíval do zrcadla, spatřil barbarsky vyhlížejícího neznámého muže. Tetování se mu vlnilo kolem hlavy v jemných spletitých vzorech jasné a temné červeni, vířilo kolem obočí a zdůrazňovalo výrazné lícní kosti a ostrý nos. Z tváře na něho hleděly úzké oči třpytící se kovovým leskem. Pokusil se sám na sebe usmát, ale chyběla tomu přesvědčivost. Úsměv se nedostal dál než k ústům a velmi rychle se změnil v úšklebek.

Ruiz potřásl hlavou a odvrátil se od zrcadla. Převlékl se do podivného oděvu obchodníka s hadím olejem - několika vrstev barevných roztrhaných a posplétaných látek. Držel se zkušenosti, že nejlepší přestrojeni je často to nejexotičtější. Už dávno zjistil, že oči přehlédnou detaily, když je upoutá něco neobvyklého. Byl si jistý, že v něm nikdo nebude hledat vetřelce z jiné planety. Gratuloval si, že vybral opravdu umělecké tetování a že jeho měděná pleť a černé oči jsou naštěstí podobné typu obyvatel na Farau. Navlékl si půl tuctu laciných stříbrných prstenů - ve skutečnosti to byla mikrozařízení, která mu pomohou předvádět drobná kouzla, bez nichž by na Farau jako prodavač hadího jedu neobstál. Na oční víčka si nanesl černé stíny, na tvář si přilepil hvězdu krásy a do uší si zavěsil náušnice ze stříbra a černého jantaru. V hadrech oděvu ukryl řadu zbraní a nástrojů. Všechny byly zakamuflovány jako náboženské předměty z Faraa - amulety, fetiše a ikony.

Když byl konečně hotov, vyndal speciální poutnickou hůl, kterou si navrhl a vyrobil v dílně Vigie, vložil si do brašny malou drátkovou pistoli - zamaskovanou jako kouzelnická hůlka - na záda si naložil obchodnickou krosnu, ve které nesl zásobu drog a léků vyrobených z hadího jedu: svůj prodejní artikl. Přešel Vigií ke vzduchové propusti. Vstoupil do ní a dal lodi poslední instrukce. Ještě naposledy se nadechl pachů pangalaktické civilizace, vůně kovu, umělé hmoty a ozónu, strojního oleje a dezinfekce.

Pak vyndal ze skříňky stoupací železa a jednorázový dýchací přístroj. „Tak, jdeme na to. Zvedni se nahoru a zůstaň viset těsně pod linii mraků.“

Cítil škubnutí, jak loď vylétla nahoru. Nasadil si dýchací přístroj na obličej a železa na boty.

Pak se Vigia zastavila a dveře se otevřely. Rampa se téměř dotýkala okraje útesu. Do vzduchové propusti se vevalily žíravé páry Pekla a Ruiz vyrazil ven. Doskočil na útes, ze železa se vymrštily ocelové špičky a uchytily se v drolivé skále, aby nespadl. Ohlédl se po Vigii. Ta už zatáhla rampu a klesla do tmy, kde bude čekat na jeho návrat.

RUIZ SE POSUNUL o několik metrů výš, k vrcholu mraků, a zastavil se. Opatrně vystrčil hlavu z mlžné tmy do jasné noci na Farau. Dva ze tří faraoských malých měsíců pluly vysoko na nebi a v jejich svitu Ruiz jasné vidél Zeď světa nahoře nad sebou a nejbližší hlídkovou věž asi sto metrů vlevo.

Nesvítilo v ní jediné okno. Hlídači balkony zásadně ne-osvětlovali, aby je v noci nic neoslepovalo. Ruiz vklouzl zpět do šera, potřeboval zvážit situaci. Neměl chuť zůstat na útesu, protože dole pod ním mohli být hladoví a nebezpeční predátoři. Na druhé straně ale neměl ani chuť vběhnout do rány skupině hlídkujících zabíječů démonů nahoře na Zdi světa. I když to bylo to menší z obou zel. A tak se několikrát zhluboka nadechl ze své zásoby vzduchu, uvolnil masku a odhodil ji. Potom vyklouzl ze tmy a šplhal vzhůru po skále a přes Zeď. Pohyboval se tiše a bleskurychle jako vyplašená ještěrka.

Bez nehody se dostal až na vrchol Zdi světa a gratuloval si, jak se mu začátek mise povedl. Přitáhl se přes okraj ochozu.

Zrovna si sundával stoupací železa, když za sebou zaznamenal rychlý pohyb. Otočil se právě včas, aby zahlédl vysokého hubeného muže v uniformě hlídačů, který se na něho vrhl se zlověstně vyhlížejícím trojzubcem v ruce. Muž otevřel ústa k výkřiku, aby přivolal další hlídače, ale v tom okamžiku se Ruiz vyhnul jeho trojzubci a zároveň po něm mrštil párem železa, jež si právě sundal. Železa se muži zaťala do hrdla těsně nad klíční kostí a z výkřiku zbyl jen

nepříjemný bublavý zvuk. Ruiz zachytil trojzubec, dřív než mohl zazvonit o zem. Nešťastný hlídač přepadl přes Zeď světa a tiše sklouzl do Pekla.

Ruiz se krčil za zídkou ochozu a doufal, že se nestrhne poplach. Uplynulo několik minut. Všude vládl klid. Celý ten čas Ruiz přemýšlel o tom mrtvém - plnil jenom svou povinnost, bránil stvůrám z Pekla, aby napadaly okraje planiny a zajišťoval, aby bohové Pekla zůstali tam dole. Ruiz cítil hluboký smutek, jako ostatně vždycky, když ho jeho práce donutila ublížit nevinnému člověku. Vždycky v takových chvílích uvažoval, proč dál dělá to, co dělá, a nikdy nedokázal najít odpověď, která by ho potěšila. Měl ten hlídač rodinu? Budou na něho čekat, až skončí dnešní směna na Zdi? V duchu viděl smutné drama - děti vyhlížejí ustrašenýma očima z oken chatrče, žena se snaží skrýt obavy a nervozitu. Viděl slzy, bolest a zoufalství - a to všechno způsobil on.

Konečně se přinutil takové myšlenky zahnat, sklouzl po schodech vysekaných do vnitřní stěny Zdi a zmizel do faraoské noci.

NEŽ SE ROZEDNILO, už se ubíral po prašné cestě, která mířila rovně jako šňůra napříč rozlehlou výsadbou jalvoní. Se sluncem vyšli z malých chatrčí venkované a kontrolovali kbelíky, zavěšené na kmenech, a trubičky, jimiž ze stromů vytékala řídká míza. Venkované, podsaditi muži a ženy s kulatými tvářemi do černa opálenými faraoským sluncem, pozorovali Ruize podezíravýma očima a odmítali s ním mluvit, i když se nakláněl přes kamennou zídku podél cesty a mával na ně. Uvědomil si, že až na vzácné a velice slavnostní příležitosti, si tihle lidé nemohou dovolit drogy, které podomní obchodníci nabízeli. Bylo tedy jen přirozené, že jim byla bezstarostná a lenivá existence prodavače hadích olejů proti mysli.

Pokrčil rameny a šel dál, až přišel k volnému prostranství, na němž nějací muži s okovy na nohou vytahovali ze suché písčité půdy pařezy odumřelých stromů. Kolem stálo několik dozorců v červenobíle kostkovaných kiltech. Čas od času popohnali některého z loudavějších vězňů bičíkem.

Ruiz se opět zastavil a kývl na jednoho z dozorců. Byl to vysoký vyzáblý chlap s propadlými tvářemi a neumělým modrým tetováním druhořadého drába. Dozorce na něho dlouho hleděl s prázdným výrazem v očích, pak se přišoural ke zdi a zůstal stát. Mlčel, jen si švihal držadlem bičíku do dlaně.

Ruiz se usmál a podlézavě se uklonil. „Šlechetný drábe, mohl bych vás poprosit o trochu vody?“

Muž si ho podezřívavě změřil a pak přikázal: „Ukaž mi svou plaketu.“

Ruiz poslušně kývl a vyhrabal z obleku lesklou porcelánovou placičku s padělaným otiskem pečeti a řádkem elegantní kurzívou psaných černých písmen. Všichni Faraoňané, kteří se pohybovali mimo svůj domov, museli takové tabulky nosit - bylo na nich jejich jméno a ostatní osobní údaje a také povolená činnost. „Tady, tady, prosím... všechno je v pořádku.“ Dozorce mu plaketu vytrhl a zevrubně ji studoval. Po chvíli něco zavrčel a vrátil mu ji. „Máš čím zaplatit? Nejsme žádná charita. Sklenice tě bude stát celý měděný nint.“

Ruiz předstíral, že složitě hledá ve svých hadrech, až nakonec vytáhl drobnou ošoupanou šestibokou minci a nabídl ji dozorci. Ten ji schoval do kapsy a otočil se k vězňům. Ti mezitím poněkud zvolnili tempo. Muž se rozzlobeně rozkřikl na své pomocníky, kteří kolem sebe okamžitě začali energicky švihat biči.

Na vzdálené straně mýtiny stála pod roztrhaným plátěným přístřeškem otlučená maringotka. Ve stínu přístřešku viděl Ruiz trojnožku, ve které byla upevněna velká nádoba z pálené hlíny. Přehoupl se přes zídku a zamířil k ní. Vězni ho nenápadně sledovali zarudlýma očima.

Z maringotky se vynořil malý zamračený mužík s mastnou černou šmouhou na čele. V ruce držel velký hasák. Podle hnědého oblečení z hrubé tkaniny, jaké měli všichni vězni, ho Ruiz odhadoval na protekčního trestance. Musel se narodit jako svobodný člověk - dosud bylo vidět zbytky jeho tetování, podle něhož kdysi býval obchodníkem s hadími jedy. Nyní měl hlavu pokrytou lesklými růžovými jizvami. Ruize zamrazilo.

„Dobrý muži,“ usmál se zeširoka, „možná vy mi můžete pomoci.“

„Těžko,“ zabručel mužík, pořád stejně zamračeně.

Ruiz se nepřestával usmívat. „Onen šlechetný dráb byl tak laskav a prodal mi sklenici vody.“

Vězeň se zasmál. Znělo to jako krátké, prudké štěknutí bez humoru. „Šlechetný dráb, to teda jo. Ty jsi Rontlesesův kamarád?“

„Ne, kdepak. Já jsem jen prodavač snů, obyčejný pocestný.“

„V tom případě ti pomůžu.“ Odhodil hasák a belhal se k nádobě na trojnožce. Ruiz hádal, že muž musel mít kdysi polámané nohy a kosti mu špatně srostly.

„O kolik tě oholil náš šlechetný Rontleses? Ať se mu vši usadí v rozkroku.“ Trestanec natáhl špinavou ruku. „Dej mi svůj měch, poutníku.“

„Měděný nint,“ přiznal Ruiz a podal mu prázdný měch na vodu. Trestanec se opět hořce zasmál, vyndal z kapsy klíč a odemkl nádobu. Otočil kohoutkem a do měchu začala téct kalná voda. „Je to smradlavá břečka, víš. Určitě se z toho posereš,“ pravil přátelsky.

Ruiz převzal měch a doufal, že jeho imunizace byla opravdu všestranná. „Děkuji vám, vzácný pane,“ řekl a zhluboka se napil. Jak muž slíbil, voda byla odporná. Potlačil nutkání zvracet. Ucpal měch a pověsil si ho na krk.

Trestanec pokrčil rameny a zamkl nádobu. „Neděkuj mi. Ani mě neproklínej, až se ti střeva promění v sliz. Byl bych ti dal trochu ze soukromých zásob dozorců, ale bojím se. Nerad bych měl znovu zlámané nohy, podruhé bych se už třeba nenaučil tak dobře chodit.“

Ruiz ho ujistil, že je spokojený, což trestanec kvitoval pohledem, z nějž jasně vyplývalo, že ho považuje za blázna. „No, když už jeden má být cvok, je lepší být šťastný cvok než mrzout.“

„Moje slova. Tak mně napadá, možná byste mi mohl poradit.“

„Proč ne, pokud Rontleses nezmerčí, že nejsem uvnitř té jeho popelnice.“

„Co mi můžete říct o Stegatumu? Je to veselé město?“ Stegatum bylo hlavní město této nomarchie, centrum

zpracování mízy z jalvoní a dalších zemědělských produktů. Bylo asi o pět kilometrů dál po cestě a jeden z agentů Ligy tam měl hostinec.

Trestanec znechuceně mávl rukou a odplivl si. „Stegatum? Je to díra jako každá jiná. Rolníky tvoje zboží zajímat nebude, ale je tam pár obchodníků a řemeslníků, žádná sláva, co se peněz týče, no a samozřejmě hrstka šlechty, však víš, páni z Hnojníků."

Ruiz se škrábal na bradě, jako by přemýšlel. „Můžete mi poradit nějaký slušný hostinec?"

Trestanec se rozchechtal, což přilákalo pozornost dozorce. Vězeň okamžitě vystřízlivěl, zvedl hasák a zmizel v útrobách maringotky.

Ruiz dozorce zdvořile pozdravil a pokračoval v cestě. Uvažoval, jaký hřích asi ten trestanec spáchal, že ho poslali na nucené práce s otroky. Obchodníci s hadím olejem měli v nomarchii větší volnost než všichni ostatní podomní prodavači - byť menší vážnost. Obecně se předpokládalo, že mají z toho ustavičného zacházení s halucinogeny poškozený mozek, takže jejich výstřednosti tolerovali a občas i obdivovali. Když nad tím tak uvažoval, byl Ruiz docela spokojen s přestrojením, které si vybral. I když, soudě podle toho trestance vzadu, ani tohle nebylo dokonalé.

Cesta minula poslední jalvoňový sad a stoupala do bezútešné suché krajiny. Všude kolem byl jen růžový křemenný štěrk, občas zpestřený obrovskými šedými balvany. Ruiz putoval dlouhé hodiny a jen tu a tam potkal vůz poháněný párou. Řídily je vychrtlé ženy ve vybledlých modrých pláštích, které mu nevěnovaly jediný pohled. Rychle se naučil uskakovat mimo silnici, hned když v dálce spatřil oblak prachu. Dvakrát ho předjeli nějací jezdci - seděli na vysokých dvounohých plazovitých stvořeních pokrytých jemnými šupinami. Jedno bylo černé, druhé pak temně šedozelené. Sedla jezdců byla zdobená stříbrem a na uzdách se třpytily drahé kameny. Zvířata se pohybovala plynule a elegantně. Žádný z jezdců neodpověděl Ruizovi na pozdrav, i když salutoval se vší úctou.

Někdy uprostřed odpoledne začala cesta klesat do úrodnějšího údolí s velkými zahradami. Na druhé straně údolí, tam, kde bylo nejhlubší, se k sobě ve stínu vysokých starých stromů tiskla skupina nízkých hliněných domků. Na ploché terase nad vesnicí byla náves, takzvané Místo rafinovaných muk, nedílná součást každé vesnice či města na Farau. Dál pak byla opět pustina.

Vzduch v údolí byl o poznání chladnější a vlhčí a Ruiz měl příjemný pocit, že dorazil do cíle.

U příkopu se objevilo asi pět malých kluků. Stáli v řadě podle velikosti, hleděli na něho velkýma očima a drželi nejrůznější podomácku vyrobené nářadí, obruče, provázkové hlavolamy a improvizované pomůcky, s nimiž si evidentně hráli na kouzelníky. Ruiz se na ně usmál. Couvli o krok dozadu, ale mlčeli.

„Nazdar, vznešení mladí páni," pozdravil je.

„Nejsme žádný páni," odpověděl ten nejodvážnější vzpurně.

Ruiz rozhodil ruce v nevěřícném gestu. „A jak jsem to měl poznat, neznaje váš milý kraj?"

„Legračně mluví," řekl jeden z otrhánků.

„Měl ste poznat, že nejsme nijaký panstvo. Panstvo nesmrdí koželužnou, ani nemá záplatovaný hadry. Panstvo se vozí na hipoidech," poučil ho s pečlivou logikou nejmenší z chlapců.

Ostatní kouleli očima a ten, který mluvil první, stáhl mrňouskovi přes obličej otrhaný klobouk.

„On je eště malej," vysvětlil Ruizovi.

„Chápu," potlačil Ruiz úsměv. „Nu, možná byste mi mohli pomoci, jelikož vypadáte velice vzdělaně. Je tu ve Stegatumu nějaký slušný hostinec? Tahle milá vesnička se přece jmenuje Stegatum, že?"

Ten nejodvážnější se podrbal na špičaté bradě. „Záleží, čemu říkáte slušný. Jak nóbl sou vaše představy?"

„Nic přehnaného. Postel bez živočišstva a slušné jídlo uspokojí ty nejvyšší z mých nadějí."

„Tak to bude spíš Denklarova chata než Pouggribaltův hostinec. Chcete tu přespat?"

„To jsem měl v plánu."

„Rozumné. Slyšel jste o tom maléru na Zdi světa? Včera v noci, asi třicet kilometrů odsuď. Démon tam přelez přes kraj planiny a sněd jednoho hlídače. Celýho. To bude dnes v noci určitě pobíhat tady okolo a hledat další večeři. Dnes je rozumný chrnět za pevnejma dveřma a i v tom ohledu je Denklar lepší. Ale něco to stojí." Otrhánek přednesl svou řeč klidným tónem světáka.

„Děkuji. Dám na vaši radu." Ruiz zvedl tornu a chystal se jít dál, ale kluci ho pozorovali s větším očekáváním, než by odpovídalo jeho cizímu vzhledu. Uvědomil si, že možná čekají na nějaký nový kouzelnický trik, když se choval tak přátelsky.

Povzdechl si a kývl.

V tmavých obličejích zazářily bílé úsměvy.

„Sledujte mou ruku, dobře?" instruoval je a ukázal jim obě strany pravé ruky. Pak ji pomalu sevřel v pěst. Sledovali ho se soustředěností přesahující jejich věk.

Jeden z prstenů s malým křišťálem mu vypučel do dlaně a rychle rostl, až byl jako náprstek z červeného granátu.

Otevřel ruku a ukázal jim ten drahokam. Nebyli nijak unešeni, ale zdvořile čekali na něco velkolepějšího. „Nemůže být opravdový," řekl pochybovačně ten nejmenší. Dostal za to štulec do zad.

Ruiz se zasmál. „Ne, opravdu to není skutečný granát. Ve skutečnosti je to vzácná a krásná kukla slavné rubínokřídlé bzučilky třepetavé."

„Říkáte vy," nedal se zastrašit prcek. Ale vypadal napjaté, stejně jako ostatní.

„Tak dávejte pozor." Ruiz přikryl drahokam druhou dlaní a silně stiskl. Křišťál se mu v dlani rozpadl na třpytivý prach, nezvučně, skrytý před zraky obecenstva. Z prstenu vystoupil druhý kousek kamene a Ruiz cítil, jak se mu v dlaních hýbá něco živého. Chvíli vyčkal, pak otevřel ruce a drobný hmyz roztáhl svá lesklá rudá křídla. Okamžik mu seděl na dlani, pak zatřepal křídly a vznesl se do výše. Bude stoupat ke slunci, dokud nespotřebuje všechnu energii své baterie, a pak se rozpadne na prach.

Ruiz posypal chlapce třpytivým prachem kukly a ti se pochvalné rozesmáli.
„To nebylo špatné," prohlásil ten malý.
Ruiz se hluboce uklonil a vydal se do vesnice.

KAPITOLA 6

NISA, OBLÍBENÁ DCERA krále, spočívala na lehátku. Polštáře i přehoz byly z modrého pekelného hedvábí; Nisa obdivovala, jak nádherně ta zářivá modř kontrastuje s jejím nahým tělem. „Kouzelné," vydechla.
Její nejmilejší nevolnice, Delie, jí třela chodidla pomalými teplými pohyby, jež Nise do lýtek vysílaly příjemné mrazení. Allabab, nejmilejší otrok, jí masíroval ramena vonným olejem. Měl silné a něžné ruce a Nisa se zcela oddávala rozkoši okamžiku.
Allabab se tiše zeptal: „Budeme mít dnes hodinu, princezno?"
Nisa otočila hlavu a dívala se do chladivé zelené královských zahrad za vysokým oknem. Zvuk prýštící vody ji zazvonil o sluch a Nisa byla najednou velice ráda, že je princezna. „Možná," řekla. „Možná bychom se mohli učit v zahradě."
Allababovi ztuhly ruce a jeho pohyby ztratily něco ze své obratnosti. Za okamžik se však vzpamatoval a pokračoval v masáži stejně dokonale jako předtím. „Nevím, jestli je to dost bezpečné, princezno. Zahrada má nepřátelské uši. Někdy."
Nisa se zasmála. „Jsem nejoblíbenější dcera. Kdo by se odvážil poslouchat?"
„Jak říkáte, princezno." Jeho hlas se rozehřál očekáváním a ruce sjely po těle níž, zatímco Deliiny postupovaly nahoru - až se setkaly v příjemné spolupráci.
„Ach," povzdechla si Nisa rozkošnicky, „je tak krásné být Nisa."

NISA SVAČILA na nejvyšší terase paláce. Bílý baldachýn nad jejím lehátkem povíval v chladivém vánku. Palác byl na vrcholku kopce, takže viděla nejen hlavní město otcova království, jež se jí prostíralo u nohou, ale i daleko za vysoké městské hradby, přes pustinu až k obzoru.
Jedla sladký růžový meloun a trojúhelníčky kořeněného masa zapečeného v křupavém těstě. Nazelenalé sestálské víno bylo tak dobré, že vypila víc, než zamýšlela.
Trošku v náladě začala přemýšlet nad okolnostmi, které způsobily, že její život je tak nádherný.
Kdysi dávno, v Prvních Dnech, se její předkové vydali na pouť od místa k místu a bavili udřené První Lidi neumělými drobnými kouzly - místo aby zápasili s lakotnou půdou Faraa o bídné živobytí.
Přistoupila k okraji terasy a opřela se o kámen. „Nebyli jste dost chytří," řekla všem těm bezejmenným lidičkám dole, těm bez tváře, kteří celý den dřeli, aby ona měla příjemný život. „My ano." Bylo zvláštní představit si, že ti dávno mrtví tuláci a jejich laciné triky založili dynastii jejího slavného otce - Bhasrahmeta, Krále králů, Nejvyššího vládce všech Faraoňanů.
Ale bylo to tak zábavné!
Zasmála se. Stejně bylo štěstí, že v těch Prvních Dnech nebyli kouzelníci ještě tak šikovní ve svých tricích, aby přilákali pozornost bohů. Vždyť jinak mohli její předkové skončit někde v Zemi odměny a Nisa se vůbec nemusela narodit!
„To by bývala opravdu škoda," prohlásila. Postavila porcelánový pohár na hranu parapetu a naklonila se dolů. Hluboko pod ní se kmitaly po dvoře malé postavičky - to služebníci, řemeslníci a vojáci plnili své úkoly.
Dvůr se na okamžik vyprázdnil. Nisa přiložila k poháru prst a maličko do něho strčila. Pomalu se převrátil, v ostrém zapadajícím slunci bíle se zablýskl a spadl dolů. Odvrátila se, dříve než dopadl.

ZLÝ SEN ZAČAL v zahradě, o hodinu později. Právě učila Delii číst z knihy bajek a opravovala její výslovnost. Allabab četl Delii přes rameno a pomalu pohyboval vějířem.
„Bhas nás pozoruje zdola," četla Delie pečlivě a dávala pozor, aby vyslovila jméno boha s patřičnou aspirací.
Zahradu jako by zalehla studená přikrývka, Nisu až zamrazilo v zádech. Nejdříve si myslela, že to způsobilo vyslovení jména obávaného boha, a pobavilo ji, jak reaguje. Pak se Allabab zajíkl a padl na tvář. Delie dušeně vykřikla a odvrátila se.
Nisa se ohlédla přes rameno a spatřila úzký ledový obličej Nejvyššího kněze. Pozoroval ji zpoza vějíře kapradiny ve velkém květináči. Obsidiánové oči upíral na otevřenou knihu v jejím klíně. Zavřela ji a poprvé pocítila záchvěv strachu.
Nejvyšší kněz vystoupil z úkrytu. „Tak je to pravda," řekl ztěžka. Tři z královýchosobních strážců se vynořili z keřů a přistoupili s očima odvrácenýma.
Nisu nenapadlo nic, co by mohla říct, a tak jen zvedla bradu a čekala, až bude Nejvyšší kněz pokračovat.
Posadil se na lavici vedle ní. „Niso, tvůj otec bude velice smutný." Pokynul: otcovi strážci trhnutím zvedli oba otroky na nohy a odváděli je pryč. Allabab šel tiše a Delie potlačovala vzlyky. Nisa nemohla odtrhnout zrak od Nejvyššího kněze.
Poklepal jí hubenou rukou po koleně. „Je mi líto, že to došlo takhle daleko, Niso, ale opravdu nemám na výběr. Nikdo nic nenamítal, když sis vybírala milence mezi podlidmi - žena tvého postavení má nárok na jisté výstřelky. Ale člověk nesmí dát takovým mazlíčkům prostředky k moci. To víš velice dobře. Který ďábel té ponoukal, abys je učila číst?"

Hrdlo měla tak suché, že jím hlas ani nechtěl projít. „Nevím. Připadalo mi to neškodné... myslela jsem, že by si rádi ty pověsti sami četli... tolik se jim líbilo, když jsem jim předčítala.“

Nejvyšší kněz smutně potřásl hlavou. „Nejdřív pohádky. Pak knížky starého učení, pak se otroci naučí, jak rozbít cisterny, a všichni umřeme žízní. Netvrď, že ti to nikdo neřekl, Niso.“

„Ano, ale oni byli víc než otroci. Byli to přátelé.“ Hlas se jí zlomil a náhle dokázala odtrhnout od kněze oči. Dívala se na zahradu plnou zeleně a barevných květů, cítila svěží vlhkost, slyšela hlasy ptáků, kteří poskakovali ve větvích. Srdcem jí prolétla ostrá bolest. To všechno je pryč. Už mi to nepatří. Jak jsem jen mohla být tak hloupá, tak namyšlená? říkala si. „Nyní musím přikázat, aby tví ‚přátelé' byli odevzdáni poušti. Zbytečné plýtvání drahým živým inventářem. A tebe musím předat k Odpykání, což mne skutečně rmoutí. Tvému otci to zlomí srdce. Ale opravdu musím.“ Kněz vypadal nelíčené zarmoucený a Nisa ho pohladila po ruce a usmála se. „Chápu,“ řekla. Ale nechápala.

ZLOČINCI OBVYKLE očekávali Odpykání zamčeni ve velkých železných klecích, jež stály na Místě rafinovaných muk - bylo to součástí jejich trestu. Zemřeli pak při Odpykání, jež mělo předepsané formy. Ti, jejichž zločin nebo postavení byly obzvlášť výjimečné, byli ubytováni v chrámu, pod dozorem kněží, dokud nemohlo být vhodné Odpykání zorganizováno. Tam byla i Nisa, neboť jak její zločin, tak její postavení byly nejvýš významné. Čekala v osobní věznici Nejvyššího kněze.

Její cela byla prostá, ale docela pohodlná. Dvakrát denně dostávala prosté jídlo a dvakrát za týden se mohla vykoupat ve velkém umývadle. Věznitelé byli zdvořilí, ale nemluvili s ní. Strach postupně nahradila osamocenost. Neměla žádné návštěvy.

Občas přerušily ticho výkřiky vězňů vyslýchaných v místnosti na konci chodby. V jejím případě žádné výslechy nebyly nutné, neboť svou vinu okamžitě přiznala, takže měla čas přemýšlet o svém bláznovství. Velice rychle se naučila opovrhovat tou osobou, jíž bývala. Jednala snad z touhy zlepšit osud svých otroků? Ne, uvědomovala si s hořkostí. Neučila je číst z nějakého ušlechtilého důvodu. Chtěla se prostě jen bavit, stejně jako když učila ještěrku stát na zadních nohách a prosit o sladkosti.

Uplynul měsíc, pak druhý.

V jedné chvíli začala doufat, začala věřit, že ji otec nenechá zemřít hrůznou smrtí. Byla, koneckonců, Nisa. Ale otec nepřicházel. Až jednoho dne vstoupil do cely Nejvyšší kněz a s tváří zkamenělou rozhodnutím jí sdělil, že čarodějové jsou připraveni provést její Odpykání.

KAPITOLA 7

DENKLAROVA CHATA byla nízká rozložitá budova, dobře udržovaná a čerstvě natřená. V dlouhé řadě oken visely mušelínové záclony. Agent Umělecké ligy, který hostinec provozoval, byl zjevně hrdý na své povolání, byť bylo jen zástěrkou.

Ruiz vstoupil do výčepu. Bylo ještě brzy, takže tam skoro nikdo nebyl, jen nějací tři povaleči seděli v tmavém koutě a hýčkali sklenky dřišťálového piva.

Hostinský stál za barem a leštil sklenice zatuchle páchnoucím hadrem. Na první pohled vypadal jako obtloustlý Faraoňan středního věku. Nechybělo ani tetování člena cechu hostinských. Druhým pohledem však Ruiz odhalil drobné nesrovnalosti: nefaraosky přímý pohled, nepopiratelně městský postoj, nezvykle zdravý vzhled.

Muž - nemohl to být nikdo jiný než Vilam Denklar, agent druhé třídy - na něj upřel podezíravý pohled. „Můžete zaplatit, co spotřebujete, poutníku? U nás ve Stegatumu nemáme na dobročinnost.“

Ruiz se uklonil a srdečně se usmál. „Jako všude jinde. Samozřejmě můžu zaplatit, pokud máte rozumné ceny.“

„Humpf. No, ceny jsou vyvěšené.“ Denklar ukázal na břidlicovou tabulku, na níž byly křídou napsány ceny. „Umíte číst?“

„Trochu,“ řekl Ruiz a úmyslně přihlouple se zahleděl na tabuli.

Po chvíli studování si objednal dřišťálové pivo, zaplatil a odnesl si sklenici ke stolu. Usadil se na lavici v rohu a udělal si pohodlí. Občas upil trochu piva a odpočíval. Měl za sebou pernou noc a den, nespavost mu dnes v noci nehrozila.

Než dopil, setmělo se. Pivo mělo nepříjemnou pryskyřičnou pachuť a bylo zkyslé. Ale povzbuzovalo chuť k jídlu, takže konečné přemohl únavu, zvedl se a přešel do jídelny. Našel si stůl v tmavém koutě a vyčkávavě se posadil. Čas plynul a místnost se plnila místními řemeslníky. Přišlo i několik bohatších rolníků, kterým nejspíš chutnalo víc v hospodě než u manželek.

Na stolech se objevily talíře voňavého guláše, bochníky tmavého chleba a vysoké džbány s pivem. Ani jeden z mladých hubených otroků, kteří jídlo roznášeli, však nepřišel k Ruizovu stolu.

Cestou sem a tam přes jídelnu po něm oba hoši vrhali nejisté pohledy, ale nikdy se nepřiblížili natolik, aby je mohl zachytit. Nakonec mu nezbylo než se zvednout. Sledoval jednoho z nich do kuchyně, kde Denklar dohlížel na tři uštvané kuchaře. Když si Ruize všiml, postavil se mu do cesty a otráveně na něho hleděl. „Co chcete? Žádnou práci pro vás nemám.“

Ruiz se přátelsky usmál. „Co takhle večeři? Tu byste pro mě měl?“

Denklar se zamračil. „Máte čím zaplatit? Chci peníze, ne nějaké vaše vodičky. Jen blázen by koupil olej od nějakého přivandrovalce.“

Ruiz vyndal dvě ohmatané stříbrné mince, roztočil si je na hřbetě ruky a pak je nechal zmizet. „Dostanu za ně večeři, postel s čistými peřinami a snídani?“

Denklar se přestal mračit, ale do úsměvu měl ještě daleko. „Možná jo, tedy, jestli jsou pravé. Jeden felk předem - to za večeři, pokud teda nejste proslavený jedlík. Ten druhý ráno - za nocleh a ovesnou kaši s vodou a ovocem."

„Platí," souhlasil Ruiz. „Já se teď vrátím do jídelny a budu se těšit na večeři."

„Nejdřív peníze."

„Jistě," kývl a chytil stříbrný felk padající od stropu. Uctivě ho položil na pult a vrátil se ke svému stolu.

O chviličku později před něho číšník položil talíř zadělávaného masa. V husté bílé omáčce plavaly kostky bledého masa a voskovité kousky nějakých žilnatých růžových a modrých kořínků. Ruiz poprvé okusil autentickou faraoskou kuchyni, nejdříve opatrně a váhavě, pak s větším nadšením. Nebylo to ani zdaleka tak zlé, jak čekal, i když to mírně přeháněli s pepřem a jakýmsi neznámým hořkosladkým kořením.

Když dojedl, přišel jeden z hochů a odvedl ho do pokoje. Na chodbě potkali Denklara. Zrovna křičel na uklízečku kvůli jakémusi drobnému prohřešku.

„Máte výborného kuchaře," pravil Ruiz s úsměvem. „Skoro tak dobrého jako mají u Žaludova předka." Žaludův předek bylo vyhlášené rekreační zařízení patřící dilvermoonské centrále Ligy, kde trávívali důstojníci Ligy dovolenou. Ruiz se na hostinského významně podíval a mrkl.

Denklar překvapením otevřel ústa, ale rychle se vzpamatoval a dál plísnil uklízečku. Ruiz spěchal za podomkem.

Pokoj byl sotva větší než úklidová komora, ale sláma byla čistá a na přikrývce nenašel žádný hmyz. Na jediném okně byly husté mříže. Vyhlédl a viděl Místo rafinovaných muk, v té chvíli prázdné, až na několik železných beden dost velkých pro dospělého muže. Zapálil olejovou lampičku, sedl si na stolek v koutě místnosti, k ruce si připravil drátkovou pistoli - kouzelnickou hůlku a sundal si sandály. Chodidla ho po celodenní chůzi pálila, využil tedy času, kdy čekal na Denklara, a masíroval si je chladivým olejem.

Odkudsi se vynořila můra se zelenavými křídly a kroužila kolem lampy. Čas se vlekl a Ruiz si poprvé uvědomoval skutečnou riskantnost svého postavení - sám v neznámém a nebezpečném světě, bez přátel a spojenců. Nebyla to zrovna sebelítost, ale podobalo se ji to tolik, že Ruiz cítil nad sebou samým mírné znechucení.

Vždyť v podobných situacích už byl tisíckrát, a nikdy nepodlehl takovým ufňukaným náladám. Co se to s ním děje? Náhle mu v mysli vytanul Nacker. Co s ním Nacker provedl, že se najednou cítí tak zranitelný? Zatřásl hlavou a snažil se vyhnat z ní vše, co by ho mohlo rozptylovat. Do jisté míry se mu to podařilo, i když si stále uvědomoval jakousi nepojmenovatelnou nespokojenost.

Když se ve dveřích objevil Denklar, uchopil Ruiz do ruky pistoli.

„Proč na mé míříte tou kouzelnickou hůlkou? Chcete mé proměnit v ropušouna?"

Ruiz stočil hůlku do strany a střelil do rámu dveří. Stěna se zachvěla a Denklar mírně pobledl. Zvedl ruce. „Bez urážky. Jen pokus o vtip. A doufám, že se na mne nezlobíte kvůli tomu, jak jsem s vámi předtím jednal. To víte, musím hrát svou roli, jednou jsem hostinský..." Měl najednou jiný hlas, lehčí, plynulejší a hovořil pangalaktickým jazykem.

Ruiz se zamračil nad jeho neopatrností. „Nemůže nás tu někdo slyšet?"

„Ne, ne. Dal jsem vás do pokoje s nejtlustšími zdmi - a okno je obrácené k Místu rafinovaných muk. Obchodníci s hadím olejem občas v noci křičí, což budí ostatní hosty. Nikdo tu nechce poslouchat výkřiky druhých, to víte, náměstí máme hned vedle."

Ruiz sklonil hlaveň pistole, ale neodložil ji. „Hned jsem klidnější. Nesmím zapomenout občas zaječet."

Denklar se zašklebil. „Ne moc hlasitě, prosím. Místní hlavoun, lord Brinslevos, si v apartmá pro novomanžele užívá se dvěma ušmudlanýma děvkama. Jestli ho vyrušíte, skončíte kariéru jódlováním v mraveništi - a já tomu nebudu moci nijak zabránit. Jeho lordstvo je nedůtklivé, to teda jo. Dejte na mě, radši na sebe neupozorňujte, i když to asi nebude jednoduché. Hadí lektvary, to je jeho, ten už o vás určitě slyšel."

„Díky za radu."

„Rádo se stalo. A teď," Denklar si mnul ruce, „doopravdy. Kdo jste a co vás přivádí do Stegatumu."

Ruiz vytáhl identifikační placku a přidržel ji zvláštním způsobem v prstech. Bílý porcelán zprůhledněl a odhalil zářící zlatý prstenec, který ho identifikoval jako agenta Ligy se zplnomocněním rozkazovat agentům.

Na Denklara to udělalo dojem. Na čele mu vytryskly krůpěje potu, i když vzduch byl už docela chladný. „Aha."

Ruiz odznak schoval „Dobře. Můžu vám říct jen tolik: jsem tu, abych prošetřil jisté operační nedostatky. A až tu skončím, budou nejspíš padat hlavy."

„Moje rozhodně ne. Můj popis práce je jednoduchý a přesný. Hledám neautorizovanou techniku, zajišťuji ubytování pro agenty Ligy, kteří navštíví naši oblast, a snažím se brzdit Brinslevosovy nejhorší nápady..."

„Prosím?"

„Ano, samozřejmě - chceme, aby venkované měli těžký život, protože jinak by neměli zájem vyniknout v čarování. Je to koneckonců jediný způsob, jak odtud uniknout, pokud má mladý člověk ambice. Jenže revoluce obvykle přinášejí nevítané změny a Brinslevos si tohle není schopen uvědomit, přehání to. Neváží si toho, co má."

„Aha." Ruiz Denklara zevrubně pozoroval. Hostinský měl určitě snahu něco skrýt - který ze zaměstnanců Ligy by neměl? Je snad Denklar součástí té kliky, která se pokusila Ruize zlikvidovat? A pokud ano, podařilo se spiklencům sdělit Denklarovi nové informace? I když se mu zdálo dost málo pravděpodobné, že by měli dost času promyslet nový postup a vydat patřičné rozkazy. Denklar tedy rozhodně nereagoval na náhlý příchod cizince do hospody s jedinou známkou znepokojení, což by spíš znamenalo jeho nevinu - nebo nedostatek informací. A podezírat každého agenta Ligy na Farau ze zrady by byla nesmyslná paranoia. Nejspíš.

Denklar nervózně poposedl. „Jak vám můžu být nápomocen?"

Nechal ho chvíli v napětí a nasadil si výraz úřední podezíravosti. „No," řekl nakonec, „To vám povím později. Zatím zůstanu tady v hostinci, budu prodávat olej a vstřebávat prostředí. Aklimatizovat se. Asi jste si všiml výpadku vysílače z orbitální stanice."

Denklar vypadal překvapeně. „Tedy... vlastně ne. Máme tady samozřejmě aktivované špionážní majáčky, které vysílají údaje nahoru na základnu, ale hrozně málo zpětných dat. Tahle stanice je pro ně málo důležitá. Každé dítě, u kterého objeví zrnko talentu k čarování, je okamžitě prodáno do kouzelnické školy v některém z větších měst, takže tady není v podstatě co sbírat.“ V očích se mu zablesklo náhlým pochopením. „Vy jste tady kvůli pytlákům, že?“

Ruiz se zatvářil ještě podezíravěji. „Mé poslání zde je přísně utajené. Nebuďte zvědavý. Ten výpadek, o němž jsem se zmínil, zahrnuje vaši linku. Má loď monitoruje spektrum pro případ narušení. Je to velice dobrá loď.“

„Jistě, jistě. Spolehněte se. Mimochodem, jak vám mám říkat?“

„Wuhiya. A žádnou změnu v chování vůči mně, rozumíte. Jedině snad - necháte mě prodávat ve výčepu mé zboží.“

„Nešlo by to nějak jinak? Rozkřikne se to a olejíčkáři mi sem polezou i okny.“

„Vy si s nimi poradíte.“ Na Ruize najednou padla hrozná únava. „Teď běžte, ráno si povíme víc.“

Denklar odešel a tvářil se přitom velice nešťastné. Ruiz zabarikádoval dveře, pak nastavil nejrůznější poplašná zařízení a pasti, které by mu mohly zachránit život, kdyby ho ve spaní překvapili nepřátelé.

Těsně předtím, než ulehl, vlétla ta zelená můra do lampy a zhynula v obláčku blýskavých jisker.

KAPITOLA 8

O STO KILOMETRŮ dál, v kamenném městě Kobatumu, seděl u stolu muž. Oči bez výrazu, ústa roztažená v tiché rozkoši. Občas sebou škubl a zakoulel očima. Na stole před ním ležela černá plastová krabička a z ní vedl plochý kabel k stimulátoru připojenému ke spodní straně jeho lebky.

Vysoko nad ním, na samém okraji oblohy prolétávaly v prvních náznacích atmosféry drobounké předměty. Některé se ponořily příliš prudce a shořely, ale zbytek se nakonec bezpečně propadl do stratosféry.

Když se dostaly do hustšího vzduchu, vystřelila z nich malinká křídla a stvořeníčka se rozprskla všemi směry. O hodinu později už byla po celém Farau a hledala feromonové majáky.

Jeden se usadil na vnitřním parapetu mužova okna. Připojil svoje maličké rozhraní k přijímači, který stál na parapetu, a aktivoval hluboký vytrvalý poplašný signál, pulzující zvuk, který venku za oknem nebylo slyšet.

Když se zařízení pro slast vypnulo, všiml si muž alarmu a vytáhl si stimulátor.

„Co zase?“ zabručel do prázdného pokoje.

Přešel k přijímači a zmáčkl knoflík na umlčení poplašného zařízení. Na obrazovku začala naskakovat zpráva z orbitální stanice a muž se sehnul blíž:

AGENT VYŠŠÍHO STUPNĚ NA FARAU. PRAVDĚPODOBNĚ PŘESTROJEN ZA CESTUJÍCÍHO PRODAVAČE HADÍHO OLEJE. NEJVYŠŠÍ OHROŽENÍ OPERACE. MÁ GENŠSKOU SÍŤ SMRTI. IDENTIFIKUJTE A ZLIKVIDUJTE BEZE STOP. POSTUPUJTE S MAXIMÁLNÍ OBEZŘETNOSTÍ.

Pod zprávou se objevil zrnitý obrázek. Hleděla z něho hubená pohledná tvář - tvář plná sebedůvěry a rozhodnosti.

„S maximální obezřetností,“ bručel muž podrážděně. Vytrhl posla z přijímacího zařízení a rozdrtil ho v prstech, až zůstala jen malá staniolová kulička. Vyhodil ji z okna a sedl si, aby si vše rozmyslel. Ten agent bude stejně nejspíš pracovat v jiném sektoru, takže to bude problém někoho jiného. Díky bohu, myslel si. On raději zabíjel jednoduše, přímo, zblízka. Tenhle úkol by znamenal nechutně nepřímý přístup.

I když, bylo to zabíjení a on začal doufat, že ten agent bude dost hloupý a vleze do jeho sektoru. Vyndal ze skříně své vlastní přestrojení, také otrhanou parádu podomního olejíčkáře.

„Zdá se,“ napadlo ho, „že myslíme stejně.“ Zkontroloval si výrazná barevná tetování. Ujistil se, že má zbraně nabité a v perfektním stavu. Rozložil své zásoby hadího oleje a dal si pozor, aby žádná z lahviček nebyla příliš stará. Přibalil pár pangalaktických rozmařilůstek - pirátsky vyráběné epidermjektory, neurostimulátory, zábavní cívky z černého trhu - bude jimi podplácet ostatní agenty Ligy, pokud bude nutně potřebovat jejich spolupráci. Všechny věci úhledně rozložil na stole, neboť byl pečlivý a puntičkářský.

Nakonec přistoupil ke stěně a otevřel tajný výklenek. Do něho uložil všechny pangalaktické předměty, jež hodlal nechat doma. Pak si lehl na palandu a odpočíval. Čekal, až bude ráno, ale nespal, jen ležel ve tmě s očima doširoka otevřenýma. Na rtech se mu chvěl nedočkavý úsměv.

ZA ROZBŘESKU probudilo Ruize cinkání postrojů a křik. V tom pokřiku bylo cosi neobvyklého, neupřímná živost, která vzbudila jeho pozornost. Pohled z okna odhalil jen prázdné náměstí s jeho zlověstnými bednami a vzadu pustinu, v prvním světle šedou a prázdnou. Vstal a vyšel na chodbu, i když hliněná podlaha studila pod bosýma nohama.

Na konci chodby bylo okno, které vedlo do dvora hostince. Odhrnul záclonku a vyhlédl ven.

Na dvoře stál vysoký štíhlý šlechtic v černých loveckých šatech a pokřikoval na dva podomky, snažící se osedlat obrovského hipoida. Zvíře bylo nervózní a šlechtic vypadal, že mu působí zvrhlé potěšení, když může podomkům jejich práci ještě ztížit - zaječel vždycky, zrovna když se chystali přehodit přes zdivočelé zvíře sedlo.

„Hoďte sebou, křupani. Copak jste k ničemu? Slunce zapadne, než ho osedláte!“

Ruiz se zadíval na šlechticův obličej. Byl to typický obličej faraoského šlechtice, úzký, s dobrými kostmi - i když v tomto případě znetvořený vztekem. Ústa sebou škubala a na výrazných lícních kostech žhnuly dvě rudé skvrny. Ruiz usoudil, že tohle je ten místní nomarcha, lord Brinslevos.

O chviličku později, když už se zdálo, že podomci uspěji, Brinslevos vyrazil a uhodil hipoida bičem takovou silou, že zvíře vyplašeně uskočilo a málem se mužům vyškublo. Podomci vrhali po šlechtici rozzuřené pohledy, ale mlčeli.

Nakonec to Brinslevose buď přestalo bavit, nebo dostal rozum, a nechal muže podpěnku utáhnout. Elegantně se vyhoupl zvířeti na hřbet. Přinutil hipoida couvnout - podomci stěží stačili uskočit. „Sbohem,“ zakřičel s ústy

roztaženými jakýmsi zvráceným vzrušením a vyrazil ze dvora. Dusot se pomalu ztrácel v dálce.

Ruiz se vrátil do svého pokoje. Měl podivný tísnivý pocit, nedovedl si vysvětlit proč. Sedl si na postel a nutil se do rozhodnější a optimističtější nálady. Pak začal plánovat.

Když konečně sešel dolů na snídani, byla jídelna prázdná, ovesná kaše ledová a ztuhlá, ale nějaká pohledná mladá žena ve špinavé zástěře přiběhla a ukrojila mu pořádný kus. Napadlo ho, že by to mohla být jedna z těch ‚ušmudlaných děvek', o kterých se zmínil Denklar v souvislosti s Brinslevosem. Na tváři měla tmavou modřinu a pohybovala se nápadně opatrně, ale jinak vypadala docela vesele. Občas se na něho cestou přes jídelnu usmála přes hromadu špinavého nádobí a on jí úsměv opětoval.

Když dojedl, pohodlně se opřel a začal se dloubat v zubech špičatým bodlem, které měl na řetízku kolem krku. Jeho pozornost upoutaly nohy té holky. Byly dlouhé, hladké a hnědé a její chodidla měla tu zdravou krásu nohou, co nikdy nepoznaly boty.

Odtrhl pohled a upřel jej zpátky na prázdnou misku od kaše. Ty nezvladatelné myšlenky ho začínaly docela děsit. Nacker rozhodně musel něco provádět s jeho prioritami. Bude si muset dávat veliký pozor, než tohle skončí a bude mít možnost najít si nějakého jiného, důvěryhodnějšího paměťáře. Jestli se toho dožije a s Nackerem se zase setká, pořádně mu ty jeho legrácky osladí. Ruiz zakroutil hlavou. Pokud připustí, aby ho cokoliv rozptylovalo, až půjde do tuhého, mohlo by se také stát, že z toho žertíku vyjde Nacker bez trestu. A to by byla věčná škoda.

Přinutil myšlenky, aby se vrátily k produktivnější práci. Nejdřív ze všeho stráví pár dní prodáváním hadích olejů místním křupanům. Pokusí se proniknout do života na Farau: hlavu měl přecpanou informacemi a fakty a sociologickými analýzami - jenže ty všechny visely v intelektuálním prázdnu. On potřebuje vědět, jaké to je být Faraoňan, než bude moci přistoupit ke svému poslání. Úmyslně přistál tady, v tomhle zapadákově, aby byl stranou největších intrik. Tady se uklidní a splyne se svou úlohou olejíčkáře, a teprve pak začne doopravdy. Akční imperativ v hloubi jeho vědomí sebou škubl a Ruizovi prolétla čelem bolest, ale imperativ se zase uklidnil, zjevně ochoten připustit to zpoždění.

Holka skončila s uklízením a bez pozvání k němu přisedla. „Ahoj," blýskla bílými zuby.

„Ahoj," odpověděl a vrátil bodec do pouzdra.

„Máš pěkný nožík."

„Díky. Ten mi dala matka. Prý mě ochrání před nebezpečnými ženami."

„A funguje?"

Teatrálně si povzdechl. „Poslední dobou nějak ne. Ale nepřestávám doufat."

Zasmála se, zřejmě ji to potěšilo. „Moc galantní teda nejsi."

Upřel na ni pohled komického tragéda. „Běda, bohatý už vůbec ne."

Přitáhla si židli blíž k němu a položila mu na zápěstí teplou dlaň. „Udělala bych ti slušnou cenu. Jeden pobaví druhého. Nebo třeba výměnný obchod, co říkáš?"

Usmál se. Ale nervozita z toho, co mu připravil Nacker, a rozhodnutí soustředit se na úkol jeho vášeň společné zchladily. „To je od tebe velice laskavé. Možná tě vezmu za slovo."

Vycítila jeho chlad, ale neurazila se. Poklepala ho přátelsky po paži. „Dej mi vědět. Říkají mi Relia. A tobě?"

„Wuhiya. Někdy taky Wuhiya Přílišmálo-přílišbrzy."

Zase se zasmála. „Nějak se mi tomu nechce věřit. A navíc to může být lepší než příliš mnoho a příliš dlouho. Jako třeba dnes v noci..." Úsměv se z její tváře vytratil.

Pak se jí ale zase zablýskaly zuby a s vyzývavým zhoupnutím boků zmizela v kuchyni. Ruiz za ní hleděl s melancholickým pocitem.

O chvíli později se přihnal Denklar a posadil se na její židli. „Co máte v plánu teď?" vyzvídal. Vypadal poněkud zmačkané, jako by měl za sebou neklidnou noc.

„Usadím se ve vašem výčepu. Žádný strach, nebudu vám krást zákazníky, a když se někdo zeptá, řeknu, že vám dávám třetinu výdělku."

„Dobře. Tak jo." Denklar bubnoval prsty do stolu.

Ruiz se usmál, aby ho uklidnil. „Žádný strach. Brzy zmizím a nepodniknu nic, čím bych vaše venkovany podráždil."

Denklar se zatvářil ustaraně. „Doufám, že máte pravdu. A neberte to ve zlém... ale, nějak mám pocit, že se na vás lepí nepříjemnosti. Potíže a bolest."

„Buďte klidný," řekl Ruiz ostřeji. „Jestli někomu způsobím bolest, vy to nebudete - pokud nejste nepřítelem Ligy."

POZDĚJI SI RUIZ našel ve výčepu místo, kde se mohl zády opřít o pevnou stěnu a kde měl výhled na všechny dveře. Z rance vytáhl kus zaprášeného černého sametu a uhladil ho na stole. Pak na něj začal rozkládat své zboží. Drobné lahvičky oleje v desítkách bledých barev, každá označující jiný druh. Hrdla lahviček byla zatavená a konečky skleněné hmoty stočené do ozdobných uzlů. Řady nádobek se na tmavém sametu hezky vyjímaly, zářily jako obdélníkové šperky a jejich uzlovité zátky se ve slunci za oknem třpytily.

Vedle olejů vyložil Ruiz sbírku dýmek, pro každého, kdo by chtěl hned okusit. Byla tam malá vodní dýmka ze zelenkavého porcelánu, zdobená stylizovanou řezbou lyrojazyčníka. Vedle ležela skleněná bublinová dýmka, spletenec všelijakých trubiček, jimiž při kouření chaoticky bloudil dým. Pak taky jednoduchá mosazná dýmka s dlouhou troubelí obalenou barevnou kůží a ještě buclatá červená hliněnka v podobě vzpínajícího se hipoida.

Všechny v sobě měly krásu dlouho užívaných věcí a Ruiz je bral do ruky s potěšením a obdivem k dokonalému řemeslnému provedení. Vytáhl svou kuřáckou lampu. Vysoký stříbrný podstavec měl podobu štíhlé nahé ženy tančící v plamenech -ty se při bližším pohledu ukázaly být klubkem hadů. Knot čněl z tamburíny, kterou držela ve vztyčené ruce. Ruiz hleděl do drobného obličeje - vypadala, jako by se divoce smála. Vyleštil zašlé stříbro a doplnil nádobku,

pak lampu zapálil. Hořela čadivým žlutým plamenem, jakým hořívají lampy bez cylindru, ale palivo příjemně vonělo sladkým pižmem. Ruiz se opřel o stěnu a spokojeně čekal.

První zákazník se přiloudal těsně před polednem. Byl to pomenší bojovný chlápek s tetováním instalatérského cechu. Vklouzl dovnitř a chvíli stál u dveří, než si jeho oči přivykly na příšeří uvnitř hostince. Pak zavadil pohledem o Ruize a jeho zamračené rysy se zvlnily zasněným úsměvem, jako by Ruiz a jeho lahvičky a dýmky a lampa byli zátiším nepřekonatelné krásy.

„Á," řekl nadšeným hlasem. „Nový olejíčkář." Spěchal k Ruizovu stolu a usadil se. Přelétal pohledem z jedné lahvičky na druhou a v obličeji měl výraz čisté rozkoše. „Vy máte růžový gracilik!"

„Znalec, jak vidím." Ruiz se naklonil ke svému krámku a naladil obličej do přátelského očekávání.

Instalatér couvl a zase se zamračil. „Ale já vás neznám."

Ruiz pokrčil rameny: „Farao je veliké. Obyčejný obchodníček, jako jsem já, se nemá čím proslavit po všech krajích."

Zákazník se nakysle usmál. „No, tak to chodí. Víte, tady se moc obchody nedaří, takže tu žádného pravidelného dodavatele ani nemáme. Tedy, od té doby, co Efrem naštval lorda a Rontleses mu zpřelámal nohy. Možná něco koupím, jestli mé přesvědčíte, že se vám dá věřit."

„Proč byste mi neměl věřit?" Ruiz vyndal identifikační plaketu a muž ji pečlivě prozkoumal.

Nakonec kývl. „Zdá se v pořádku. Ale nemám odvahu riskovat, že olej bude špatný - nechci skončit s pěnou u huby, ani si nechci okusovat maso z vlastních prstů. Zakouříte si se mnou?"

Ruiz rozmáchl ruce s okázalým souhlasem. „Vše pro vaši důvěru a obchod. Ale nejdřív cenu!"

Po čtvrthodině vzrušeného smlouvání došli k obapolně uspokojivé ceně a zákazník uchopil růžovou lahvičku opatrně do dlaní. „Mimochodem, jmenuju se Nijints."

„Wuhiya, k vašim službám." Vzal mosaznou dýmku a otevřel malou hnědou kameninovou zvlhčovací schránku s řezanou hubkou. Nabral špetku mezi prsty, nacpal kalíšek dýmky a čekal, až si Nijints vybere dýmku. Ten si vzal tu porcelánovou a připravil si ji.

V širokém červeném obličeji se mu zrcadlilo příjemné očekávání. Nepospíchal. Láskyplné obracel v rukou růžovou lahvičku, zvedl ji proti paprsku světla, který pronikal škvírou v doškové střeše. Nakonec si povzdechl a klepl hrdlem lahvičky o hranu stolu, až se odlomilo. Kápl téměř mikroskopickou kapku oleje do Ruizovy dýmky.

Ruiz si přišpendlil na obličej výraz náležitého očekáváni a naklonil dýmku k plameni lampy. Vtáhl sladký kouř hluboko do plic a Nijints se rozzářil jako sluníčko.

„Člověk vám neodolá," prohlásil a kápl si do vlastní dýmky pořádnou kapku.

Olej krmil Ruize smyslovými zážitky: řady lahviček vypadaly náhle jako hořící slunce v temnotě vesmíru. „Hvězdné světlo je ta nejnebezpečnější droga," zabručel. Nijintsův obličej mu připadal téměř krásný.

Do místnosti vrazila Relia a Ruiz byl na okamžik oslněn její umouněnou dokonalostí. Pak, v mírné panice, své smyslové vnímání utlumil a přepojil na draze zaplacené cerebrální reflexy. Výčep se vrátil do normálních proporcí.

Nijints si zapálil a zbožně potáhl. Na chvíli mu poklesla víčka a vypadal, jako by se chystal omdlít, ale pak prudce otevřel oči a rozhlížel se se zvýšenou intenzitou. Všiml si Relie, předkloněné, jak drhla stůl. Zahleděl se na její kulatá lýtka a tvář mu rozkvetla radostným úmyslem. Vstal, ucpal lahvičku kouskem srolované kůže a odložil vyhořelou dýmku.

„Promiňte," řekl zdvořile a Ruiz vážné kývl.

Nijints se odbatolil k Relii a dohadoval se s ní. Za okamžik oba zmizeli vzadu.

Ruiz zase uvolnil zábrany a dovolil drogám, aby obalily jeho vnímání pozlátkem - než přijde další zákazník.

KAPITOLA 9

DVA DNY PŘÍJEMNĚ uplynuly. Občas sice nějaký nedůvěřivý zákazník trval na tom, že jeho zboží napřed vyzkouší, ale brzy dospěli stegatumští k závěru, že není podvodník, a začali nakupovat. Ruiz se seznámil s nejrůznějšími typy místních lidí a začínal se ve své roli cítit jako doma.

Bohužel, takových, kteří si mohli jeho zboží dovolit, nebylo mnoho, a tak třetí den začaly obchody váznout. Po obědě seděl víc než dvě hodiny sám. Žádný zákazník se neobjevil a Ruiz začal uvažovat, že je možná na čase, aby se přesunul do nějakého většího města. Vtom zaslechl řinčení a sykot parního povozu. Okamžik na to vrazil do hostince posel v černé livreji lorda Brinslevose.

Byl to drobný mužík, skoro trpaslík. Před Ruizovým stolem se ale vytáhl, jak jen mohl: „Lord tě žádá, aby ses dostavil do Brinslevoské tvrze."

Ruiz zvedl jedno obočí. „Tak? A proč, mohl bych vědět?"

Mužík neměl chuť mu něco vysvětlovat. „Stačí, že to Jeho lordstvo vyžaduje. Nepochybně tě odmění za rychlé a úslužné jednání - nebo tě potrestá, když si to zasloužíš."

„To nepochybuji," prohodil Ruiz chmurně. Začal svůj krámek skládat a ukládal ho do tlumoku. Připadalo mu, že má několik možností. Mohl toho prcka praštit po hlavě a zmizet v pustině - a riskovat, že ho tam bude honit uražený a naštvaný lord a jeho náhončí. Na rychlých hipoidech a s loveckými zvířaty by jim jistě nedalo mnoho práce ho lapit.

Mohl by praštit posla po hlavě a ukrást mu parní kočár. V něm by snad dokázal utéct místnímu pánovi, jenže to mělo jednu nevýhodu: každý by ho považoval za zločince, protože jen lordi vlastnili soukromá vozidla a dost si toho privilegia považovali. Každý zákona dbalý občan na Farau by stál proti němu.

Nebo může skřeta pokorně následovat, získat si přízeň lorda Brinslevose a za pár dní se vydat dál. Kdo ví, třeba by se ve tvrzi i něco užitečného mohl přiučit. Koneckonců, lord přece sponzoruje Odpykání - magické obřady - jež jsou

nejvyšší formou umění na planetě.

Povzdechl si. Vzpomněl si na šílený výraz lorda Brinslevose... S tou vzpomínkou bylo velice těžké pociťovat ze setkání s Jeho lordstvem nadšení.

Jenže, měl nějakou jinou rozumnou možnost?

„Musím se vyrovnat s hostinským," oznámil poslíčkovi, když dobalil lahvičky.

Mužíček kývl.

Ruiz našel Denklara ve skladišti. Přepočítával nějaké účty.

„Poslal si pro mne lord," řekl Ruiz dutě.

Denklar nevypadal ani trochu překvapeně. „Tak to musíte jít. Můžu vám něco poradit?"

„Samozřejmě."

„Poslyšte. Brinslevos má opravdu starý rodokmen: ten první Brinslevos byl čarodějem už ve Druhém věku, to je skoro šest set let. Jeho potomci jsou čím dál divnější. Ten dnešní se rychle uráží a jeho seznam urážek se neustále vyvíjí a zvětšuje. Nikdy nevíte, kde narazíte. Ale pamatujte si jedno: nikdy nekritizujte cokoliv na tvrzi nebo na služebnictvu, dobytku či kuchyni - a jídlo je tam příšerné, musím vás varovat. Tvrdím, že Brinslevos se týrá těmi břečkami schválně, aby mu o to víc chutnalo tady u mne. Nesmíte být ani v nejmenším arogantní, ale rozzuřil by ho i náznak neupřímné pokory. Brinslevos má opravdu nos na neupřímnost, i když jinak je cvok. A hlavně - ne ať obdivně hledíte na jeho manželky!"

„Pokusím se mít to všechno na paměti. Prosím vás, nedávejte nikomu můj pokoj, za den dva budu zpátky. Tady máte, schovejte mi hůl, než se vrátím... Lord mi stejně nedovolí vzít si do tvrze zbraně."

Denklar vzal hůl opatrně do dlaní. „To ne."

Víc už neřekl, ale Ruiz měl dojem, že mu v očích mihla lítost. Trochu ho to znervóznilo.

Před hostincem čekal mírně zrezivělý parní kočár, dlouhý a úzký, připomínal protáhlý dělostřelecký granát na čtyřech kolech. Vpředu měl kabinku a vzadu byl připojený vozík na uhlí. Poslíček usadil Ruize na prodřené sedadlo v kabině. Ten se se zájmem rozhlížel kolem, neboť ho čekala první jízda ve faraoském vozidle. Technicky vypadal stroj docela slušně, byť zbytečně okázale a přezdobeně. Na všech kovových částech byly složité ornamenty s rozkvetlými propletenými úponky nějaké trnité révy, jež bujné rostla ve složitých vzorech. Potahy kdysi byly z nádherné červené ještěrčí kůže, místy ještě zůstaly kousky původní barvy. Dokonce i na hlavicích šroubů se šklebily drobné obličeje. Jejich široká ústa tvořila drážky pro šroubovák. Na nýtech zářila sluníčka s růžicemi paprsků. Tisíce věcí ukazovaly péči a dovednost, s jakou kdosi vozidlo stavěl. Ale jeho současný stav byl dost zbědovaný.

Posel se vyšplhal na místo řidiče. Bylo vystlané polštáři, aby viděl přes zaprášené přední sklo. Hodil po Ruizovi varovný pohled, kdyby snad chtěl mít poznámky. Ruiz se jen neurčitě usmál. Skrček uvolnil brzdu a zatlačil řídicí páku dopředu, aby pára rozhýbala kola.

Stroj krátce zaváhal, zaprotestoval a pak se se supěním rozjel. Ruiz se ohlédl. Denklarova chata bíle svítila a jemu bylo náhle podivně líto, že to nízké stavení opouští. Prožil tam několik klidných a příjemných dni.

Prcek řídil s bezstarostným zaujetím, pomalu zrychloval, když se blížili k hlavní cestě, a na ní posunul řídicí páku úplně dopředu, až vůz poskočil. Pérování za moc nestálo, než ujeli kilometr, začaly Ruize bolet natřásané ledviny. Uvažoval, jestli ten skrček dělá šoféra už od mládí. Možná ty otřesy nějak zabrzdily jeho růst. Rozhodně mu tedy připadalo, že on osobně je za tu čtvrthodinu, kterou jeli k úpatí stolové hory s Brinslevoskou tvrzí, alespoň o pět centimetrů kratší.

Před serpentinami vedoucími vzhůru poslíček prudce zpomalil. Cesta tu byla mnohem horší než ta, jež vedla ze Stegatumu sem, a Ruiz byl neustále připraven vrhnout se ven z kabiny, kdyby se snad nezpevněný okraj pod tíhou kočáru utrhl. Ale bez nehody vysupěli až k padací mříži zasazené do skalního útesu. Cesta vedla asi dvacetimetrovým tunelem vysekaným do skály a pak na hlavní nádvoří, kde kočár uprostřed oblaku páry, který na okamžik zakryl výhled na Brinslevoskou tvrz, zastavil.

Když se pára rozplynula, rozhlédl se Ruiz chmurně kolem. Nedokázal potlačit náhlou vlnu pesimismu. Okolo nádvoří viselo několik železných klecí s vyschlými mrtvolami. Uprostřed stál malý oltář lemovaný kruhem ostrých dřevěných kůlů. Vzhled kůlů naznačoval jejich děsivou funkci, stejné jako sousedství třísmyčkové šibenice. Ruiz se zachvěl.

„Jsme tady," prohlásil posel s výrazem pochmurné definitivnosti. V tváři neměl ani náznak radosti a Ruiz usoudil, že Brinslevos není mezi svými poddanými příliš oblíben.

„Vypadá to tak," kývl.

„Tak vylezte. Sluha vás doprovodí do vašich komnat a lord pro vás pošle, až vás bude chtít vidět." Ukázal na dvířka v západní zdi, kde čekal jakýsi starý hrbáč s neškodně idiotským výrazem v otylém obličeji.

Ruiz seskočil z kočáru a přátelsky skrčkovi pokynul. „Díky za příjemnou jízdu," řekl srdečně. „Dobrá mašina."

Poslíčkův obličej se rozzářil. „To jo. Zasloužila by si lepší péči." Pak zrudl, jako by řekl něco hloupého a nebezpečného, a tvář se mu zase zachmuřila. Kočár odsupěl ke garáži, která zjevné stála kdesi za šibenicí, za širokým nízkým vjezdem.

Ruiz pokrčil rameny a zamířil s tlumokem ke dveřím - zjevně vchodu pro obchodníky a řemeslníky. „Dobrý," pozdravil hrbáče. Hrbáč trhl hlavou, strčil do dveří a pokynul mu, aby šel za ním. Ruize napadlo, že je němý.

Šli přes tmavou síň k úzkému schodišti. Sluha rozsvítil svíčku a začal stoupat vzhůru po schodech, jež se zmatené kroutily a zahýbaly. Přešli několik malých odpočívadel, nikde žádné okno. Konečně dorazili k poschodí, které měl Ruiz obývat, a sluha odemkl dveře vedoucí z podesty do chodby i dveře Ruizova pokoje. Místnost byla malá a páchla zatuchlinou. Ruiz zdráhavě překročil práh. Lord Brinslevos měl zřejmě ve zvyku ubytovávat hosty v nadzemních kobkách. Jediné malé okno bylo až kdesi pod stropem a vpouštělo dovnitř úzký paprsek slunce. Veškerá výbava zahrnovala postel s matrací z propletených provazů, nočník, umývadlo a potrhanou přikrývku. Ruiz si povzdechl.

Denklarova chata mu náhle připadala jako přístav pohody a bezpečí. Když už nic, měl tam alespoň suchý pokoj a nelezla tam žádná havěť.

Hrbáč se usmál bezzubými ústy a s úklonou vycouval. Zavřel dveře a za okamžik Ruiz uslyšel zaskřípání klíče v zámku, následované o chvíli později vzdálenějším zvukem, jak sluha zamykal dveře vedoucí z odpočívadla do chodby. Svým způsobem ho to uklidnilo. Měl dost nástrojů, aby se dostal ven, pokud bude chtít, a alespoň pro danou chvíli mu zajišťovaly jakési bezpečí.

Unavené padl na matraci a začal přemítat o své situaci. Nemohl se zbavit tušení něčeho zlého, což bylo za daných okolností celkem přirozené. Byl v rukou muže, který zjevně neznal ve svých rozmarech mezí, neuznával žádná pravidla, měl bezmeznou moc - a to je vždy velice nebezpečné. Navíc Ruize trochu vyváděla z míry nepřátelská atmosféra na Farau i jeho vlastní nejistota.

Lehl si a soustředil pozornost na neopracované kameny stropu. Mohl jen doufat, že Brinslevos dodrží faraoský zvyk dovolující obchodníkům s hadím olejem chovat se bláznivěji než ostatní příslušníci nízké kasty. Mohl také doufat, že dokáže bavit Brinslevose tak, aby si ho neznepřátelil, ale zase si musí dát pozor, aby si ho lord neoblíbil natolik, že by mu nabídl trvalý pobyt ve tvrzi. Pomyšlení, že by tady měl zůstat delší čas, se mu ani trochu nelíbilo, takže je odsunul stranou a raději se soustředil na problémy spojené s chycením pytláků.

Po celém Farau soutěžily soubory čarodějů o slávu a o ‚vzetí do Země odměny'. Vzetí byl faraoský výraz pro to, co se stalo, když skupina sběračů Ligy vybrala nějaký soubor, k čemuž docházelo vždycky, jakmile pozorovatelé Ligy na Farau usoudili, že soubor dozrál. Kouzelníci pak směli předvést poslední představení - téměř vždy to znamenalo jednu z těch velkolepých náboženských her zvaných Odpykání, při kterých byl některý odsouzenec obětován čarodějovu umění. Ihned po skončení hry přistál koráb Ligy - s pomocí pangalaktické techniky neviditelný - a skupinu odnesl. Pro diváky to představovalo zázrak.

Náboženství na Farau vzkvétalo, stejně jako vzkvétalo na většině světů, jež patřily Lize. Liga si dobře uvědomovala, jak snadné a výnosné je využívat náboženských pohnutek. Dobře věděla, že náboženství je nejlepší způsob, jak skrýt důkazy své činnosti. Na Artyčoku, odkud Liga vyvážela neuvěřitelně krásné ženy, byly ty nejkrásnější vybírány právě při náboženských slavnostech a byly pak obětovány bohům v obřadu, při němž byly v malých člunech posílány po proudu podzemní řeky. Zástupce Ligy pak chytal oběti z lodí těsně předtím, než řeka zmizela v širokém sifonu.

Na Mortadinderu, který se zase proslavil kvalitou gladiátorů, soupeřili muži a ženy o přízeň bohů v řadě smrtelně nebezpečných sportů. Ti, kteří přežili, se stali svatými - a pak zbožím, jež se prodávalo do galaktických světů, kde byla dovolena krvavá zábava.

Na Šálu pak se učenci snažili trumfovat jeden druhého v intelektuálních bádáních, opět pro slávu boží. Ti nejlepší byli odesíláni do klášterů na vysokých skalních útesech, z nichž se žádný z nich nevrátil - jelikož kláštery byly jen přestupními stanicemi pro katalogizaci a přepravu do jiných světů.

Na Farau poháněl kouzelníky víc než jen náboženství. Ti, kteří nebyli tak dokonalí, aby si zasloužili přemístění do Země odměny, ale dokázali po dlouhý čas připravovat zábavná představení, měli šanci dostat se jinak velice tvrdým kastovním systémem nahoru, ve výjimečných případech získat i šlechtický titul. O kariéru kouzelníka se mohl pokusit každý, i ten nejobyčejnější rolník.

Ruizovým problémem bylo odhadnout, kterého z těch tuctů představení, jež se na Farau každý týden konají, se pytláci nejspíš zúčastní. Dalo se předpokládat, že mají nějaký způsob, jak si vybrat tu nejlepší uměleckou skupinu, která dosud není v pořadí pro export. Alespoň se zatím nikdy nestalo, že by sběrná loď Ligy narazila na loď pytláků. Proč? Organizační systém Ligy byl zřejmě prolezlý špiony.

Ruiz probíral situaci ze všech stran, ale na nic rozumného nepřišel. Nakonec mu ztěžkla víčka, myšlenky se začaly rozbíhat... a usnul.

Než se vzbudil, sluneční paprsky v okně pod stropem zmizely. Ještě později mu přinesl hrbáč jídlo. Nedalo se vůbec srovnat s tím, co jídal v Denklarově chatě, ale odevzdané je snědl. A dlouho, velice dlouho potom, opět upadl do neklidného spánku.

JINÝ MUŽ oblečený do pestrého šatu podomního olejíčkáře dorazil do Stegatumu v podvečer. Jeho unavený hipoid kulhal prašnými ulicemi, až zastavil před Denklarovou chatou. Muž seskočil a křikem se dožadoval podomka. Jeden se okamžité objevil a odvedl zvíře do stáje.

Muž vešel do výčepu. Odstrčil přitom dva odcházející venkovany, kteří se za ním rozčileně ohlíželi. Přistoupil k baru a poručil si u Denklara sklenici piva. Ten ho obsloužil až nezvykle ochotně. Pak se rozhlédl po baru, aby se ujistil, že ho nikdo nemůže slyšet.

„Co vás přivádí zpátky do Stegatumu tak brzy, Anstevici?" zeptal se Denklar skoro šeptem. „Nečekal jsem vás dřív než tak za tři měsíce."

Anstevic přejel Denklara zkoumavým pohledem. Hostinský nervózně couvl. „Práce." Uchopil sklenici a nalil si nápoj přímo do hrdla. Hlasitě si odříhl, naklonil se a spiklenecky zašeptal. „Jdu do svého obvyklého pokoje, jestli je volný. Přijďte za mnou později, až nikdo nebude vaši nepřítomnost spojovat se mnou."

Denklar přikývl a v příštím okamžiku byl muž pryč. Nechal za sebou jen zápach nemytého těla a zpoceného hipoida.

Když asi za hodinu skončilo podávání večeří, odešel Denklar do nejstaršího křídla hostince, kde už čekal Anstevic.

Seděl na posteli a kouřil dýmku, surový, nejobyčejnější a nejdrsnější olej. Úzké oči mu kmitaly a leskly se halucinacemi a Denklar z něho měl docela strach. Anstevic mu vždycky připadal jako nejdivnější ze všech agentů, kteří se v hostinci zastavovali na svých obchůzkách za informacemi.

„Říkal jste práce?" zeptal se Denklar a snažil se potlačit jakýkoliv náznak ironie.

„Ano," odpověděl Anstevic pomalu. Očima se poprvé zaměřil na Denklara a ten se vylekal ještě víc. Co má

Anstevic v plánu? Výraz v agentově obličeji se mu ani trochu nelíbil. Byl to výraz člověka, který se zájmem zkoumá mrtvého plaza. Denklarovi blesklo hlavou, že do něho snad začne šťouchat holí a obracet ho, aby zjistil, co ho usmrtilo.

Denklar se otřásl. Bláznivé myšlenky! Anstevic je tvrďas, holduje drogám - a určité spoustě dalších neřestí - ale pořád je to pangalaktický občan a zaměstnanec Ligy. Není přece žádný důvod podezírat ho z násilnických tendencí.

„Co chcete?“ zeptal se ho. Obavy, které cítil, způsobily, že to znělo přísně a úsečně.

Anstevicovy oči ztratily výraz a uhnuly. „Lovím jednoho člověka.“ Prudce se ohlédl a upřel na Denklara rentgenový pohled.

Denklar si okamžitě vzpomněl na Wuhiyu, toho agenta, který ráno odešel do tvrze. Předstíral však, že nechápe, nezapomněl, jak Wuhiya zdůrazňoval nutnost zachovat tajemství. „Ale? Koho?“

Anstevic se usmál svým zvláštním úsměvem a znovu odvrátil zrak. „S tím si nemusíte dělat starosti.“

Denklar ulehčené vydechl a z radosti mu hned uvěřil. „No, jestli můžu nějak pomoct...“

„Samozřejmě. Ale pro dnešek mi postačí, když zařídíte, aby mě ti balíci dole neotravovali. Spěchám, nemám čas se zdržovat obchodem. Kdyby se někdo ptal, řekněte, že jedu nakupovat, ne prodávat.“

„Jo, to nebude problém,“ ujistil ho Denklar a snažil se, aby to znělo dostatečně nadšeně. „Máme kliku, zrovna tudy procházel jakýsi olejíčkář a pár dní se tu zdržel. Oškubal je, než si ho Brinslevos zavolal do tvrze.“

Anstevic se zvedl a poplácal ho po rameni. „To abychom ho politovali, co? Kdy tam šel?“

Denklar se nucené zasmál. „Zrovna dnes ráno.“ Pak se zarazil. Proč se o agentovi vůbec zmiňoval? Nejspíš se příliš snažil vypadat přátelsky. Zase měl nepříjemný pocit. Ale ujišťoval sám sebe, že pokud má Wuhiya smůlu a Anstevic jde opravdu po něm, stejně by ho neutajil. Kdekterý z těch křupanů ve výčepu by mu to pověděl.

A Anstevic si alespoň nemůže myslet, že s ním nechce spolupracovat. Je prostě jen diskrétní. Aby změnil téma, poznamenal: „Pokud si dobře vzpomínám, vy jste s Brinslevosem nikdy neměl potíže.“

Anstevic ho kamarádsky objal kolem ramen, až se Denklarovi srazily klíční kosti. „Nikdy. My dva si ohromně rozumíme. Vrána k vráně sedá, že?“

Denklara nenapadla žádná vhodná odpověď, tak jen sklonil hlavu a nervózně se zasmál.

„No nic, musím si trochu odpočinout,“ prohlásil Anstevic. „Ale něco tu pro vás mám.“ Pustil Denklara a šel ke svým rancům, jež visely na věšáku. Chvilku se v jednom přehraboval a pak vytáhl nějaký balíček. „Tu máte,“ podal ho Denklarovi.

Ten ho rozbalil a našel černý datapásek, ten druh, který měli agenti Ligy oficiálně zakázaný. Pornografie byla jedinou Denklarovou opravdovou neřestí. Anstevic byl jeho trvalým dodavatelem, dokonce mu kdysi před léty věnoval propašovaný přehrávač. Bez těch obrázků by byl život na Farau nesnesitelný. Denklar se vděčně usmál.

„To nejnovější a nejžhavější z Dilvermoonu,“ ujistil ho Anstevic. „Teď běžte, chvilku si odpočinu a za hodinku za dvě vyrazím dál. I když se možná brzy zase zastavím - nebo taky ne.“

KDYŽ TLUSTÝ HOSPODSKÝ odešel, Anstevic si zase nacpal dýmku.

Lepší už to být nemohlo. Brinslevos byl notoricky vrtošivý lord. Kdo by podezíral Anstevice, že má něco společného se smrtí kolegy agenta? Jednoho dne ztrestá hostinského za jeho neochotu pomáhat, ale dnes ne.

Denklar bude muset ještě nějaký čas žít, bohužel. Až bude po agentovi, nesmí vyšetřovatelé najít ani stopu násilí, která by se s jeho smrtí dala spojit. Možná budou Denklara vyslýchat, ale ten se o něm, Anstevicovi, rozhodně nezmíní, aby snad nenašli jeho porno. A za nějaký měsíc se sem vrátí a srovná to. Droga mu předváděla příjemné vize - nože párající měkká břicha, škrticí dráty zařezávající se do hrdel, zčernalou tvář hostinského ztuhlou strachem a nevírou. Chvíli si dopřál potěšení z nich, pak dýmka vyhasla a on se sbalil a šel do stájí.

KAPITOLA 10

PŘED PŮLNOCÍ dorazil Anstevic na vrchol kopce, na němž stála Brinslevoská tvrz a schoval svého hipoida do malé skalní rozsedliny. Vytáhl ze zavazadla černý krycí trikot. Když jej vyměnil za hadry olejíčkáře, byl skoro neviditelný. A když ho zapojil, stal se pouhým mihotavým stínem na kameni osvětleném měsícem. Odvážně vyrazil k horní bráně tvrze a paklíčem si otevřel zámek. Dovnitř se dostal bez potíží, bránu hlídali jen v dobách obléhání a od té doby, co Liga Farao před nějakými třiceti generacemi získala, nedovolila žádné války, protože by narušily plynulost dodávek na otrokářské trhy.

V tvrzi se moc nevyznal, ale při předchozích návštěvách si tam nechal orientační značky a nyní zaměřil svůj lokátor na tu, která ho dovedla do Brinslevosova soukromého křídla. Z kapsy vytáhl infračervenou baterku, upravil si speciální brýle a vydal se červeně zářící tmou chodeb. Nikoho nepotkal.

O patnáct minut později už otevíral skříňku, v níž měl Brinslevos uloženy dýmky a hubku. Skříňka měla tvar potočního ještěra, samé zuby, byla ze stříbra a v hlavě, která se v čelistech otevírala, byla dutina na kuřácké náčiní. Vyndal z ní krabičku s hubkou.

Z obleku vytáhl atomizér a hubku postříkal. Pak ji promíchal, aby se jed rovnoměrně rozložil, vrátil krabičku do skříňky a zaklapl čelisti. Cvaklo to a Anstevic ztuhl. Z ložnice lorda Brinslevose se ozvalo mumlání a vzdychání. Pak ticho.

Minuty plynuly. Anstevic čekal, ale nic se nedělo, a tak tiše vyklouzl z lordových komnat.

Když se vrátil mezi skály, kde schoval hipoida, stáhl si kapuci obleku a rozesmál se čistou a dětinskou radostí. Bylo to tak snadné! Brinslevos si koupí agentovo zboží a potom Brinslevos zemře. Jeho stráže okamžitě pověsí agenta z

cimburí - přikazuje jim to totiž podivné církevní přikázání, podle kterého oběť trpí za každou hodinu, o niž ji vrah přežije, celý rok v pekle. A on, Anstevic, se pak spokojené vrátí do Kobatumu, protože jeho úkol bude splněn. Bude muset do večera počkat, než potvrdí agentovu smrt... ale to už je jedno, tu těžkou část už má za sebou. Když nebe zesvětlalo svítáním, pohodlně se uložil pod skalní převis, který mu poskytne úkryt před žhavým faraoským sluncem.

RÁNO SE DVEŘE s prásknutím otevřely a hrbáč vpustil do cely zamračeného drába. Ruiz se posadil na palandě a překvapeně hleděl na Rontlesese, toho drába, od kterého koupil to první ráno na Farau vodu.

„Zdravím vás, šlechetný drábe," řekl zdvořile.

„Vstaň, když se mnou mluvíš," přikázal Rontleses.

Ruiz seskočil z palandy. „Jak přikazuješ."

Rontleses vypadal uprášeně a unaveně, jako by právě přijel z jalvoňových plantáží. „Jsem tady, abych ti dal instrukce. Dnes večer budeš lordovi k službám. Vyzkouší tvé oleje a pak mu budeš dělat společnost. Dej si dobrý pozor, co mu nabídneš. Jestli mu z něčeho nebude dobře, usoudí, že jsi ho otrávil, a tebe čeká krutá smrt. Jeho mistr popravčí je člověk s bohatou fantazií."

„Budu mít vaše instrukce neustále na mysli," ujistil ho Ruiz upřímně.

„Nezapomeň."

Donucovač se otočil a vyšel z cely. Hrbáč pak přinesl snídani, ještě míň poživatelnou, než byla večeře. Zbytek dne plynul pomalu, jediné oživení mu poskytovaly střevní potíže. Nudou nakonec usnul.

PROBUDILO HO RACHOCENÍ klíče ve dveřích. Posadil se tak rychle, že se mu zatočila hlava. Slunce už zapadlo a v pokoji byla tma. Uvědomil si, že muselo uplynout hodně času, bylo opravdu pozdě. Sklouzl z postele a postavil se zády ke zdi, připraven rozdat si to se všemi nepřáteli, kteří by se mohli objevit.

Objevil se jen ten hrbatý sluha. Vstrčil hlavu do dveří, usmíval se a mával začouzenou lampou, aby ho následoval.

Ruiz sebral tlumok a zdráhavě šel za ním. Situace, v níž se nacházel, se mu ani trochu nelíbila. Cítil, že má nad věcmi rozhodné menší kontrolu, než by měl mít. Byl by se loudal ještě víc, ale hrbáč spěchal a jeho lampa byla jediným zdrojem světla v temných chodbách.

Sluha ho vedl bludištěm kamenných tunelů, pokoji dunícími ozvěnou jejich kroků a zchátralými velkolepými sály. Na konci cesty je čekala audienční síň Brinslevoské tvrze.

Kolem stěn ověšených tapisériemi zářily stovky pochodní, ale nebyl tam jediný dvořan. Středem podlahy z černých porcelánových dlaždic se táhl prošlapaný koberec, rudá stezka vedoucí k zlacenému trůnu, na němž se rozvaloval Brinslevos. Za trůnem stál jeho čaroděj a kat, nevysoký chlap s prázdným kulatým obličejem a ústy bez rtů. Měl na sobě černý háv, v ruce držel zdobenou kouzelnickou hůlku ze slonoviny a tvářil se zlověstně a zvědavě zároveň.

„Pojď, pospěš," vykřikoval Brinslevos svým zvláštním vysokým hlasem, který se až chvěl nepřirozenou veselostí.

Ruiz přešel po červeném koberci s přiměřeným spěchem a klesl před trůnem na koleno. „Váš služebník," hlesl.

„Ano, ano. Vstaň. Ukaž nám své zboží. Mimochodem, jak ti říkají?"

„Wuhiya, velký." Ruiz otevřel tlumok a z předpokoje se přihrnuli dva olivrejovaní hoši se stolkem. Poděkoval jim kývnutím a rozložil na něm své lahvičky. Ve světle pochodní se kouzelně třpytily a lord sestoupil z trůnu, aby si je prohlédl. Na okamžik se jejich oči setkaly a Ruize vyděsilo, jakým zvláštním, nečitelným, ale silným citem žhnuly ty Brinslevosovy. Jen doufal, že v jeho zraku se ten děs nezrcadlí. Tohle, napadlo ho, by byl skutečně nebezpečný člověk - kdyby nebyl šílený. A i tak...

Poníženě ustoupil a lord si prohlížel lahvičky, bral jednu po druhé do prstů a blaženě se usmíval. „Zajímavé, zajímavé."

Vybral si lahvičku zeleného latigaru. „Jaké to má účinky, dobrý Wuhiyo?"

„Je to jed latigarské ještěrky, ó pane, zpracovaný uměním Jingů, kteří žijí na svazích Pekla na severní straně světa. Sny, jež latigar vyvolává, jsou hluboké a tajuplné, soustředěné na podstatu světa. Velice jej milují filozofové."

Brinslevos lahvičku vrátil na stůl a hledal dál. Tentokrát zvedl modrofialový cansum. „A tohle?"

„Jed škrtiče cansuma, můj pane - upravený procesem, který ovládají pouze jeskynní Inklatové. Ti lidé nenosí tetování a krmí hady lidským masem. Je velice vzácný. Velice drahý. Vyvolává sny o smrtelnosti. Ukazuje skutečnou tvář života - masku na lebce. Ten, kdo se ve snech opravdu vyzná, pochopí cenu té masky. Alespoň se to říká."

„Ty jsi ho nikdy nezkoušel?"

„Ne, velký."

Brinslevos potěžkal lahvičku v elegantní ruce. „Pak se tedy vydáme na cestu poznání společně, Wuhiyo."

Lordův osobní čaroděj se zamračil a pohlédl na Ruize s chladnou nenávistí. Ale neřekl ani slovo.

BRINSLEVOS ODEŠEL a nechal Ruize čekat v prázdné audienční síni. Ten sbalil své lahvičky a pak několik minut nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Tvrz byla nepříjemně tichá, jediným zvukem bylo prskání loučí. Když hrbatý sluha konečné přišel, aby ho odvedl do Brinslevosových soukromých komnat, pocítil skoro úlevu. Síň působila příliš pochmurně, chvěla se v ní jakási aura prastaré hrůzy, jako by se na jejich černých dlaždicích po generace odehrávaly nevýslovně odporné činy.

Sluha ho vedl dalším bludištěm chodeb. Ruiz měl pocit, že tvrz je mnohem větší, než se mu původně zdálo. Zřejmě většinu místností vytesali ve skále a to cimburí, které z cesty zahlédl, musí být jen zlomkem celé podzemní stavby. Snažil se pamatovat si jednotlivé zákruty chodeb, ale než se dostali na konec cesty, bylo mu jasné, že zpět netrefí.

Lord Brinslevos si zařídil soukromé pokoje vskutku excentricky. Na stěnách visely lovecké trofeje tak hustě, že téměř nebylo vidět kameny pod nimi. Některé byly skutečně velkolepé a Ruiz uvažoval, jestli je lord ulovil osobně. Na

jedné stěně obdivoval luskouna krátkoocasého, jehož hlava s obrovským klem se vyzývavě tyčila a oči rudě plály. Protější stěnu pokrývala kůže zelenohřbetého démona, snad deset čtverečních metrů. V zadním rohu stál na zadních nohách vycpaný říční ještěr s hrozivě otevřenými čelistmi. Na podlahách ležely měkké koberce v jemných odstínech broskvové, slonovinové a šedozelené. Všude byly poházeny hromady polštářů ve zlatem protkávaných povlacích s rubínovými výšivkami a tu a tam stály nízké, černé a červeně lakované stolky. Zvláštní kombinace, napadlo Ruize, jako by tu společně bydleli vycpávač a interiérový dekoratér.

Brinslevos seděl u stolku pokrytém výbavou kuřáka olejů. Pokynul sluhovi, aby odešel, a pak Ruizovi, aby přistoupil.

„Je to pro mne příliš veliká čest, velký," řekl Ruiz.

„Nesmysl." Brinslevos na něho hleděl zdola a ani trochu se mu to nelíbilo. „Posaď se - nestůj tak nade mnou. Copak nemáš žádný respekt?"

Ruiz si chvatně sedl, dříve než se lord stačil rozzuřit. „Omlouvám se, velký."

Brinslevos na něho okamžik rozzlobené hleděl a Ruiz nešťastně upíral zrak na své ruce. Uvědomoval si, že současná situace je mnohem nebezpečnější než to, co zažil tehdy v noci, když se šplhal z Pekla. Lord byl mnohem nevyzpytatelnější než zelenohřbetý démon a možná ještě vražednější, alespoň soudě podle té kůže na zdi.

„No dobře. Jsem tolerantní člověk. Každý má právo udělat jednu chybu. Když si tě oblíbím, snad ti prominu i dvě, ale zatím mou náklonnost nezkoušej."

„Ano, velký." Ruiz se přitom díval Brinslevosovi do očí a srdečně se usmíval - dobře si pamatoval Denklarovu radu - že přílišná poníženost rozčiluje Jeho lordstvo právě tak jako arogance.

Brinslevos se zasmál. V té chvilce vypadal jako dítě, neschopné zášti a zákeřnosti - další z jeho šílených triků, napadlo Ruize.

„Tak. Zapalme si."

Ruiz přikývl a vyndal z tlumoku svou oblíbenou mosaznou dýmku. Nacpal ji hubkou a samotného ho překvapovalo, jak je klidný. Možná je taky blázen, když se tu chystá kouřit drogu s nebezpečným šílencem. Ale v dané chvíli neměl stejně jinou možnost.

Brinslevos otevřel stříbrnou skříňku ve tvaru říčního ještěra a vyndal z ní porcelánovou vodní dýmku. Nacpal ji hubkou ze svého vlastního zvlhčovače a přidal kapku modrofialového hadího oleje. Maličko kápl i do Ruizovy dýmky.

Pak přikázal ztlumit lampy, aby vize snadněji mohly potlačit realitu. Zařídily to jakési neviditelné ruce a v celém pokoji rychle zavládlo přítmí se stíny mrtvých zvířat na stěnách.

Brinslevos počkal, dokud Ruiz nenahřál svou dýmku nad plamenem a zhluboka se nenadechl. Pak ho následoval.

Z jeho úzkého nosu se vinul nafialovělý proužek dýmu. Po dlouhé době prudce vydechl - Ruiz učinil totéž.

„Ááá... sladké," pochvaloval si. Bylo to zvláštní, lord vypadal úplně klidný, jako by olej nějak převrátil polaritu jeho mozku a vrátil mu zdravý rozum.

Ruiz cítil, jak mu tělem postupuje příliv, šimravá znepokojující vlna. Jeho drahé reflexy okamžitě zasáhly a sílu halucinaci ztlumily. Otřásl se a přinutil je, aby trochu povolily, musel věrohodně předstírat, že následuje Jeho lordstvo do říše snů. Nemohl připustit, aby ho Brinslevos podezíral - tvrz byla svět neviditelných rukou s bleskovými reakcemi.

„Pověz, co vidíš," přikázal Brinslevos po několika nadechnutích.

„Ano, velký." Otevřel brány senzorického aparátu trochu víc a čekal.

Ďábelské sny se škrábaly na drobných nožkách s drápky nahoru. Zhluboka se nadechl a začal blábolit: „Vidím sebe, jsem sluhou v domě, kde přebývají dvě krásné příšery. Je v nich míň lidského než v démonech, kteří šplhají po stěnách mezi Peklem a světem, ale hovoří jemnými tichými hlasy, nosí šat z pavučinového sametu a voní jako poušť, čistá a mrtvá poušť."

„Jak vypadají, Wuhiyo?" Lordovy oči vypadaly jako měsíční kameny, tlumeně lesklé, šedobílé.

„Jako dokonalé mrtvoly. Jejich pleť je bílá jako nejjemnější porcelán, bez jediné vrásky, hladká a pevná. Mají dlouhé vlasy barvy černého kouře, muž i žena. Jejich obličeje vypadají jako lidské tváře, ale pod mraky vlasů oba skrývají sto očí, jež hledí na všechny strany. Občas zahlédnu jejich třpyt...

Jejich prsty, to jsou ostré nože, nebo možná rampouchy."

„Ááách..." povzdechl si Brinslevos, opřel se dozadu a zavřel oči. „Máš hlas. Použij ho."

Ruiz se ještě víc poddal snu, začal jasněji vidět ty temné věci, jež si představoval. Popisoval, co mu droga předkládala. „Maji dokonalá chodidla, úzká, vyklenutá, vonná. Chodí jako lidské bytosti, ale když došlápnou, vyrazí z nich jakési kořeny, jako tenké bílé drátky, vrůstají hluboko dolů jako červi zrození z blesků a čerpají sílu z půdy. Když zvednou chodidla ze země. červi odpadnou a neviditelní zemřou.

Kolem boků mají ty krásné stvůry nádherné šarlatové šerpy, jež skrývají jejich genitálie. Nyní si ty šerpy odvazují a já vidím mezi jejich stehny jen hladký třpytivý kov. Nevím, co ode mne chtějí, ale v životě jsem neměl větší strach." Na okamžik to byla pravda a on zápasil s děsivou hrůzou.

Zmlkl a pokojem se rozhostilo ticho. Takové ticho, že Ruiz slyšel tlukot svého srdce odpočítávat sekundy.

Po Brinslevosově obličeji stékal pot, pak něco neslyšitelné zamumlal. Nakonec řekl hlasitěji: „Slyším v temnotě rachot strojů - nejdřív cvakání a klapot ozubených koleček, pak sykot mnoha malých pístů. Ten zvuk sílí a mění se, až je z něho ocelová hudba, neviditelná v temnotě noci. Stoupá všude kolem mne, vzhůru ke hvězdám a ještě dál. Mám pocit, že se v ní vznáším, lehký jako dým, jsem v centru toho stroje, je nyní tak mohutný, že by ho žádný ze světů nedokázal podepřít. Všude kolem jsou nosníky, páky a kola a kdesi za nimi blikají hvězdy.

Nejdřív jsem myslel, že jsem ve středu toho stroje, ale teď si uvědomuji, že jsem uvězněn v jedné jeho malé kapse a že všude kolem plují miliony dalších vězňů, každý ve své kleci. Ano, klec je to, teď to cítím. Proč mé tady vězní?"

Brinslevos zasténal. Byl to zvuk nic nechápající agonie a Ruiz dostal strach, že bude vtažen do lordovy vize. Rychle

svou reakci na drogu ztlumil a vyplaval na povrch.

Brinslevos naléhavě a s rostoucí panikou pokračoval. „Proč? Proč! Soukolí se otáčí stále rychleji, až se celá ta temnota otřásá, neslyším nic jiného, neslyším ani své myšlenky. Jsem těžší a těžší, začínám klesat, tam dole číhá nebezpečí, nebezpečí je železná stvůra skřípající zuby, nejsou to zuby, jsou to ozubená kola, místo svalů má železné tyče. Ta stvůra má hlad a já nemám zbraň. Jsem nahý a slabý a je mi zima."

Brinslevos se svíjel a rozhazoval paže. „Něco se stalo..." vykřikl. Jeho tvář byla znetvořená hrůzou, jako by se mu pod kůží uhnízdila nějaká nestvůrná bytost a snažila se protlačit ven. Oči měl vytřeštěné, zkřivená ústa se snažila vydolovat poslední zbytky dechu k dalšímu výkřiku - marně. Nebyl schopen se nadechnout.

Ruiz byl v mžiku naprosto střízlivý. Každým okamžikem vtrhnou do místnosti sloužící. Co jim řekne? „Omlouvám se. Vypadá to, že jsem otrávil vašeho pána. Promiňte."

Naklonil se dopředu a přitiskl svůj levý růžový prsten k šlachovitému krku lorda Brinslevose. Do krční tepny vstříklo širokospektrální sérum a silné sedativum. Lord se v bezvědomí svezl k zemi a obličej se mu uklidnil.

V následujícím okamžiku Ruizovi v zátylku cosi explodovalo a na chvíli pro něho přestal svět existovat.

KAPITOLA 11

PROBOUZEL SE POMALU a uvědomoval si teplo, stísněný prostor a nahořklý zápach rezivějícího železa. V hlavě, za očima, mu rytmicky tepala bodavá bolest. Zaúpěl a v polotmě se posadil. Zjistil, že je nahý.

Chvíli se s ním všechno točilo. Opatrně si sáhl na zátylek. Nahmatal zaschlou krev, ale lebka pod prsty byla celá, nepoškozená.

Kde je?

Štěrbinami mezi železnými pláty, jež ho obklopovaly, pronikaly paprsky horkého světla. Roztřeseně se zvedl na všechny čtyři a přelezl k jedné ze štěrbin. Srdce se mu sevřelo. Byl v Místě rafinovaných muk.

Skulinou viděl další klec podobnou té, v níž sám byl, a černá vlaječka, třepetající se nad ní, oznamovala, že i v ní je vězeň. Napadlo ho, kdo je asi ten druhý a proč ho potkal stejný trest.

Zbytečné starosti. Nejdůležitější je dostat se odtud a udělat to co nejdřív, než nahoře stačí zorganizovat slavnost, při níž by pykal za zločin, který spáchal na lordu Brinslevosovi. Už nyní cítil neklid v síti smrti, záškuby v ukotveních hluboko v jeho mysli. Bude žít jen do okamžiku, kdy situace začne být opravdu beznadějná. Pak zemře a okolnosti jeho smrti budou odvysílány do ústředí Umělecké ligy. Znechuceně potřásl hlavou. Zemřít v bolesti bylo už dost zlé samo o sobě - ale zemřít zbytečně? Vždyť nic nezjistil! Neví nic, až snad na fakt, že na orbitální základně došlo k jakémusi spiknutí. Jenže k tomuhle geniálnímu závěru Liga došla i bez jeho hrdinné smrti.

Přesunul myšlenky z chmurných kolejí, po nichž se rozběhly. Situace zdaleka není beznadějná. Až Denklar uslyší o jeho nesnázích, určitě se s ním nějak spojí a pak už bude jen záležet na tom, kdy se mu podaří propašovat sem Ruizův balíček s pangalaktickou výbavou, schovaný v hostinci v pokoji. Jen musí být trpělivý a přežít tohle železné vězení. Klec se asi bude rozpalovat, ale lordův kat rozhodně bude raději chtít čilé odsouzence než nějaké napůl upečené mrtvoly.

Jako by je svými úvahami přivolal, objevily se v jeho výhledu dvě statné ženštiny. Na ramenou měly vahadla s velkými džbery. S přehnaným hekáním a supěním postavily džbery k druhé obsazené kleci a pak začaly nalévat jejich obsah na plochou pánvovitou střechu kovové klece.

„Klimatizace," zabručel si šeptem Ruiz a za okamžik už slyšel šplouchání vody na vlastní střeše.

„Hej," zakřičel. „Co je tohle za pitomost? Nic jsem neprovedl. Zavolejte lorda, řekněte mu, že jsem nevinný."

Jedna z žen se ironicky ušklíbla. „Jeho lordstvo se necítí dobře. Dokonce se povídá, že obřad Odpykání bude muset nějaký den počkat, až se dá dohromady, aby se mohl na představení dokonale soustředit. Povím ti, není mi tě ani trochu líto - takhle to zpackat. Na světě je tolik kvalitních jedů! A ty mu musíš dát takový, ze kterého je mu akorát špatně. Kdybys ho zavraždil, byli by tě jednoduše pověsili z cimbuří - rychlá a čistá smrt, a ne tohle."

„Fakt jsem to nedomyslel," souhlasil s ní Ruiz. „A ten druhý vězeň?"

Znovu se rozesmála. Tentokrát čistou radostí. „To je Rontleses, protože si nevšiml, když jsi provedl tu výměnu - a hlídat té byla jeho povinnost. Co víc, ten jeho pajdavý trestanec informoval Jeho lordstvo, že vás dva onehdy viděl, jak si něco špitáte kdesi tam venku, na jalvoňové plantáži. Takže lord vás podezírá ze spiknutí, i když žádný z jeho poradců nemá tušení, proč bys to měl dělat."

Naklonila se ke kovové bedně. „Ve Stegatumu taky nikdo neví, co si mají myslet. I když jsi zbabral svou šanci, že nás zbavíš Brinslevose, podařilo se ti zlikvidovat Rontlesese. A to potěšilo všechny - teda kromě něj samého."

„No, člověk nemůže chtít všecko. Já osobně bych ho raději nenásledoval."

„O tom nepochybuji," ujistila ho žena. Její hlas se vzdaloval, asi odcházela. „Rontlesesovo Odpykání je v plánu na dnešní večer a tvoje na zítra, taky večer. Takže si můžeš ještě celý den užívat. Kdo ví, třeba při výslechu promluví a přesvědčí lorda, že jsi nevinný. Nejspíš ne. Rontleses je tvrdý chlap. Alespoň mu v Pekle nebude smutno, i když jsi nevinný." Víc už neslyšel. Klesl na podlahu a svíral si bolavou hlavu.

VILAM DENKLAR stál v pokoji, v němž donedávna bydlel olejíčkář Wuhiya. Hleděl z okna s výhledem na Místo rafinovaných muk a nervózně si mnul ruce. Byl tlačen do velice nepříjemného rozhodování, ale nevěděl, jak se tomu vyhnout. Ten agent v železné kleci byl jeho nadřízený. Bezpochyby měl síť smrti. Kdyby on, Denklar, ignoroval jeho prosbu a nechal ho zemřít kvůli vlastní hlouposti - a přesně to by udělal, kdyby nešlo o tak vysoce postaveného agenta - Liga by se o jeho nečinnosti okamžité dozvěděla. A okamžitě by se tady objevily neúplatné osoby.

„Denklare," spustili by, „pověz nám, proč jsi neudělal nic, abys zachránil vyššího agenta?" A co by jim odpověděl? V nejlepším případě by na něho hleděli jako na neschopného nekňubu, v nejhorším jako na zrádce.

Byl tak ponořen do svých úvah, že ani neslyšel lehký Anstevicův krok. Prudce se obrátil, když mu na rameno dopadla těžká ruka. Viděl Anstevice, uprášeného, se začervenalýma očima, jako by byl strávil nepohodlnou noc v poušti. Otevřel ústa, aby mu vynadal za to, že ho tak vylekal, ale vrah mu pevně stiskl jednou rukou hrdlo. Ve druhé měl dlouhou dýku úzkou jako jehlice. Vsunul mu ji do otevřených úst, hrot ho bodal do patra. Denklar se snažil couvnout, marně. Snažil se zavřít ústa, ale čepel byla pevná jako železná tyč a krutě mu tlačila čelist dolů.

„Máš spoustu otázek," řekl Anstevic tiše. „Ty musí počkat, možná navěky. Nejdříve se budu ptát já a doufám, že mi odpovíš správně."

Denklar kývl. Maličko, opatrně a Anstevic se usmál. „Dobře."

Vyndal mu dýku z úst. „Hezky klidně mi pověz, co se stalo."

Anstevicovo sevření mírně polevilo a Denklar se zhluboka a roztřeseně nadechl. „Dnes ráno přišli z Brinslevoské tvrze nějací muži, s Rontlesesem a tím prodavačem hadích jedů. Říká si Wuhiya."

Anstevic ho s děsivou rychlostí uchopil za předek košile a mrštil jím na kamennou zeď. Ozvalo se zadunění. Anstevic omámeným hostinským smýkl nahoru a zařval: „Nelži! Kdo je ten olejíčkář doopravdy?"

„Dobře. Dobře, jen klid. Je to agent Ligy, vyšší agent. Nechtěl jsem nic zlého - požádal mě, abych to nikomu neříkal - ale vzpomeňte si, už jsem se o něm zmínil. Jsem loajální, opravdu, Anstevici."

Anstevic se povzbudivě usmál. „Pokračuj."

„Vlastně ani nevím, co se stalo. Když dali vězné do klecí, přišli do hostince a objednali si snídani. Říkali, že se olejičkář pokusil otrávit lorda. Jenže to nedává smysl. On je přece vyšší agent. Kdyby ho chtěl otrávit, byl by to udělal dobře. Rontleses zemře. Podle toho, co říkali, měl včera večer službu a z úkrytu hlídal, aby se nic nestalo, když spolu Wuhiya a lord kouřili. Vůbec tomu nerozumím."

Anstevic si cosi bručel. „Smůla," řekl dvojsmyslně.

„Ano... smůla." Denklara náhle napadlo, že by mu Anstevic mohl pomoci. „Ale jsem rád, že jste tady. Vy ho můžete dostat z klece a pryč ze Stegatumu mnohem snadněji než já - vy se v tom vyznáte líp, ne? Já jsem hostinský, ne opravdový agent."

„Hmm..." řekl Anstevic. „Už jste ho kontaktoval? Poslal vám nějakou zprávu?"

„Ne, ne... zrovna jsem přemýšlel, co by bylo nejlepší udělat."

„Dobře, to je moc dobře. Svým způsobem je škoda, že lord přežil. Nebo ne? Byli by to vyřídili hned nahoře ve tvrzi a my bychom z toho byli venku. Ale lord věří ve veřejné popravy, takže nejspíš budeme muset jednat." Anstevic se zasmál, už měl zase dobrou náladu.

Denklar se pomalu uklidňoval. Podařilo se mu zbavit se odpovědnosti - a předat ji někomu mnohem schopnějšímu. Velká úleva. Jehlová dýka mu proklouzla měkkým masem pod bradou, patrem a do mozku. Anstevic jí silně zakroutil.

Denklar pocítil okamžik mrazivého údivu a pak byl mrtev.

SKORO ŽÁDNÁ KREV. Anstevic zasunul mrtvolu pod postel, usadil se s dýmkou v ruce a čekal.

DOPOLEDNE ZVOLNA mílelo a Ruizovi se vracel klid a rozvaha. Prozkoumal klec, ale výsledek ho nijak nepotěšil. Byla pevná, spoje mezi železnými pláty byly dobře kované a silné dveře se zamykaly na masivní zámek. Jediným pozitivním objevem byl fakt, že klíčová dírka na visacím zámku je obrácená k hlídací mřížce ve dveřích. Kdyby měl kousek drátu, možná by se mu podařilo zámek odemknout - jenže byl nahý a klec byla pečlivě vymetená. Už byla zase horká, voda na střeše příliš nepomáhala - ale dalo se to vydržet. Ruiz seděl se zkříženýma nohama uprostřed vězení a soustředil se na svou situaci. Jak bušení v hlavě polevovalo, byl schopen o událostech, jež ho přivedly na Místo rafinovaných muk, uvažovat jasněji.

Lorda kdosi otrávil, ale on, Ruiz, to nebyl. Pán z Brinslevosu nebyl zvlášť oblíbený ani ve Stegatumu, ani v okolní nomarchii. Měl bezpochyby spoustu nepřátel a jeden z nich využil příležitosti zlikvidovat lorda a svalit vinu na Ruize. Nemělo smysl lámat si hlavu kdo a proč. Důležité bylo jen jediné - zatím žije. Když všechno dobře dopadne, Denklar mu pomůže a on v noci uprchne. A zmizí ze Stegatumu. Pokud ovšem není Denklar součástí spiknutí, na něž poprvé narazil na základně. To byla zneklidňující myšlenka a nastartovala další řetězec nepříjemných úvah. Možná lorda neotrávili jeho nepřátelé, nýbrž nepřátelé Ruizovi. V tom případě Denklar nejspíš neudělá nic. Možná se bude jen smát, až Ruize vyvedou z klece na popravu. Ne, ne, to je krajně nepravděpodobné, vždyť se Denklarovi představil jako vyšší agent, takže hostinský musí logicky předpokládat, že má síť smrti. I kdyby snad patřil ke spiklencům, není tak hloupý, aby se prozradil vyšetřovatelům Ligy. Ví přece, že síť je bude o okolnostech Ruizovy smrti okamžitě informovat.

Kdyby však Brinslevos zemřel a Ruize bez odkladu popravili, mohl takový plán fungovat. Mělo to snad být přesně tak?

Takové uvažování k ničemu nevede. V dané chvíli se musí uklidnit a čekat na Denklarovu pomoc. V každém případě musí vyčkat do tmy. Až bude volný, pořádné hostinského vyzpovídá. Ta představa ho uklidnila a povzbudila.

Odpoledne plynulo v horku a tichu a Ruize šokovalo, když si uvědomil, že se nudí. To, že ani vyhlídka na blížící se bolestivou smrt ho na pár hodin neosvobodila z nudy, mu připadalo zlověstné a děsivé. Tloukl se pěstmi do čela.

„Vzpamatuj se, vzpamatuj se, Ruizi," opakoval si.

Jak slunce zapadalo za nedaleké kopce, začali se na Místě rafinovaných muk objevovat obyvatelé Stegatumu. Přicházeli ve dvojicích a v malých skupinkách, jako na procházce v parku. Děti běhaly sem a tam a občas hodily na některou z klecí kámen, až to zazvonilo. Rontleses začal po chvíli vykřikovat šťavnaté nadávky. Ruiz mlčel a ucpával si

uši, takže děti brzy zaměřily palbu na Rontlesesovu klec. Jejich rodiče přihlíželi klidné a souhlasně. Nikdo se nepokusil na Ruize Awa promluvit.

Slunce zašlo a byla už skoro tma. Měšťané odešli na večeři a na náměstí se objevili dělníci: přivezli jakési pódium na kolečkách, ustavili je uprostřed prostranství a rozložili na něm všelijaké nepříjemně vyhlížející nástroje. Byl tam vysoký železný rám vybavený řetězy a popruhy a háky, bedna připomínající rakev a dlouhý stůl se zaschlými tmavými skvrnami. Ruize zamrazilo. Nuda ho přešla.

A když tma pokryla město úplně a vzduch zchladl, rozzářily se za pódiem louče. Ruiz vyhlédl škvírou klece a viděl, jak se občané Stegatumu shromažďují k večernímu představení. Náměstí už bylo skoro plné, lidé z okolí nejspíš také slyšeli o popravě, protože Stegatum rozhodně tolik obyvatel nemělo. Diváci se tlačili až na jeho klec a několik výrostků vyšplhalo na střechu. Jejich okované podrážky mu nad hlavou dělaly pěkný rámus. Jeho samého si zatím nikdo nevšímal.

Když už na náměstí nebylo téměř k hnutí, přijel parní kočár, trochu větší a zdobnější než ten, kterým vezli Ruize do tvrze. Dav se ztišil. Kočár zastavil před jevištěm a střecha se odklopila. Uvnitř na luxusním lehátku spočíval lord Brinslevos, až po bradu přikrytý kožešinou. Byl bledý a napjatý. Po chvíli zvedl ruku a panovačně pokynul. „Začněte," řekl slabým hlasem. Pohlédl i na Ruizovu klec a Ruiz měl dojem, že v jeho pohledu zahlédl jak hněv, tak zmatek.

Lordův kouzelník, oděný do černého hávu, vystoupil na pódium. Louče se rozzářily ještě jasněji. „Občané Stegatumu," pronesl školeným hlasem. „Vítám vás na tomto Odpykání. Příkladném Odpykání." Teatrálně se uklonil. „Přiveďte odsouzeného."

Dva vojáci v černých uniformách otevřeli klec a vyvlekli Rontlesese ven. Horko se na něm podepsalo mnohem víc než na Ruizovi. Nohy se mu podlamovaly a oči hleděly divoce a nechápavě. Když mu jeden z vojáků nabídl vodu v koženém poháru, vypil ji dvěma loky.

Vedle své klece zaslechl Ruiz krátké spokojené zasmání. Neviděl toho, kdo se zasmál, ale slyšel, jak šeptá: „Má takovou žízeň, že nedokáže odmítnout. Jenže po tomhle odvaru bude poslušný a mírný a zároveň velice citlivý. Jeho nervy se zjitří a budou daleko víc vnímat bolest. Nikomu to nepřeju víc než jemu. Zaslouží si to."

Ruiz se přesunul k vedlejší štěrbině a rozpoznal příjemné rysy Relie, holky, která bydlela v Denklarově chatě. Také ona se obrátila ke kleci a šeptla: „Jste tam, Wuhiyo. Zdá se mi, že jsem zahlédla lesk vašeho oka."

„Ano, jsem tu."

Smutně potřásla hlavou. „Je mi to líto. Na to, že prodáváte to svinstvo, jste až moc slušný člověk. Co vás to napadlo, dát lordovi špatný olej?"

„Nevím..."

Následovala chvíle ticha, během níž vojáci napůl vyvedli, napůl vynesli Rontlesese na pódium. Připoutali nahé tělo na železný rám. To ho přivedlo zpátky k vědomí a nyní se žhnoucíma očima díval na lidi kolem a na Brinslevose.

Relia si povzdechla. „Později se vám pokusím přinést vodní rákos, abyste mohl odmítnout jejich odvar, až na vás zítra přijde řada."

„Děkuji," řekl, ale ona už byla pryč. Soucitná žena, hříšnice Relia, napadlo ho - ale doufal, že už tu nebude, až se dívka vrátí s vodou.

Představení začalo a Ruiz je s morbidním zájmem sledoval.

Kouzelník nejdříve rozehřál dav několika drobnými triky, ponižujícími a bolestivými, ale ne mrzačícími. Předstíral, že vymačkává drábovi hlavu - z uší mu tryskala hnědá pára. Pak jakoby nacházel na různých místech odsouzencova těla jedovatý hmyz a štítivě jej vytahoval dlouhými kleštěmi. Nejdříve ale nechal ty potvory, aby Rontlesese bolestivě štíply, až ječel a divoce sebou zmítal. Pak mu začal vytahovat z úst lesklé růžové vejce, které však bylo příliš velké, aby prošlo mezi široce rozevřenými rty. S hraným zmatkem pobíhal kolem rámu a vejce zatím napůl čouhalo z Rontlesesova obličeje. Odsouzenec nejdříve zrudl a pak zmodral, když mu kouzelník pevně sevřel nosní dírky, zjevně proto, aby ho pevněji uchopil. Konečně zaklepal kouzelník na vejce svou čarovnou hůlkou a to se rozpadlo na houf odporných bílých červů - někteří se vyhrnuli ven, jiní lezli Rontlesesovi do jícnu. Kašlal a plival je a chrčivě se nadechoval. Obličej se mu jaksi změnil, už si vůbec nebyl podobný.

Ruizovi se zvedal žaludek, ale nedokázal se odvrátit. Pak začalo první jednání Rontlesesova Odpykání. Kouzelník přehodil bývalému dozorci přes hlavu průsvitné bílé hedvábí. Polomrtvý muž visel uprostřed rámu, zjevně vyčerpaný skončenou předehrou. Hedvábné záhyby ho zahalily jako lehká mlha a jakýmsi trikem už nehalily lidské tělo, nýbrž cosi obludného, zosobnění ohyzdnosti. Louče na okamžik potemněly, hedvábí se zavlnilo vánkem - a pak je kouzelník prudce strhnul.

Rontleses byl proměněn v jakéhosi odporného pavouka s napůl lidskou tváří. Vazy jeho nohou byly nějakým způsobem vytaženy nebo napnuty a to umožnilo vytočit obě končetiny drábovi dozadu za hlavu. Tam se křížily a od kolen dolů zase mířily před tělo. Palce se mu podivně stáčely k zemi a trhavě se pohupovaly. Paže sebou křečovitě škubaly dole u podlahy pódia. K břichu měl připevněny dva páry umělých končetin - kmitaly rychleji a s větší energií než jeho vlastní údy a po chvíli si Ruiz uvědomil, že je rozhýbávají hadi spoutaní v růžových kožených trubicích. Plazi útočili jeden na druhého a na Rontlesese s neutuchajícím nadšením.

Rontleses nemohl křičet, zřejmé proto, že pavouci maska, již měl na spodní části obličeje, fungovala zároveň jako roubík. Ale oči měl zdivočelé bolestí a zoufale škubal hlavou ze strany na stranu. Ten pohyb ještě zvýrazňoval velkolepost proměny. Kouzelník se hluboce uklonil lordu Brinslevosovi. „Zde vidíte zlosyna v jeho pravé podobě - odporný hmyz, který se odvážil bodnout štědrou ruku Jeho lordstva."

Obřad Odpykání pokračoval.

Kouzelník vysypal na Rontlesesovo tělo na stovku jakýchsi červů, kteří se bleskurychle zavrtali do odsouzencovy

kůže a zmizeli, dokud kouzelník nezatleskal a nezvolal tajemné slovo. Poté se vynořili, proměnili se v okřídlený hmyz a odlétli. Rány, jež po nich na těle zůstaly, tvořily rudou zprávu napsanou hranatým faraoským písmem. Zdálo se, že je to omluva, ale čitelné to bylo jen na okamžik, než krev prýštící z ran písmena rozmazala.

Následovala přestávka, než kouzelník zastavil krvácení a ošetřil oběť.

Když začalo druhé dějství, bývalý dráb stěží připomínal lidskou bytost, jen jeho oči hleděly na svět zpola nechápavě, zpola bolestně. Visel na rámu a přijímal další mučení, jichž se mu dostávalo, s větší poddajnosti, než kat považoval za vhodné. Použil tedy oheň a nože a různé pálivé jedy a Rontleses sebou brzy opět zmítal takovou silou, jak mu to zmučené tělo dovolovalo. Týrání a nejrůznější barbarské mučení pokračovalo ještě asi půl hodiny, až konečné už to Ruiz nevydržel. A tak zmeškal okamžik dozorcovy smrti, přijatý bezdechým tichem v davu. To ticho bylo tak výmluvné, že se postavil a znovu vyhlédl z klece.

Stal se tak svědkem velkého finále, při kterém se Rontlesesova mrtvola posadila v rakvi a namířila bílý prst k Ruizově kleci. Její ústa se otevřela a pohybovala se téměř jako živá. „Wuhiya, ten prodavač hadích jedů, je skutečný viník," zvolala mrtvola kovovým bzučivým hlasem. „Wuhiya mne zabil, ale žádné další zlo už nespáchá." Mrtvé rty odkryly vylámané zuby v chmurné parodii úsměvu. „Cha, cha."

Ruiz přemýšlel, jakým přístrojem ‚oživili' mrtvolu a čí hlas to vycházel z potrhaných rtů. Oči už byly kalné a dívaly se každé trochu jinam. To byl jediný slabý bod té iluze, alespoň podle Ruizova názoru.

„To Wuhiya chtěl zničit mého pána, ze žárlivosti a šílenství, on zakalil mé smysly svými jedy, takže jsem nesplnil svou povinnost. Zaslouží stejný, ba horší trest. Ale můj pán mi odpustil a já odcházím do Země odměny bez lítosti." Mrtvola sklonila napřažený prst, uctivé se hlavou uklonila lordu Brin-slevosovi a klesla zpět do rakve.

Představení skončilo. Davem proběhlo zklamané mručení a kdosi vedle klece prohodil. „Lord byl k Rontlesesovi laskavý. Škoda. Zasloužil si trpět mnohem víc. Teď to odnese olejíčkář."

Ruiz se zachvěl. Jestli to, co teď právě sledoval, byla shovívavost, jak asi vypadá krutost? Datová banka zcela zjevné přikrášlila některé podrobnosti týkající se trestního práva na Farau. Cítil, jak síť smrti tahá za jeho život, a na chvíli byl skoro v pokušeni to vzdát a ušetřit si i pouhou možnost, pouhé pomyšlení na takovou bolest, na takové ponížení. Pak se ale otřásl a snažil se své emoce zvládnout.

Denklar tu bude každou chvíli, opakoval si neustále a nutil se tomu věřit.

KAPIT0LA 12

ALE DENKLAR NEPŘIŠEL. Pomocníci odnesli rakev s Rontlesesem a náměstí se vyprázdnilo. Ochladilo se a Ruiz stál uprostřed klece a chvěl se zimou. Zvláštní, normálně se člověk skrčí v koutku, aby mu nebylo tak zima, jenže tady, v železné kleci, byl dotyk nahého těla s ledovými stěnami nesnesitelný. A tak přeskakoval z nohy na nohu, aby žádná nestála na železné podlaze příliš dlouho, pohybem se snažil vytvořit trochu vnitřního tepla a pažemi objímal prochladlé tělo.

Hodiny plynuly a světla Stegatumu postupně zhasínala, až se celé město ponořilo do tmy a ticha pod hvězdnou oblohou. A Denklar pořád nikde. Ruiz cvakal zuby a ztrácel optimismus.

Dlouho po půlnoci zaslechl u klece šramot opatrných kroků. Potlačil hysterický smích úlevy. Kroky však byly mnohem lehčí a rychlejší, než by mohly být ty Denklarovy, a hlas, který se ozval ze tmy, byl mnohem měkčí a melodičtější než Denklarovo bručení.

„Wuhiyo? Přinesla jsem ti vodní rákos. Na."

Štěrbinou proklouzl tenký stvol a Ruiz ho vděčně uchopil. „Děkuji. Jsi moc hodná."

„Není zač," šeptala Relia. „Udělala bych pro tebe víc, kdybych mohla, ale jak? Tady máš ještě jeden, schovej si ho na později." Prostrčila škvírou další stéblo.

Ruiz ulomil konec prvního rákosu a nechal trochu nakyslou šťávu kapat do úst vysušených horkem dne i děsem. Bylo to nádherné a na okamžik byl úplně spokojený. Ten pocit však rychle zmizel.

„Relio," opřel se o studenou železnou stěnu a snažil se vyhlédnout ven. „Viděla jsi dnes večer Denklara? Jak ti připadal?"

Relia popotáhla. „Vypadá vždycky stejně, ale dnes, dnes nevím. Zmizel. Nikdo nic neví. Kuchaři se můžou zbláznit, je tu tolik cizích lidí, burani z vesnic přijeli na ty popravy, spousty večeří a vůbec. Je to divné, řeknu ti, Denklar si nikdy nedal ujít příležitost něco vydělat."

Ruizova nálada kvapem klesala. Kam se Denklar poděl? Že by utekl? Ale proč? Nerozuměl tomu. Nebo bylo něco v nepořádku? Něco, o čem dosud nevěděl? Byl stále víc přesvědčený, že pravda je spíš to druhé, ale den v kleci a sledováni dozorcovy popravy mu nějak zatemnily mozek. Tloukl se pěstí do čela. Mysli, Ruizi Awe, mysli. Ale nic ho nenapadalo.

„No," ozvala se Relia s tichou lítosti v hlase. „Budu muset jít. Je chladno a já jsem odběhla jen tak nalehko."

„Počkej!" Ruiz zoufale přemýšlel, co dělat. Relia byla jeho jedinou nadějí. „Řekla jsi, že bys mi pomohla, kdyby to šlo."

„Ano. Jenže jak?"

„Mohla bys mi ještě něco přinést?"

„Snad. V noci klece nehlídají. Stejně by je nikdo nedokázal odemknout, ani zvenku ani zevnitř."

„Dobře. Tak jo. V mém pokoji, v tom, kde jsem spal, než jsem šel do tvrze... nechal jsem si tam balíček s náboženskými potřebami. Je schovaný v jedné noze postele. Mohla bys mi ho přinést?"

Relia rozpačitě přešlápla z nohy na nohu. Ruizovi bylo jasné, že má strach. „Udělala bych to přímo před lordovýma

očima a vůbec bych toho nelitovala," řekla. „Nenávidím ho z celého srdce, jako všichni tady. Ale nechce se mi kvůli tomu stát tady na tom pódiu, pochop."

Ruiz si opřel čelo o železnou stěnu a snažil se mluvit klidné a přesvědčivé. „Ne, to věřím. Mně se taky nechce."

„Nejspíš ne. Bude to škoda, až to tvé pěkné urostlé tělo rozpářou." V hrdle jí zabublal smích, což Ruizovi připadalo za daných okolností mírně zrůdné.

„Přesně," řekl naléhavě. „Můžeš mi to přinést?"

Zhluboka se nadechla. „Pokusím se. Proč ne. Jak velké to je? Ten balíček?"

„Malý. Projde škvírou. I když možná budeš muset ty věci prostrkávat po jedné. Je to zabalené v hnědé celtovině. Jsou to všelijaké kovové fetiše, moc mi na nich záleží. Nic s nimi nedělej," varoval ji. „Jsou posvátné." Věci v balíčku ji mohly při nesprávné aktivaci snadno zabít, než by mu je stačila přinést.

„Zkusím to," opakovala. Obrátila se k odchodu.

„Počkej ještě! Nemáš u sebe kousek drátu? Třeba jehlici?"

Zamyslela se. „Nemá to smysl, Wuhiyo."

„Alespoň se zabavím. Stejně neusnu, na to je tu moc zima."

„Tak jo. Tady je rezavá vlásenka. Kdyby ji u tebe našli, nikdo nemůže říct, že patřila mně. Ale stejně, jestli se mi nepodaří přinést ti ten balíček s fetiši... slib mi, že tu vlásenku vyhodíš, než se rozední. A jestli si s ní roztrháš žíly, utři z ní krev, než ji vystrčíš škvírou ven. Budou si myslet, že jsi to udělal zuby."

Chvějícími se prsty od ní vzal sponku, dlouhou, tenkou a pružnou, přesné takovou, jakou potřeboval. „Slibuji."

HODINU ZÁPASIL se zámkem. Prsty už měl ztuhlé chladem a únavou, ale zámek byl neoblomný. Vypadal sice primitivně, ale byl neobyčejné složitý a chytrý. Konečně to vzdal a přiznal porážku. Nakonec ho to ani tak nepřekvapilo, nebylo divu, že v zemi kouzelníků mají tak dokonalé zámky. Na chvíli podlehl beznaději, ale pak si připomněl, že Relia už mu jisté brzy přinese jeho nástroje. Už brzy.

Držel se té naděje, dokud faraoská obloha nezačala světlat.

STEGATUM SE PROBUDILO časně a náměstím začali dupat obchodníci. To probralo Ruize z apatie. Uvědomil se, že se po ledové noci těší na horký den - instinkty těla jsou opravdu krátkozraké.

Pozoroval, jak světlo pomalu zalévá město, a uvědomoval si, že tohle možná vidí naposledy. Vtom ho z rozjímání vytrhlo bušení na stěnu klece. Vyhlédl ven, ale nikoho neviděl. Pak ho napadlo podívat se nižší škvírou. Uviděl toho nejmenšího klučinu z tlupy, která ho uvítala, když tenkrát přijel do Stegatumu.

„Ahoj," řekl.

Chlapec ho chvíli vážně pozoroval. „Mrzí nás, že umřeš."

„Mě taky."

„Je to pitomá smrt - i když říkají, že přineseš pořádný liják."

„Opravdu?"

„Jo. A taky prej posunuli tvoje vodpykání na zejtra večer, aby měl lordův poskok dost času vymyslet ňáký nový triky. Dozorcova smrt nebyla k ničemu, ani nekáplo. Bodejť - byla to nuda, furt to samý, při každé popravě."

„Pořád to samé? Co jako?"

„No jo. Ono to není lehký být pánovým popravčím, dyť tu je tolik cvoků, že je lord musí furt likvo... likvidovat. To je těžký pořád vymýšlet nový triky."

„Nejspíš ano." Na jedné straně ho ten rozhovor vyděsil, na druhé se mu ulevilo, že má před sebou ještě celou další noc. Pokud má ten kluk pravdu. I když to mohly být jen řeči.

Nezdálo se, že by se klučina chystal k odchodu. „Poslyš," začal trochu váhavě, „ty už nebudeš svý kouzla potřebovat. Nemoh bys mi teda ukázat, jaks udělal to s tím drahokamem a broukem, cos nám tehdá ukázal? To sem nikdy předtím neviděl."

Ruiz dostal nápad. „Možná jo. Ale potřebuju k tomu svoje nádobíčko, a oni mi všechno vzali."

„Aha," zalitoval kluk a otočil se, že půjde.

„Počkej. Mám nápad."

„Jakej?"

„No... poslouchej. Viděl jsi dnes ráno někde Reliu?"

„Tu kurvu od Denklara? Ne. Ani starýho. Třeba spolu zdrhli." Kluk se dospělácky zašklebil. „Proč?"

„Hmmm. Nech mě přemýšlet."

Přemýšlel. Denklar zmizel? Relia zmizela? Jediní dva lidé, kteří mu mohli pomoci, zmizeli. Co z toho vyplývá? Možná někdo, o kom neměl tušení, systematicky pracuje proti němu.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se chlapce.

„Brumbet."

„Brumbet? Hezké jméno. Tak ty chceš být kouzelníkem?"

„Kdo nechce? Ale jesli nebudu kouzelník, rozhodně teda nebudu olejíčkář. Komu by se chtělo celej den slyšet hlasy a celou noc mít zlý sny? A skončit přivázanej na rámu támhle nahoře jako ty. To jistě."

Ruiz oceňoval nadhled, s jakým kluk pronesl svou řeč. „To je moudré. Škoda, že jsem ve tvém věku neměl tolik rozumu. Poslyš, Brumbete, viděls tu poslední dobou někoho cizího?"

Kluk se rozřehtal: „Někoho? Město je plný cizejch lidí, chtěj vidět popravy."

„Hmmm. No a co dřív... tak před třemi dny?"

Třel si bradu jako dospělý mužský. „Myslíš jako třeba ten druhý olejíčkář? Ten s prachama?"

„Přesně. Kdy přišel?“

„Ten večer, cos odešel, a potom šel zas pryč, ale teďka je tu zas. I když sem ho dneska nezahlíd.“

„Jak tedy víš, že je tady?“

Pohrdavě se na něho podíval. „Jeho hipoid je v maštali, ne? Myslíš, že tak smrdím od toho, že celý dny přehazuju vidlema fialky?“

„Nevšiml jsem si. Jak vypadá?“

„Vysokej, ale ne tak nóbl jak ty. I když má hipoida a ty ne. Ale stejně vypadá jak ještěrokuch, fakt. Darebák, ale moc protřelej, aby se dal chytit. Ty seš jinej.“

„Lump, říkáš. Kde by tak mohl být?“

„To nevím, ale Denklar ho nejspíš uložil vzadu, v tom samým pokoji, cos byl ty, dál od slušnejch lidí. Třeba je tam a vyspává opici.“

„Třeba. Asi to tak bude. No, to je problém. Nechal jsem si tam schovaný balíček s kouzelnickým nářadím, víš, než jsem šel nahoru do tvrze. Jestli je ještě tam... no, to bych ti mohl ukázat, jak se dělají některé triky. Pokud tu ještě večer budu.“

Chlapec se naklonil až k samé kleci a oči mu zářily vzrušením. „Dovopravdy? Vážně? Přinesu ti ty věci. Jen mi řekni, kde sou.“

Ruiz se přinutil mluvit zdráhavě. „No a co když tam ten darebák bude? Tobě své nářadí ukážu, ale než bych ho dal někomu cizímu, to radši ať tam zreziví, v tom úkrytu.“

„Neboj. Počkám, až půjde na hajzlík, nebo jíst, nebo začnu na chodbě ječet: „Ohééň!“ Zasmál se. „Nejsem pitoměj, ať si bráchové říkaj, co chtěj.“

„Tak dobře,“ rozhodl se Ruiz. „Vysvětlím ti, kde ta kouzla najdeš, a ty mi je přineseš. Nesmíš si s nimi ale hrát, dokud ti neukážu, jak je máš správně používat - některá jsou opravdu nebezpečná, rozumíš?“

Brumbet ohrnul ret. „Dyť říkám, že nejsem blbej.“ Ruiz si uvědomil, že je na Farau, kde mohou být některé triky opravdu přísterné a kruté, a přikývl. „Já vím. A dej si pozor na toho ještěrokucha. Mohl by být ještě větší lump, než si myslíš.“

HODINY UBÍHALY velice pomalu. Ženy zase přišly polít střechu, ale tentokrát se nedaly přimět k hovoru.

Když už zavěšovaly prázdná vědra na vahadla, zeptal se jich, jestli je jeho Odpykání naplánováno na dnešní večer. Vyměnily si soucitné pohledy.

„Ne,“ řekla pak ta, s niž mluvil předešlého dne. „Lordův kat vymýšlí nové způsoby.“

„Aha...“ kývl zachmuřeně a jen stěží skrýval nadšení. Ženy odešly a Ruiz čekal.

SETMĚLO SE a nikdo nepřišel chystat pódium. Ruiz byl na chvíli úplně zesláblý úlevou, pak ho střídavě zalévala naděje a zoufalství. Kde je ten chlapec? Zmizel ve stejné černé díře jako Denklar a Relia?

Asi hodinu po západu slunce zaslechl cupot bosých nožek a trhavý dech vyděšeného dítěte.

„Co je?“ zašeptal škvírou.

Chvíli nikdo neodpovídal, ale pak se ozval rozechvělý hlas.

„Mrtvoly,“ vyhrkl Brumbet. „V tom pokoji sou mrtvoly. Počkal sem, až ten chlap odešel dolů na večeři, a pak sem přelez přes střechu a oknem do chodby. Byly tam nějaký mrtvý těla, dole pod postelí, dva byli, tlustej chlap a taky nějaká holka. Ale bál sem se a taky sem je nemoh obrátit. Tak nevím, kdo to byl.“

Ruizovi se sevřelo srdce. „A kouzla máš?“

„Jasně - byly přesně tam, jak si mi řek. Nejsem blbej. Ani sem nic neřekl starostovi. Mrtvoly neutečou. Napřed mi ukaž ty kouzla. Třeba to ani nebudu muset nikomu říkat, stejně už začínaj smrdět.“

„Chytrý chlapec. Tak pojď, podej mi ty kouzelnické věci.“

Brumbet zvažoval situaci. „Počkej. Jak vím, že mi ukážeš všecko?“

„Jsi fakt dobrý. Tak víš co? Vždycky udělám jedno kouzlo a zase ti ty věci vrátím.“

„Tak jo. Co chceš první?“ Chlapec rozbalil balíček a kovové nářadí se zalesklo ve světle hvězd.

„Hmmm,“ protáhl Ruiz a předstíral, že uvažuje. „Tak třeba takovou jednoduchou iluzi procházení kovem.“

Brumbet si pohrdlivě odfrkl: „Triky s prstýnkem zná každý mimino.“

„Jenže tohle je vylepšená verze. Podej mi ten úzký váleček... ano, ten. A ten stříbrný polokroužek a taky tu věc, co vypadá jako trubička s očky na jednom konci.“

Brumbet mu trochu zdráhavě prostrkával jednotlivé nástroje. Když je měl všechny, zachvátila Ruize obrovská radost.

Bleskurychle z nich poskládal laser a ve sprše růžových jisker přepálil zámek.

Vyskočil z klece a zhluboka se nadechl. Náměstí bylo prázdné a nikde se neozval ani náznak poplachu. Brumbet na něho zíral a drobné rysy mu ztuhly šokem.

Ruiz mu sebral balíček s nástroji.

Hoch začal protestovat, ale Ruiz se zamračil a Brumbet okamžitě couvl, jako by v Ruizově tváři zahlédl něco děsivého.

„No jo,“ prohlásil rezignovaně. „Ty seš stejnej lump jako on, nebo nejspíš ještě větší. Už to vím. Nejsem přece blbej, to teda ne.“

„Ani v nejmenším, Brumbete. Moc mě mrzí, že jsem tě musel podvést, ale nešlo to jinak. Jsem ti moc vděčný, ale teď se ti nemůžu odvděčit, pochop.“

Brumbet popotáhl. „Já vím, sem ještě malej. Za rok už bys mě nedostal.“

„Nejspíš ne. Běž domů, Brumbete, a nikomu ani slovo. Jinak bych ti musel ublížit," radil mu Ruiz, ale už myslel na muže v hostinci a jak ho chytit. Náhodou se podíval dolů na Brumbeta a překvapilo ho opovržení, které viděl v chlapcově obličejíku. Klučina se otočil a utekl.

ZA OKNEM BYLA tma. Možná je jeho nepřítel ještě u večeře. I když Ruiz chtěl mít jistotu, kde ten muž je, byl pořád ještě nahý, pořád ještě odsouzený zločinec a neměl šanci dostat se blíž k jídelně. A tak vyskočil, zachytil se okenní římsy a opatrně se vytáhl nahoru.

Do chřípí ho udeřil zápach smrti, ale ve tmě uvnitř pokoje se nic nehýbalo, přepálil tedy mříže laserovým paprskem a vklouzl dovnitř. Nikdo na něho nezaútočil.

Chvíli stál nehnutě, napínal smysly a snažil se najít jakýkoliv náznak, že v pokoji je past nebo jiné nebezpečí. Neslyšel nic, necítil žádné vibrace, nic se nezatřpytilo. Pootočil hlavicí laseru, takže měkce červeně zářil, a pečlivě prohledal pokoj. Na háku ve zdi visely mužovy jezdecké brašny. Na ty nesahal, měl strach, aby na nich nebylo poplašné zařízení nebo nějaká past. Žádná jiná bezpečnostní opatření neobjevil a podivil se nad sebedůvěrou či hloupostí toho člověka. Na posteli bylo vidět, že v ní někdo nedávno ležel, a pod ní našel mrtvoly Denklara a Relie. Hostinský byl mrtvý asi den nebo dva, Relia kratší dobu. Tělo měla poseté řeznými ranami, modřinami a jinými známkami toho, že její smrt nebyla rychlá. Srdce mu naplnil mrazivý vztek.

Přikrčil se ke zdi za dveřmi a znovu nastavil laser. Necítil únavu, naopak, celé tělo mu rozpalovala potřeba násilí. A tak dychtivě čekal a s každou minutou byl netrpělivější.

Když konečně chodbou zaduněly těžké kroky, cítil se spíš jako číhající šelma než lidská bytost. Sáhl si na obličej: rty měl stažené v divokém úšklebku, až ho bolely tváře. Přinutil se ke klidu.

Zabiják doširoka otevřel dveře a vhrnul se dovnitř. Ruiz se téměř rozesmál jeho hlouposti. Tak totálně ignorovat možnost Ruizovy pomsty - neuvěřitelné! Světlo z chodby bylo přesně to, co potřeboval. Aniž se zvedl, přejel paprskem laseru po mužové páteři. Než se mu stačily podlomit nohy, projel paprskem i oběma lokty.

Muž upadl na obličej s ochrnutýma nohama a bezvládnými pažemi. Vyrazil výkřik, vysoký, kvílivý zvuk vyjadřující zároveň překvapení i bolest. Ruiz si křiku nevšímal, důvěřoval Denklarovu ujišťování, že pokoj je zvukotěsný. Přistoupil k muži a otočil ho špičkou chodidla na záda. Nepřestával mu mířit paprskem na čelo.

„Tak se konečně setkáváme," řekl plný čiré radosti. Muž polkl a přestal kvílet. V šeru mu bylo špatně vidět do tváře. „Co teď s tebou udělám, když jsem tě dostal?" uvažoval Ruiz potěšeně.

Muž mlčel, byl slyšet jen hvízdavý dech.

„Neumíš mluvit? Pokud mi dokážeš vysvětlit, proč jsi to všechno udělal, mně a Lize, můžu ti slíbit snadnou smrt. Jinak tě budu muset nechat Brinslevosovi. Bude sice nešťastný, že jsem mu utekl, ale zase bude mít tebe - to víš, dal jsem si pozor, abych ti moc neublížil, ještě den dva přežiješ. Dovedu si představit, jak bude hrdý, že odkryl spiknutí olejíčkářů, a jeden nebo druhý, hlavně že bude mít koho popravit."

Muž konečně zareagoval. Usmál se: „Brinslevosovi mé nedáš."

„Pročpak ne?" Ruiz se naklonil blíž.

Ale muž se zachvěl a zemřel, stejně rychle jako ten technik na palubě orbitální základny.

Tohle už je vážně k vzteku, pomyslel si Ruiz. Najednou ho opustila veškerá energie. Sedl si, opřel se o zeď, odpočíval a uvažoval. Vrahova smrt byla naprosto stejná jako smrt toho technika. Byla to náhoda? Nejspíš ne. Vzpomněl si na genše.

Po nějaké době setřásl otupělost, zvedl se a rozsvítil lampu. Znovu prohledal pokoj, ale nic nového nenašel. Velice opatrně přistoupil k brašnám, ale zjistil, že nemají žádnou ochranu. Vrchol neopatrnosti, pomyslel si nedůvěřivě. V jedné brašně našel polní láhev s vodou, váček sušeného masa a ovoce, sadu lahviček s oleji - mnohem chudší, než byla ta jeho. Pod falešným dnem objevil sbírku pangalaktických injektorů, několik neurostimulátorů a bandalír se zábavními cívkami. Pod tímhle zbožím, úplně vespod, našel datatablet.

Napil se z láhve v naději, že mužova bezstarostnost byla stoprocentní a voda není otrávená. Aktivoval tablet a pečlivě studoval jeho přístupový systém. Zabezpečeni bylo primitivní a bez potíží se dostal dovnitř. Na datatabletu byl jen seznam kouzelnických družin. U každé skupiny byl soupis členů, stručný popis nejdůležitějších kouzel, plán příštích vystoupení a stupeň hodnocení.

Se zájmem údaje pročítal. Jedna družina měla hodnocení mnohem vyšší než všechny ostatní. A za tři dny bude vystupovat při velkém Odpykání ve městě Bidderum, asi sto kilometrů na jih od Stegatumu.

Klika, opravdu klika, pomyslel si. Nepochybně tu měl člena pytlácké organizace. Uvažoval, nakolik tenhle seznam odpovídá oficiálním přehledům Ligy. Sotva budou totožné! Za tři dny bude v Bidderumu.

Přemohl odpor, svlékl mrtvole šaty a oblékl se do nich. Vrah měl v hadrech ukrytou řadu zbraní, ty si vzal také, nezapomněl ani na identifikační štítek. Vzal brašny a vyklouzl z pokoje.

V hostinci bylo ticho. Stegatumští zřejmě chodili brzy spát. Ruiz se dostal do Denklarova bytu, aniž někoho potkal, vzal si své věci a zamířil do stáje.

Vrahův hipoid se vzpíral, když ho sedlal, určitě cítil ze šatů svého bývalého pána pach smrti.

Konečně byl v bezpečí daleko od Stegatumu. Ujížděl v měsíčním světle pustinou a radost z vyváznutí a nabyté svobody byl ten nejkrásnější pocit, jaký kdy v životě měl.

KAPIT0LA 13

RUIZ AW DŘEPĚL v nevalném stínu hliněné zídky a čekal na přehlídku. Po těle mu stékal pot, i když slunce rychle

klesalo za obzor.

Obyvatelé Bidderumu zaplňovali ulici vedoucí k náměstí. Drželi se od Ruize v povzdálí, možná proto, že byl cizinec. Aby jim dodal odvahu, nasadil si na tvář přátelský připitomělý úšklebek. Ucítil, jak se mu pod nohama rozechvěla udusaná hlína. Dav na stinné straně ulice zhoustl, pak slyšel supění a hvízdání parních udusávačů a postavil se v uctivém předklonu. Průvod postupoval ulicí směrem k němu pomalým šouravým krokem, odpovídajícím tempu udusávačů. Prošli kolem něho, tři vedle sebe. Mohutná ocelová chodidla jejich strojů bušila do hliněné cesty v naprostém souzvuku a tak důrazné, až to bolelo v uších. Když se kladivo dusacího stroje odlepilo od země, muži zkušené postoupili a silnými pažemi posunuli stroj kupředu.

Opravdová práce pro opravdové chlapy, zrovna takové, jací tu teď před Ruizem se zpocenými těly zápolili s mocnými kouřícími stroji. V minulosti bušívali udusávači do hlíny velkými dřevěnými špalky. Pokrok, to je pokrok, zasmál se v duchu Ruiz. Za svalovci pochodovalo několik desítek hudebníků v tradičním faraoském smutečním oděvu, který se skládal z trnitých větviček přivázaných k tělu koženými řemínky. Hudebníci byli nejrůznějšího věku, muži i ženy, a mnozí se pyšnili všelijakými zábavnými tělesnými znetvořeninami. V rukou drželi různé neobvyklé hudební nástroje, ale kráčeli mlčky. Skupina působila esteticky velmi vyváženě a trny byly připevněny tak promyšleně, že tenké pramínky krve, jež pod nimi prýštily, stékaly po štíhlých uprášených tělech ve složitých uměleckých vzorech. Bylo zřejmé, že na následující představení byl vyčleněn velice štědrý rozpočet. Po obvodu hudebního tělesa tančila skupina klaunů, žonglérů, drobných iluzionistů, vrhačů konfet i rozhazovačů třpytek.

Poslední z truchličů, zjizvený stařec s obzvlášť velkým a hustým trnovím kolem těla, vedl další část průvodu, parní lokomotivu táhnoucí pódium. Lokomotiva měla tvar skarabea, byla celá pokryta ozdobnými ocelovými pláty a pohybovala se na obřích kolech s kovovými bodci na obvodu.

Pódium za lokomotivou bylo celé potaženo třpytivými gobelíny tkanými z kovových nití, s výjevy z faraoských mýtů. Uprostřed plochy pódia stál velkolepý pozlacený sarkofág zdobený řezbami divých šelem, démonů a několika faraoských bohů spásy a zmrtvýchvstání. Ve čtyřech rozích pódia stáli členové skupiny fénixů. Pokud to jen houpání a kodrcání pódia dovolovalo, snažili se držet složité rituální pózy. Tři z nich byli starší muži v barvitých kostýmech vrchních kouzelníků, čtvrtý člen byla krásná mladá žena. Měla světle olivovou kůži a nádherné černé kovově lesklé vlasy, klasický vzhled faraoské vysoké šlechty a byla oblečená ve lněném šatu budoucího fénixe. Když pódium rachotilo kolem Ruize, upřeně se na něho zadívala, ale pak odvrátila zrak a hleděla do prázdna.

Uvědomil si, že se na okamžik přestal připitoměle usmívat. Za pódiem klopýtali tři tlustí doktoři, jejichž úkolem bylo potvrdit smrt. Přes ramena měli přehozené vyčiněné kůže velkých orojských ještěrů a jejich lebky a horní čelisti měli nasazené na hlavách jako klobouky. Symbolizovalo to jejich riskantní poslání, i když Ruiz předpokládal, že je to i jisté gesto profesionální úcty. Ještěři jim totiž zajišťovali spoustu pacientů. Ruiz Aw sklopil hlavu a hleděl na své zaprášené palce na nohou. Databanka mu dala všeobecné informace o tom, co bude následovat. Jen neochotně se připojil k davu směřujícímu na náměstí.

NISA, JEŠTĚ NEDÁVNO nejoblíbenější dcera krále, se soustředila na udržení rovnováhy na zmítajícím se pódiu, jež se pomalu blížilo k Místu rafinovaných muk. Pomáhalo jí to zahnat ostatní myšlenky, udržet vědomí kdesi vzadu, v bezpečném zlatém úkrytu, necítit nic než tep života v žilách. Droga jí to usnadňovala - vzpomněla si, jak ji ten šaman míchal, jak se rudé granulky pomalu rozpouštěly ve žlutavém víně. Podal jí pohár s obřadným gestem a ve starých vybledlých očích mu mohla číst soucit i závist.

Od toho okamžiku už se jí objevovaly jen útržkovité vzpomínky, jako sny či noční můry nepokojného spáče.

...Oblékačky, natírající ji vonnými oleji, zatímco ona nehnutě stojí se zvednutými pažemi a zavřenýma očima, jejich jemné, laskající, vzrušující dotyky.

...Flomel jí pomáhá vystoupit na pódium, tmavé oči v úzkém obličeji mu planou. Napůl ji odnesl k místu, kde nyní stojí, připadalo jí, že se vznáší. „Budete velkolepá!“ zašeptal ji zaníceně a držel její obličej v dlouhých šikovných prstech.

...Horko, prach a pach lidí v úzkých ulicích Bidderumu, zápach odpadků z bočních uliček. Vdechovala to všechno jako nejsladší parfém.

Těsně předtím, než pódium vkodrcalo na hlavní bidderumské náměstí, zahlédla v davu, jenž lemoval ulice, podivnou postavu. Muž, oblečený do fantastického hávu potulných prodavačů drog, vysoký, jak bývají šlechtici, s krysím obličejem, úzkým a pánovitým. Bylo to střetnutí tak nečekané, že jí na okamžik vytrhlo ze zajetí drogy. Jejich oči se krátce setkaly a ty jeho jí připomněly zrcadlovou síň otcova paláce, kde hledívala do vyleštěných kovových ploch a sledovala, jak se s každým dalším odrazem zmenšuje a zmenšuje. Ty oči byly tvrdé jako sklo, ale na zlomek sekundy změkly.

Odtrhla od něho zrak. Kdyby nebyla na cestě k Odpykání, kdyby byla doma, v paláci, nejspíš by poslala stráže, aby toho zvláštního muže přivedly - a měla by další položku k odpykávání. Pak ji droga zase ovládla a Nisa už nepřemýšlela.

V BIDDERUMU MĚLI rozlehlé a rovné náměstí, ze všech stran lemované hliněnými zdmi, které se zapadajícím sluncem vrhaly delší a delší stíny. Ruiz se prodíral davem, ignoruje kletby, jež ho provázely, až se dostal k nízké podpěrné zdi, z níž byl dokonalý výhled. Bez skrupulí z ní vyhnal skupinku výrostků, kteří na ní seděli. Točil svou holi, až s nadávkami utekli. Vysoukal si suknici svého hávu, usadil se na zídce a čekal na první jednání.

Vlevo od něho si povídala jakási buclatá žena v zástěře umazané hrnčířskou hlínou se svým sousedem, starcem s tetováním písaře. „Dejte na mý slova,“ křičela do písařova ucha, „tohle je nebezpečná zábava. Za vás bývaly věci jiný, co?“

„Tak, tak. Někdy mi připadá, že ti mladí toho chtějí příliš mnoho."

„Příliš mnoho? To je slabé slovo, ctihodný Budmosi." Obloučky hustého obočí se jí spojily ve výrazu spravedlivého rozhořčení. „Ostatní by tomu řekli rouhání. Ještě nikdy jsem fénixe neviděla, a tohle bude za posledních deset let v Bidderumu už pátý pokus. A k tomu ještě královská dcera! Kam až to dospěje?"

Písař vychrchlal chuchvalec hlenu a neslušně si odplivl. „Stojím si za svým."

Pak tlačící se dav ty dva odnesl Ruizovi z doslechu. Náměstí bylo nabité nejen místními, ale i sedláky a řemeslníky z okolních oblastí nomarchie. Na protější straně náměstí viděl Ruiz barevný pavilon. Na lehátkách tam místní honorace popíjela víno a kouřila drogy. Před pavilonem stála četa nomarchových strážců, zborcená pod koženými krunýři a železnými helmicemi potem. Vojáci závistivě sledovali civilisty, obzvlášť ty, kteří se na podívanou vybavili koši s jídlem, měchy s vínem a skládacími stoličkami.

Davem proběhlo zavlnění, když na předscénu vystoupil hlavní mág. Byl to šlachovitý muž kolem padesátky a jeho tetování zdůrazňovala důstojnost a zdrženlivost. Promluvil příjemným, zvučným barytonem: „Občané Bidderumu, zdravím vás jménem Krále králů, jemuž je dán věčný život: Bhasrahmeta, syna Halachumova, Bhasrahmeta, zvaného Veliký, který milostivě svolil k tomuto pokusu zobrazit nejhlubší mystéria našeho povolání." Ze vzduchu vyčaroval pozlacenou dřevěnou destičku opatřenou indigově modrou pečetí krále. Rozmáchlým gestem ji předal kapitánovi stráží, který ji bleskurychle odnesl do pavilonu. Nomarcha Bidderumu, nedávno do úřadu uvedený štíhlý, nervózní mladík, povolení převzal a přikývl na souhlas.

Iluzionista se hluboce uklonil. Obrátil se ke svým dvěma pomocníkům a tleskl dlaněmi. Zaznělo to, jako když o sebe třeskne dřevo a kov. Asistenti v bohatých vlajících kostýmech rychle přeběhli do přední části jeviště, vzadu zůstala už jen nehybná žena. Nižší kouzelníci si obřadně podali ruce. Když pak od sebe odstupovali, vyrůstala mezi jejich dlaněmi černá kouzelnická hůlka. Jejich vůdce hůlku uchopil a mrštil jí o podlahu pódia. Zaplálo karmínové světlo a z podlahy vytryskl červený hedvábný závoj. Pomocníci jej zachytili a běželi s vlajícím oblakem k ženě. Přehodili jej přes ni a hedvábí splynulo po jejích nehybných tvarech. Hlavní kouzelník učinil hůlkou několik tajemných pohybů, jež vyvrcholily jakýmsi výpadem směrem k zahalené ženě. Závoj se rozplynul do vodopádu třpytivých zlatých jisker. Ruiz se předklonil a sledoval, jak prázdný plášť mizí škvírami dřevěné podlahy jako zlatorudá krev.

Tři aktéři se uchopili kolem ramen a začali se v těsném kruhu prudce roztáčet. Když dosáhli jisté rychlosti, začal hlavní iluzionista točit hůlkou nad hlavou a podivně mručet. Z podlahy se kolem kroužících mužů začal zvedat válec z lesklé modré látky, rostl a rostl, až je zcela zakryl. Rostl však dál, kolébal se nad jevištěm jako obrovský had. Diváci mohli slyšet jen dupání kouzelníků a svištění hůlky. Když už se zdálo, že víření dosáhlo rychlosti nad lidské možnosti, vyvalil se z válce obláček kovově lesklých par - a prázdný válec se zhroutil na zem.

Následovala dlouhá přestávka. Ruiz Aw se opřel o hliněný pilíř a udělal si pohodlí.

Poslední ostré paprsky slunce se prodíraly rozeklanými vrcholky Senmutských vrchů. Pak zmizely a v soumraku se na scéně rozhořely louče. Šlechta si do pavilonku nechala přinést pánve se žhavým uhlím, neboť noci byly velice studené.

Když se úplné setmělo, pokusili se nějací dva násilníci vypudit Ruize z jeho pozorovatelny, ale on na ně vytřeštil oči šílence a nastavil svou hůl, aby vysílala podzvukové vlny toho nejnepříjemnějšího kmitočtu. Rváči bleskurychle vycouvali a dělali přitom gesta, jakými se odhánějí zlí duchové.

Smuteční hudebníci, seřazení v rituálních obrazcích mezi pódiem a pavilonem, začali hrát slavnostní rekviem. Na jevišti se pomalu odklápělo víko pozlaceného sarkofágu. Když byl těžký kámen úplně odklopený, vyskočili ze sarkofágu ti tři mágové. Orchestr dovedl skladbu k vrcholícímu crescendu a prudce zmlkl. Ti tři stáli vedle sebe v popředí jeviště. Měli na sobě černé hávy a obličeje jim skrývaly fantaskní masky Mrtvé trojice. Uprostřed stál Bhas, bůh sucha, smrti, horka a dusivého prachu. Spodní polovina jeho masky představovala složitá hmyzí ústa, horní polovina byla lebka smrtícího ještěra, toho, co má jed v ostnech na hřbetě. Lemovala ji žlutá a rezavá pera, jež symbolizují neplodnost.

Po stranách Bhase stáli jeho synové, které měl s Nechret, bohyní lehkomyslnosti. Vlevo byl Thethri, bůh hladomoru, s maskou hladového dítěte. Vpravo stál Menk, bůh poroby, s lidskýma očima, ale psím čumákem.

Ze sarkofágu se na skrytém pístu vynořila čtvrtá postava -bohyně Hašupit. Ruiz v ní v první chvíli ani nepoznal čtvrtého fénixe. Zahaloval ji bohatě vyšívaný šat bohyně posetý drahými kameny. Ve faraoském divadle jsou bohové předváděni v maskách, bohyně však ne.

Obličej s půvabnými lícními kostmi jí zářil, jako by potěšeni z představení přehlušilo její strach.

Píšťaly zakvílely a temní bohové strhli masky. Pod nimi měli jiné, menší, pevně připevněné k hlavám, ještě ohyzdnější a realističtější než ty první. Odhodili vnější masky doprostřed jeviště a začali skákat dokola. Bohyně si jich nevšímala. Masky skryl obláček zeleného kouře, a když se rozplynul, hromada se začala svíjet a nadzvedávat. Mágové ustoupili a znehybněli. Pak hromada se sykotem a výkřiky bolesti praskla a rozevřela se. Vysoukalo se z ní cosi podobného šakalovi, zadní končetiny to táhlo za sebou. Hned nato následoval pancéřový ještěr. Jediným pohybem šakala uchvátil a rozdrtil mu hlavu stiskem mohutných čelistí.

Ještěr se krmil, když tu křupání kostí a masa přehlušil šramot hmyzích nožek. Ruize překvapilo, když viděl, jak první řady diváků náhle ustupuji od jeviště. Padaly stoličky, rozlévaly se vaky s vínem, všude byl zmatek. Pak spatřil prvního bonana, hmyz, jehož bodnutí bylo velice bolestivé, ale nijak nebezpečné. Křídla bonanů byla tak silně pozlacená, že stěží dolétli i k těm nejbližším divákům, ale ve světlu loučí vypadali nádherně. Teprve když byl rozšlápnut poslední bonan a diváci se znovu usadili, vrhl se ještěr k okraji pódia. Ozvaly se vyděšené výkřiky, a bylo dokonce vidět pohyb v pavilonu. Ale ještěr zmizel v otvoru metr před hranou jeviště. Tlumený výkřik zpod pódia vyvolal pochmurné mručení nejbližších diváků.

Fénix po celou dobu klidně, s mírným vnitřním úsměvem přihlížel.

Tak začalo představení tradiční hry nazvané Umírání světa.

STALO SE TO v Zelené době, před Chybou, když ještě byla země pokrytá šťavnatou trávou a nahá voda tekla pod modrou oblohou. Ti Tři byli ve vyhnanství, uvězněni v Pekle, daleko pod okrajem světa. Hnili tam už milion let a na zemi byl klid a mír.

Jednoho dne se bohyně Hašupit procházela sama kolem okraje světa. To bylo dávno předtím, než postavili Zeď světa, takže si mohla stoupnout až k samému okraji a dívat se dolů na jedovaté mraky.

Zaslechla suchý hlas, spíš hlásek. Ozýval se jakoby z veliké dálky. „Hašupit, chladivá, bledá Hašupit," říkal.

Zastavila se a rozhlížela se po zálivu Pekla, protože se ji zdálo, ač to bylo nemožné, že ten hlas přichází z té prázdnoty. Ale neviděla nic, jen husté páry Pekla. Po chvíli pocítila náznak strachu. Za celé dlouhé věky její existence to bylo poprvé. Nic víc už neslyšela, tak pokrčila svými krásnými rameny a vrátila se do otcova paláce.

Další den na procházku nešla, ani ten následující. Když konečně zase vyšla ven, držela se daleko od kraje světa. Přesto však opět uslyšela ten hlas. Tentokrát však byl hlasitější a pod jeho suchým chrapotem cítila nepopíratelnou sílu. „Hašupit - sladká, chladná Hašupit s oblačnými vlasy," říkal, pak se nadechl, jako když dmychadlo rozžhaví výheň. „Mohu ti ukázat důmyslné kouzlo."

Čekala v bezpečné vzdálenosti od okraje až skoro do tmy - a pak prchala domů naplněná směsicí paniky a zvědavosti. Kdy měla naposledy nového obdivovatele? Před milionem let?

RUIZ ŽASL NAD stavbou představení. Žena-fénix jemnými, uměřenými gesty ztvárňovala bohyni, byla něžná a pošetilá zároveň, byla tak dokonalá, že Ruiz vůbec nevnímal primitivní mechanismy hry. Iluze byla pozoruhodná.

Ti tři kouzelníci se tlačili k sobě na spodní úrovni jeviště. Z jejich chumlu se každou chvíli vyšvihl k obloze tenký oranžový had symbolizující jedovatou myšlenku namířenou k bohům tam nahoře. Hadi se vždy vznesli do noci a pak spadli mezi diváky, kteří je trhali a hledali v nich levné korálky a bonbony.

Ruizova hůl se rozechvěla a oznamovala mu, že v jejím dosahu se pohybuje velká kovová věc. Ruiz odvrátil pozornost od jeviště a zahleděl se na displej hole skrytý v perleťovém ornamentu. Nepravidelně blikal. Za okamžik však potemněl, signál se ztratil. Ruiz se zamračil. Buď hůl reagovala na nějakou změnu v davu, v němž byla jistě spousta kovu - nebo měli na plavidle, na které se hodlal nalodit, velmi kvalitní tlumiče.

V každém případě nemohl ještě nic podniknout, takže se vrátil zpět k představení.

NYNÍ CHODILA HAŠUPIT k okraji světa každý den, ale hlas se neozýval.

Teprve o týden později, když už skoro ztratila zájem, se vrátil, mohutný jako prachová lavina.

„Hašupit - Hašupit s pletí orosené růže, zapomněla jsi na mne?"

„Kdo jsi?" zeptala se tak odvážně, jak jen dokázala.

Bhas se zastavil na vrcholu svého výstupu, těsně pod okrajem světa. Byl velice spokojený, dobří bohové tam nahoře na něho opravdu zapomněli. „Jsem duchem tohoto místa," odpověděl. „Umím potěšit."

„Tak se mi ukaž," řekla.

RUIZ VIDĚL, JAK si herec přehodil přes ohyzdný obličej Bhase černou hedvábnou kápi. Hadovitým pohybem se vyšvihl na horní plochu jeviště, stanul před Hašupit a ze sevřené pěsti mu vykvetla kytice růžových jedovatých bodláků doplněných černou ostřicí.

Bohyně na něho se zájmem hleděla. Byl vysoký, elegantně vyhublý, a třebaže byl jeho černý oděv nemoderní, viděla, že je oblečen dokonale a s důrazem na každý detail.

„Tak se konečně setkáváme," uklonil se hluboce. „To je pro tebe, z úpatí Pekla," podával jí kytici.

Vzala ji, ale pobodala se o květy. Když ji upustila, ostřice jí pořezala prsty.

Rozzlobila se a vzduch se naplnil rudým chvěním. „Tohle je svět mého otce," vykřikla. „Kliď se pryč, než ho zavolám, aby té zničil."

„Jak si přeješ," řekl Bhas. „Ale nejdřív mi dovol, abych napravil svou chybu, prosím." Zvedl ruku a červená záře jejího hněvu mu vklouzla do dlaně. V okamžiku mu na ni ležela stříbrná miska. Bhas ji nabídl bohyni.

Odňal jí hněv tak náhle, že z toho byla zmatená a opět přístupná. Bez uvažování vložila ruku do průzračné kapaliny. Krev z jejích zraněných prstů v misce zavířila a tekutina začala tmavnout od jasně červené, přes purpurovou až k černé. Hašupit pocítila v ruce nesnesitelnou bolest. Vyškubla ji. „Co jsi to udělal?"

Bhas se zasmál. Znělo to jako kruté pobavené zaskřehotání. „Ubohá Hašupit," řekl vesele, „v tomhle na otcovu pomoc nespoléhej. Když půjdeš za ním, tvé prsty už nikdy nebudou krásné. Jen se podívej, Hašupit."

Poslechla ho. To, co spatřila, bylo snad ještě horší než ta bolest. Kůži měla černou a skvrnitou a prsty vypadaly jako pět ohavných opuchlých klobás.

„Za to zaplatíš..." vykřikla, ale Bhas ji uchopil horkou suchou dlaní za paži.

„Už jsem zaplatil, o tom nepochybuj," zavrkal, tiše a zlověstně. „Ale to už skončilo. Pamatuj, půjdeš-li za svým otcem, bude to mnohem horší. Jen pomysli na všechny ty vrásky, na maso povadlé stářím, na ohyzdné kosti pod ním." Pak ji náhle pustil a ona klopýtala vyděšeně pryč.

V paláci spěchala bočními chodbami do svých komnat a ruku skrývala v záhybech šatů. Nepotkala žádného z ostatních bohů a bůžků, za což byla vděčná. Bolest v ruce pomalu ustoupila, otupěla, soustředila se jen v kloubech prstů a v zápěstí. Bázlivě se na ni podívala, pak ji zvedla vysoko k očím.

V těch dobách byli bohové - alespoň to tak dosud bylo - nestárnoucí a nesmrtelní. Hašupit hleděla na svou ruku, scvrklou, s napuchlými kotníky, modrými žilami a stařeckými skvrnami. Vyrazila slabý nevěřícný výkřik a v mdlobách

se sesula na zlatou podlahu své ložnice.

KAPITOLA 14

VZDUCH UŽ BYL dočista studený, ale Ruizovi přesto stékal po tvářích pot. Vůbec nebyl připravený na to, že hra tak brzy skončí. Žena-fénix ležela nehybně na pozlacené podlaze jeviště, připomínala odhozený květ. Diváci jako by kolektivně zadrželi dech. Po stranách jeviště se zavlnila černá opona a rychle skryla scénu.

Za okamžik nato se opět rozhrnula a ukázala Hašupit, stojící s oběma rukama zahalenýma do duhové gázy u stolu svého otce, boha bohů, Kaneše.

STÁLA V UCTIVÉ vzdálenosti od jeho obrovských polykajících úst. Věděla, že by ji nikdy úmyslně nepohltil, ale jeho ústa byla tak široká a hlad tak veliký, že mohlo dojít k nehodě. Otcovy paže, dlouhé a uzlovité jako větve hlohu, mu bez ustání smetaly oběti do chřtánu. Jak věci mizely ze stolu, objevovaly se na něm nové a nové - býčci, hromady sladkého ovoce, bezpočet ptáků, hory zralého obilí, vepři a podsvinčata - všechno dary kněží, kteří věděli, jak důležité je zajistit nejmocnějšímu a nejvrtošivějšímu z bohů neustálou činnost. Pokrmy mu sklouzávaly do hrdla, ale přestože se čelisti ani na okamžik nezastavily, nikdy se jim nepodařilo sežvýkat všechno. Něco z jídel vždycky z úst vypadlo, to pak odnášeli smrtelní sluhové, pod stolem božím drobouncí jako mravenci.

„Otče," pozdravila ho. Byla rozhodnutá svěřit se mu se svým pošetilým jednáním a spoléhat na jeho moc dát věci do pořádku.

„Dcero, moc rád tě vidím," odpověděl hromovým hlasem Kaneš.

Hašupit cítila, jak jí zraněná ruka trne. „Otče," začala, „přihodila se mi velice podivná věc." Stěží zadržela výkřik, jak ji rukou projela křečovitá bolest. Skryla ji za hranu stolu, kam otec neviděl, a kradmo se na ni podívala. Od zápěstí se plížila směrem k paži ohyzdná čára. Nad ni byla alabastrová pokožka nesmrtelné bohyně, pod ní scvrklá a zahnědlá kůže stařeny. Vzpomněla si na démonovo varování.

„Já... Snad mě bolí... bolí mě břicho, tak tomu, myslím, říkají smrtelníci. Je to možné, otče?" Hranice znetvoření se zastavila těsně nad zápěstím, ale neustoupila. Hašupit měla pocit, že každým okamžikem omdlí.

Otec na ni dlouze hleděl, pohyb jeho čelistí se zvolnil. Pak se usmál. „To bude jen tím, že jsi v jídle tak vybíravá. Bude to nejspíš poprvé, kdy se i tobě vymstilo přejídání," zarachotil smíchem. Říhl a Hašupit obklopil odporný zápach. „Příliš mnoho medových bobulí, vid?"

„To bude asi ono," přikývla. Přinutila se k nevýraznému úsměvu a vyšla z hodovní síně.

RUIZ SLEDOVAL, jak si žena, opět ve svých komnatách, odvíjí z rukou lehounkou látku. Dělala to pomalu a metodicky. Když znetvořenou ruku zvedla, zachvěl se odporem a soucitem, i když z databanky věděl, že jí blokovali bolest, než jí ponořili ruku do rozpáleného oleje, aby ji pak vysušovali v primitivním vakuovém vysoušeči. Z krásné ruky byl nyní odpudivý pařát. Žena na něj hleděla, jako by nemohla uvěřit svým očím - a pak opět omdlela.

Opona spadla za prvním dějstvím. Tedy vlastně stoupla za prvním dějstvím, protože černé plátno se na neviditelných nitích zvedalo do nočního vzduchu.

Během krátké přestávky upřel Ruiz oči na kamennou dlažbu pod nohama a snažil se myslet na všechno jiné, jen ne na fénixe a jeho bolest.

Opona klesla a začalo druhé dějství. Žena-fénix klečela u nohou hlavního kouzelníka. Jeho masku stále skrývalo černé hedvábí. Ve vzdálených rozích jeviště stáli druzí dva kouzelníci, také zahalení. Louče kolem jeviště planuly a pohasínaly, světlo a tma se střídaly. Ruiz přemýšlel, jak to asi dělají. Skupina zůstávala dlouho, nekonečně dlouho nehybná, pak Bhas trhavě zvedl paže v pozdravu.

HAŠUPIT NAŠLA BHASE, jak na ni čeká na okraji světa. Položila mu hlavu k nohám a rozvzlykala se. „Slitování, slitování, prosím... co ode mne chceš?"

Suchý hlas něžně odpověděl. „Ach, krásná Hašupit, chci ti jen pomoci. Ta bolest je nutná - nutná k zajištění tvé šťastné budoucnosti. Věř mi."

Hašupit beze slova pozvedla svůj pařát.

Bhas chvíli mlčel a díval se dolů na ni, vlídně a laskavě. Pak promluvil a hlas mu rozechvívala zvědavost a lítost. Alespoň tak to znělo Hašupit. „Hašupit," zeptal se, „jak to, že jsi nikdy nepoznala muže? Za celé ty dlouhé věky ses se žádným nespojila?"

Na chvíli zapomněla na bolest a opovržlivě se napřímila. „Jak si dovoluješ?"

Vypadalo to, jako by Bhas vyrostl, zmohutněl a potemněl. Jeho hlas se přes ni valil a dusil ji svou silou. „Zapomínáš se, Hašupit. Já si můžu dovolit, co chci."

LOUČE NA JEVIŠTI vzplály a z orchestru se ozvalo disharmonické zakvílení, syrový, nervy drásající zvuk.

BHASOVI SYNOVÉ se přisunuli blíž. Ve stopách boha hladomoru Thethriho vyrůstaly trsy smrtobýlu a svíjely se s křečovitou naléhavostí. Ze šlépějí Menka, boha poroby, vyrazily bujné propletené úponky mrtvolnice a zatuchlý hnilobný pach té odporné květiny se šířil do obecenstva. Bohyně vstala a teprve nyní si povšimla těch dvou.

„Kdo jsou ti skrčci?" zeptala se tak posměšně, jak jen ji to roztřesené rty dovolily.

Bhas se dotkl její ruky a ztrestal ji bolestí, ostrou bolestí, jež prolétla celou paží a sevřela jí srdce. Svezla se k zemi,

svíjela se a zdravou rukou bušila do znetvořené končetiny, jako by chtěla zdroj svého utrpení ztrestat. Když bolest nakonec ustoupila, posadila se a zvedla k Bhasovi oči, v nichž nebylo ani stopy po vzpouře.

Bhas se pod maskou usmál. Vypadalo to, jako by černé hedvábí rozhýbalo hnízdo červů. „Z nich si vybereš, Hašupit," prohlásil a pokynul ke svým synům. „Jeden z nich bude tvůj partner. Druh, který ti byl zaslíben, když byl svět ještě mladý. Tak jako ty jsi byla zaslíbena nám, krásná Hašupit. O té úmluvě ti otec nikdy nevyprávěl, co?"

„Ne." Nedokázala se dívat na tu příšernou trojici, ale jejich božské vyzařování se jí dotýkalo jako horký suchý vítr - černá intenzita Bhasova, prázdná chamtivost Menkova i beznadějné zoufalství Thethriho.

„Ale je to tak, ach ano, tak." Bhas se postavil vedle ní. Vnořil jí hubenou ruku do vlasů a prudce s ní smýkl nahoru. Neměla sil k odporu, nedokázala ani stát na vlastních nohou a visela nyní v jeho ruce jako trofej. „Dovol, abych ti představil své milované syny," mávl volnou rukou. „Toto je můj prvorozený, Menk."

Menk se úslužně uklonil. Ztuhlé pohyby připomínaly oživlou mrtvolu. Hašupit se otřásla odporem a Bhas ji napomenul zatřesením. „A toto," pokračoval, „je Thethri, mladší z mých dětí." Thethri se neuklonil, nýbrž vztáhl paže v prosebném gestu. Háv mu sklouzl z loktů a odhalil téměř bezmasé tyčky, kosti potažené kůží, a drápy místo prstů.

Hašupit konečně sebrala sílu a postavila se. Bhas ji pustil a stoupl si za ni. Elegantní ruce jí položil na ramena. „Musíš si vybrat," šeptal jí. „Nemáš jinou možnost. Musíš si vybrat. Odmítneš-li, nezemřeš, krásná Hašupit, ale budeš si to velice přát. Budeš muset skrývat svou ošklivost v nejtemnější jeskyni, aby tě ti, kdož opěvali tvou krásu, v nenávistném vzteku nezničili. Tak co?"

Hašupit nepochybovala, že mluví vážně. „Copak v Pekle nejsou pro tvé syny nevěsty?" zeptala se stísněným hlasem.

Bhas se zasmál a stiskl jí ramena, až se mu prsty zabořily do měkkého masa. Byla to však jen malá bolest, spíš pohlazení ve srovnání s bolestí ve spálené ruce. „Možná by se našly,"

odpověděl, „ale Pekelné panny jsou v porovnáni s tebou hrubé a drsné, rozkošná Hašupit."

Jakoby na zdůraznění těch slov jí paží opět prolétla řezavá bolest, tak strašná, že znovu téměř omdlela. „Ano," hlesla, „vyberu si."

RUIZ SE TŘÁSL v rostoucím chladu. Děj hry ho naprosto pohltil.

Díval se, jak si vybrala Thethriho. Sledoval, jak si bohové sundávají masky a Hašupit znovu klesá v mdlobách. Za víření modrého třpytu se scéna změnila v palác jejího otce. Tempo hry se zrychlovalo, jak Hašupit dovolila Bhasovi a jeho synům vstoupit do zlacených sálů paláce, kde z větví vyrůstajících z chladného bílého mramoru visely trsy šťavnatého ovoce a kde z každičké fontány tryskalo sladké víno. Iluzionisté předváděli přímo zázračné triky, střídali scénu za scénou stejně rychle jako pangalaktické holodrama, zatímco krása fénixe vadla a rozpadala se pod tlakem bolesti a hrůzy. S každou minutou byl její obličej bledší, tváře propadlejší a vlasy zplihlejší potem. Suchobůh a jeho synové se procházeli sály a zahradami a v patách za nimi šla smrt, zastavovala fontány a ničila květy.

Ruize zachvacovala mrazivá hrůza. I když měl na emocionálním programu nastaven odstup a netečnost, začínal vidět fénixe jako cosi... lidského. Cosi víc než pouhou anonymní oběť na jednom ze zapadlých zákaznických světů. Bylo stále těžší pozorovat, jak se svíjí, jak bojuje, jak se pohybuje zužujícím se koridorem zápletky blíž a blíž k vlastní smrti. Očima už se dívala kamsi dovnitř, plné rty se změnily v úzkou čáru utrpení, ale dál hrála svou roli bezchybně, obdivuhodně a dokonale. Stále ta pošetilá sladká bohyně.

Blížilo se vyvrcholení hry. Ruiz se pohnul. Seskočil ze své pozorovatelny a proklouzával jako v transu davem. Nikdo mu nebránil, obyvatelé Bidderumu byli zaujati dějem ještě víc než on. Protlačil se blíž k pódiu, jednal automaticky, vlastně za něho jednal dlouholetý výcvik, neboť jeho mysl dál zaměstnávala hra a její divy a hrůza.

PALÁCEM BOHA Kaneše - který byl ještě nedávno zosobněním svěžesti a rozkoše - se šířila suchá zkáza. Bhas si chodil, kudy se mu zachtělo, a ničil vše, co potkal, dokonce i oběti, kterými se živil Hašupitin otec. Největší z bohů hladem smrtelně onemocněl. Neměl už ani tolik sil, aby si přisunul poslední zbytky jídla do jícnu. A jak Kaneš slábl, celý Farao se blížil k zániku. Menk a Thethri se prohánělí zemi a šířili své vlastní hrůzy.

Bohyně Hašupit seděla na druhém konci otcova hodovního stolu a všechno to pozorovala. Myslela na svou zítřejší svatbu a její naplnění. Nevěřila, že bude dál žít, až si Bhas bude jist svým triumfem. A proč by měla? Farao bude jen prach a popel, na věky věků jen prach a popel.

RUIZ STÁL NA proscéniu jeviště a čekal. Hůl se mu v ruce začala chvět. Ale byl tak zabrán do děje, že musela zesílit signál až na bolestivé brnění, než konečně zareagoval a pohlédl na indikátor. Někde blízko se pohybovalo něco kovového. Něco, co velikostí odpovídalo korábu, který vyhlížel. Ohlédl se přes rameno a snažil se proniknout zrakem tmu za pochodněmi, i když věděl, že taková loď bude mít dokonalé světelné štíty. Pocítil známé šimrání mezi lopatkami a věděl, že by měl podniknout kroky, aby vypudil ze své mysli kouzlo hry.

Indikátory opět klesly na nulu a on se uvolnil. Pytláci byli zjevně rozhodnutí počkat, až hra skončí.

NAPOSLEDY STÁLA Hašupit na jižním okraji světa a hleděla do hlubin Pekla. Špičky hedvábných střevíčků ulamovaly drolivý útes, na nějž by se těžký muž vůbec neodvážil vstoupit. Horký vítr jí zvedal jemné vlasy a roznášel kolem vůni jejího těla. Měla na sobě své nejmilejší šaty z látky tak tenké a průsvitné, že všechnu její božskou krásu spíš odhalovala než skrývala. Zmrzačenou ruku měla obalenou saténovou stuhou a obtočenou šňůrami černých písečných perel. Dnes byla opět zosobněním dokonalosti, nádherná a přesvědčivá bohyně.

Od severu přicházel Bhas. Měl provést obřad spojení, konečné zpečetění svého vítězství. Od východu se potácel Thethri, ženich. Rukama si přidržoval nafouklé břicho, jako by mu mělo odpadnout. Od západu se blížil Menk. Byl

jediným a závistivým svědkem obřadu. Pomalu přistupovali k Hašupit, která se přisunula ještě o krůček blíž k okraji propasti.

Bhas polekaně vykřikl: „Opatrně, krásná Hašupit, je to dlouhý pád. Páry Pekla by se ti nelíbily. A já bych moc nerad sestupoval za tebou."

Thethri slabě zachrčel a vztáhl k ní kostnaté paže.

„Vidíš," vyčítal jí Bhas, „tvůj budoucí manžel má o tebe strach. Pojď hezky dál od toho okraje."

Natáhla ruku, tu zahalenou ve stuhách. „Už nejsem tak krásná jako dřív, že?"

„Na tom nezáleží," pokrčil Bhas rameny a nepozorovatelné zvolna se blížil k útesu. „Thethri není vybíravý."

„Myslela jsem si to."

Bhas se zastavil těsně mimo dosah jejích paží. Znepokojené pohlédl do pekelné propasti a couvl. „Menku," rozkázal, „odveď ji od toho okraje."

Menk zkřížil tlusté ruce. „Ne, otče. Nemám náladu další milion let šplhat zpět. Přiveď si ji sám. Nebo to možná zvládne Thethri." Zasmál se. Vlastně spíš vyštěkl.

Konec přišel rychle.

Thethri roztouženě vykřikl a vrávoravě popošel k nevěstě. Bohyně rozevřela náruč. Bhas přiskočil, ale bylo pozdě. Oba dva v těsném objeti přepadli přes okraj světa - Thethri vřeštěl hrůzou, Hašupit se usmívala jako šťastná nevěsta.

Z JEVIŠTNÍ PLOCHY vystřelily dva podstavce a vynesly Bhase a Menka nahoru, mimo dosah svítících loučí. Tím vznikla iluze, že Thethri a Hašupit padají do veliké hloubky. Jejich těla nadnášelo nějaké skryté zařízení a vítr z větrného stroje pod pódiem jimi otáčel a rozevlával jim šat. V mžiku ‚spadli' na úroveň prvních pekelných par představovaných barevnými závoji vyfoukávanými z větrného stroje. Ve vlnícím se hedvábí se postupně objevovaly temnější a temnější odstíny, jak padali hlouběji a hlouběji do Pekla - sněhobílá přecházela ve žlutou, pak v okrovou, okrová v krvavý karmín, ten v purpur zkrvaveného kovu... nakonec už byla jen nejhlubší černá. Těsně před tím, než louče potemněly, prolétl Thethri do útrob pódia a zmizel z dohledu. Bohyni obrovskou silou zasáhla kamenná římsa, která jí prudce vyrazila zdola vstříc. Tělo ženy se odrazilo, paže a nohy rozhozené - a pak se sesulo v nehybnou hromádku.

Ruiz z celého srdce doufal, že ji ten náraz zabil nebo alespoň uvrhl do bezvědomí. Zděšeně přihlížel, když se sotva znatelně začala na kamenné plošině hýbat.

Pak sebou trhla, vytřeštila oči a obličej se z masky neobyčejné krásy zkřivil v tvář obyčejné ženy v agonii. Začala křičet bolestí, ale trnitý bezlistý stvol, který jí vyrazil z úst, její výkřik udusil. Tělo se roztříslo posledními zbytky života. Pak jí hrudí a břichem prorostly další trnité úponky a vytryskly gejzirky krve.

Konečně ležela tiše. Úponky se plazily vzhůru a rozkvétaly nesčetnými květy. Rychle pokryly mrtvé tělo bílým voňavým příkrovem.

Ruiz byl otřesen. Žena-fénix byla popravena rapírovou révou, druhem, který vegetoval jen jediný den, jen na jediném svahu Pekla, a jehož semena dokázali získat jedině otroci-pekelní potápěči.

Znovu se rozsvítila světla. Nad mrtvým fénixem stál hlavní kouzelník doprovázený oběma pomocníky. Začal přednášet tradiční závěrečnou řeč.

„A tak byla bohyně Hašupit odsouzena do hlubin Pekla. Její oběť nás však spasila před Hladomorem a způsobila, že moc dvou zbývajících ze Strašné trojice je oslabena a náš život tudíž snesitelný. Nikdy nesmíme zapomínat, že Thethri šplhá po zdech Pekla vzhůru a jednoho dne se vrátí, nebudou-li kněží střežící Zeď světa dostatečně bdělí."

Tři iluzionisté se uklonili a Ruiz v jejich očích zahlédl zvláštní výraz. Náhle pochopil, že tito muži očekávají přenesení do Země odměny. Předvedli své životní představení, vrchol umění a víry, a byli si toho vědomi. Snad jen ten vyhublý kouzelník, který hrál Thethriho, si nebyl tak docela jist, jestli svou odměnu chce. Bylo však těžké z jeho tetovaného obličeje vyčíst, co skutečně cítí.

Ruizova hůl bez ustání bzučela. Probojoval se přes poslední řady zamlklých diváků.

„A Hašupit sama jednoho dne povstane, neboť ani smrt není navěky," končil hlavní čaroděj a Ruiz se vrhl na jeviště a dopadl na všechny čtyři před hrobem fénixe.

RUIZ MĚL SOTVA čas zahlédnout šok a vztek, které se začaly zrcadlit v hubeném aristokratickém obličeji hlavního čaroděje, a už se kolem pódia vytvořila lapací bublina a zasáhlo je paralyzační pole. Iluzionisté klesli jako podťatí a on sám, navzdory předprogramování, měl pocit, jako by mu neviditelné ruce cpaly do uší vatu, jako by se mu kůže odlupovala od masa a oči měnily v neprůhledné želé. Nebyl schopen se pohnout. Trvalo to věčnost, alespoň mu to tak připadalo, než se mu znovu podařilo shledat jednotlivé končetiny a odhadnout, kde je vlastně ‚nahoře'. Konečně se posadil a setřásl z nohou jednoho z bezvládných kouzelníků.

Pohyboval se jako ve snu. Kdyby mu vědomí lépe fungovalo, byl by se nejspíš proklínal za vlastní hloupost a nepozornost. V dané situaci však jediné, co doopravdy prožíval, byly pocity, s nimiž sledoval závěr hry, hluboká lítost a smutek soustředěné na zdeptané tělo fénixe. Když se mu alespoň trochu vrátil zrak, jediné, co viděl, byly nehybné tvary pod květinovým příkrovem. Světlo v transportní bublině ho oslňovalo, bylo to takové to fialově zabarvené záření, před nímž se nic neskryje. Ruiz nahmatal svou hůl, nejistě se zvedl a při prvních vrávoravých krocích málem znovu upadl přes tělo mladšího čaroděje. Vlekl hůl za sebou a potácel se k místu, kde ležela žena-fénix. V hlavě mu hučelo a kosti se mu chvěly vibracemi nekrytých pohonů otrokářské lodi. Stál a hleděl dolů na fénixe. Ani básník s nejbujnější fantazií by ji už nemohl nazvat krásnou. Květy příkrovu zvadly a zakrývaly ji jako zašlý žlutý sníh a úponky, na nichž kvetly, se lámaly.

Téměř bezmyšlenkovitě upustil hůl a začal větve odhrnovat. Měnily se mu pod rukama v černý sliz, ale ty části, které

prorůstaly jejím tělem, byly pořád ještě příliš pevné a odmítaly povolit. Když je násilím tahal, vydávaly děsivé srkavé zvuky. Rány po nich však byly poměrně malé, netekla z nich skoro žádná krev. Narovnal ženu a zavřel ji oči. Dosud nedokázal pořádně myslet, ale i tak se mu zdálo, že toho pro ni má udělat víc. A s tím pocitem přišla i úzkost, úzkost, již Ruiz nějak spojoval s časem. Cítil, že to cosi, co musí udělat, musí udělat brzy, pokud to má dokázat. Snažil se vylovit tu myšlenku v hlubinách své zmatené mysli, ale unikala mu jako úhoř. Konečně mu oči padly na hůl ležící vedle katafalku. Úzkost ho sevřela ještě pevněji. Zvedl hůl a připadalo mu, že ji snad drží poprvé. Ruce samovolně učinily zvláštní kroutivý pohyb a hůl se rozdělila na dvě části.

Z dutiny v hlavici vypadlo několik předmětů a Ruiz se lenivě sehnul a probíral se jimi. Hůl už zase nesoustředěně odložil. Pak uposlechl jakési nutkáni, jehož smysl si ani pořádně neuvědomoval, a vybral lékařské klíště a ampuli univerzálního reprodukčního gelu.

Hučení v hlavě mu sílilo a pohyby byly čím dál nejistější. Nakonec se mu však s křečovitým úsilím podařilo přiložit klíště k voskově žluté pokožce ženina krku, poblíž nejhlubší rány. Displej rudě zaplanul a z klíštěte vyrazily úponky a ochranitelsky se ovinuly kolem ženiny hlavy. Nějakou chvíli na to vypučely další a vnořily se do ostatních ran způsobených rapírovou révou.

Rozlomil ampuli a jemně roztíral šedivý gel po roztrhané pokožce. Sladká vůně gelu se nepříjemně mísila se zápachem hnijících květů. Gelu bylo dost i na ošetření zničené ruky, rozbalil tedy stuhu a přinutil se to udělat. Pak sledoval, jak se gel vstřebává, a třásl se slabostí. Po chvíli zpozoroval, že hněvivé rudé záblesky klíštěte zbledly do jemné jantarové hnědi. Hruď ženy se začala sotva znatelně zvedat a klesat, pleť ztrácela šedivý nádech.

V uších mu hučela krev a před očima měl tmu. S posledními zbytky sil posbíral rozházené předměty a nastrkal je zpět do

tajné skrýše. Pak hůl znovu spojil. Cítil se stále hůř. Nohy mu vypověděly poslušnost a on se zhroutil na pódium. Hůl mu vypadla z ruky a Ruiz spal, stejně jako zbývající náklad.

PROBUDIL SE PRVNÍ. Kdyby tomu bylo jinak, kdyby se snad nějaký nemodifikovaný primitiv vzpamatoval z účinků paralyzačního pole před ním, bylo by ho to velice překvapilo. Jeho nahé tělo spočívalo na teplém kovu a plastu. Do bolavých očí ho shora bodalo prudké světlo. Vzduch páchl dezifekcí a močí. Podprahové dunění motorů už mu kosti nerozechvívalo - a to vyvolalo první uvědomělou myšlenku: Jsme tady, rozhodl se, ať už je to kdekoliv.

KAPITOLA 15

COREAN OBDIVOVALA svou dálkově ovládanou loď, jež nyní seděla uprostřed přistávací plochy a pomalu vychládala. Sinverguenza byla šikovná malá loď: mohla se pochlubit samostatným mozkem - převtělením mozku, který před mnoha stoletími patříval slavnému banšskému pilotovi. Na svou velikost byla velice rychlá, její systémy byly důkladné redundované a elegantní válcovitý trup zářil krásným světlefialovým pancířem.

Zdálo se, že ji výlet na orbitální bezpečnostní základny neuškodil. Indikátory kontrolující život na palubě ukazovaly plný náklad, všechny rakve obsazené. Bude potřeba zásobu vytřídit, vždycky bylo nutné vybrat jen to nejlepší.

Ale všechno bylo v pořádku, tím si byla jista. Nesnášela komplikace, milovala bezstarostný život. Jiní si možná zvolili kariéru otrokáře kvůli dobrodružství, pro požitek z moci nebo z jiných, ještě temnějších důvodů, ona však ne.

Corean byla jiná. Byla otrokářkou, protože to bylo nejvýnosnější povolání pro někoho s jejím původem. Bohatství ji bezpečně oddělovalo od hrůz jejího dětství - už jen matně vzpomínané doby, kdy mohla jen snít o dostatku jídla, pohodlném lůžku a bezpečném úkrytu před gangy, které se potulovaly ocelovými bludišti Dobravitu. Doby, kdy byla usmrkánek bez smlouvy.

A samozřejmě, bohatství jí mohlo zaplatit všechny ty nádherné hračky: nový obličej, vlastního otroka-válečníka, služby krásných hélótů. A spoustu dalších potěšení. Corean dovedla ocenit smyslové požitky z chutného jídla - proto měla několik mistrů kuchařů. Byla znalcem neškodných chemických radovánek, hustých vín z nejrůznějších planet, nespočitatelných druhů kouře, vzácných a jemných psychoaktiv nasbíraných v divoké džungli Possetu. Nejhlubší rozkoš prožívala ve své ložnici, a i tady jí její povolání dobře sloužilo. Byla spokojena se svým obydlím tady na Strašpytlu, pohřbeném hluboko ve skalním podloží. Sousedé a kolegové otrokáři ji zde neohrožovali, pung, který vlastnil a řídil ohrady, uměl udržet pořádek. Třebaže její ohrada patřila v komplexu k těm menším, pro její potřeby bohatě stačila.

Byla ráda, že se její malá loď v pořádku vrátila a přivezla bohatý úlovek. Úlovek, který bude moci vyměnit za další záruku bezpečí a pohodlí.

Postavila se a protáhla se. Na obrazovkách sledovala, jak se pět punžských strážců opatrně blíží k chladnoucímu trupu a dává pozor na jakýkoliv náznak potíží. I když potíže byly málo pravděpodobné. Ty se týkaly jen neschopných a smolařů, a ona nepatřila ani k jedněm, ani k druhým. „Tak pojď, Marmo, budeme počítat," řekla.

Marmo se zvedl ze svého stanoviště v koutě velína a vznášel se na své plošině několik centimetrů nad zemí. Její pomocník fungoval za podpory četných starobylých protéz - pravda, vypadal s nimi jako špatně sestrojený robot sem tam oplácnutý kousky lidského svalstva. Urážel sice oko, ale byl nejen nenahraditelným asistentem, ale i nejbližším přítelem, pokud Corean vůbec něco takového měla, takže ho nenutila, aby si kvůli jejímu estetickému cítění nějak změnil podobu.

Vyšli z velína. Mocrassarský otrok-bojovník kráčel mlčky za nimi, prozrazovalo ho jen škrábání drápů na kovové podlaze.

RUIZE ZPOČÁTKU ODMÍTALY poslouchat i oční svaly, ale postupně se vzpamatovaly a už dokázal zaostřit

pohled alespoň na nejbližší okolí.

Ležel nahý v hlubokém kovovém korytě, jež nepříjemné připomínalo box v márnici. Hrudník mu obepínal široký pruh monoplastové pásky. Boky koryta byly příliš vysoké, takže měl výhled jen nahoru, na kovový strop pokrytý svíticími pruhy. Byl nepříjemně blízko. Přes celé koryto byla natažená monofilová síť. Vnitřek jeho lože byl vybaven čistícími tryskami a senzory.

Jediným zvukem v místnosti byl slabý hukot ventilátorů.

Soustředil se na to, aby opět ovládl své tělo, a to postupné začalo reagovat - tu škubnutí, onde zachvění. Zkusil také přemýšlet. Sestavil si seznam pozitivních aspektů své situace: není mrtvý, není ve vyslýchací cele, je na nejlepší cestě zjistit, kdo jsou ti pytláci. Když začal vyrábět seznam negativ, byl na okamžik z množství položek zděšen. Paralyzační pole... to bylo ze všeho nejhorší. Ani jeho drahé cerebrální cívky ho neuchránily před účinky. Krátce mu o vědomí zavadila matná vzpomínka - podařilo se mu snad něco udělat, než podlehl? Ne, rozhodně ne, pole bylo příliš kvalitní, vylovilo i tu nejtenčí nitku vědomí, jíž se pokusil schovat.

Proč tedy cítil to neurčité znepokojení? Silně se to podobalo pocitům, jaké míval po svých nečetných, ale pamětihodných flámech - podezření, že udělal něco neuvěřitelně pitomého - něco, na co on si nevzpomene, ale co ostatní nezapomenou.

Co možná nenápadně začal procvičovat svaly a snažil se do nich dostat krev a cit. Obezřetnost velela, aby byl připraven, kdyby se naskytla příležitost jednat.

Po obou stranách jeho truhly se pozvolna začínalo ozývat slabounké sténání a mumlání. I zbytek nákladu se probíral k životu. Rozhodl se, že je na čase se pohnout, a zjistil, že to jde. Protřel si zalepené oči a soustředil se na to, aby zůstal klidný. Jeho spolupasažéři se o to nijak zvlášť nepokoušeli - všude kolem se ozývaly vystrašené a zoufalé zvuky, cizí prostředí vyvolávalo nářek, kvílení, jekot, kletby i modlitby, podle povahy čerstvých otroků. Jak jejich svaly ztrácely strnulost, přibylo ještě ohlušující bušení a dupání do kovových koryt. To, co je obklopovalo, se ani v nejmenším nepodobalo faraoské verzi Elysejských poli, kde si všichni plánovali probuzení po velkolepém úspěchu své hry. Copak by je bohové uvěznili napřed do ztuhlých těl a potom do ocelových rakví? Copak nebe smrdí jako moč a zvratky?

Jak míjel čas, začaly kletby vyhrávat nad modlitbami, alespoň co do hlasitosti.

Ruiz se připojil, nechtěl vypadat nepřirozeně klidný, pokud náklad sledují. Od přírody mu sice bylo bližší klení, ale rozhodl se pro modlitby, aby vypadal poslušnější a poddajnější. Mrskal sebou tak zpanikařené, jak si jen troufl, aby nepoškodil dlouho nepoužívané svaly.

Zabral se do svého představení natolik, že málem propásl první závan uklidňujícího plynu. Když jej zpozoroval, zeslabil náruživost modlení a postupné začal předstírat ospalost, i když plyn byl příliš slabý, aby překonal jeho obranný program. Na druhé straně ho však napájel jakýmsi umělým optimismem a Ruizovi dalo hodně práce zachovat si realisticky chmurný pohled.

Místnost se brzy ponořila do ticha.

Ruizovo koryto se rozechvělo kmity motoru a se škubnutím popojelo kupředu. Pak se začalo naklánět a za několik sekund stál Ruiz zpříma a mírné se opíral o pružná oka sítě. Teprve nyní viděl, že jeho rakev je součástí přepravního stojanu se šesti podobnými kontejnery. Na protější straně chodby stály řady identických stojanů. Ty byly dosud v horizontální poloze. Někteří další pasažéři v jeho stojanu už se také opírali o síť a dělali na něho šťastné obličeje. Oplatil jim to a čekal, co se bude dít.

Kdesi cvakla padací dvířka a Ruiz cítil, jak se v kabině zvýšil tlak, protože do ní začal proudit čistší vzduch. Slyšel kroky a hned nato vstoupila do kabiny inspekční skupina.

Byli tři: lidská žena, nejspíš vedoucí skupiny, muž a mocrassarský otrok-bojovník. Při pohledu na něho pohasly Ruizovy naděje na rychlé vysvobození. Všechny exempláře z Mocrassaru byly obrovité, ale tento byl zvlášť hrozivý: emailové ornamenty na jeho chapadlech svědčily o vysokém věku i starém rodokmenu. Obrovský insektoid byl oblečený do ušmudlaného alžbětinského kabátce, upraveného pro jeho šest končetin. I přes krunýř špíny bylo vidět, že je vyroben z velice jemného materiálu. V posledních článcích prostředních končetin měl Moc zabudované energotrubice. Páchl jako bečka utopených švábů.

Muž, naopak, byl kombinací kybernetiky a humanity. Beznohé torzo bylo uloženo na vznášecí plošině, místo jedné paže měl víceúčelový zbraňový systém - teď právě používal neurobič. Lebku tvořil ocelový krunýř, jen od nosu níž zůstalo maso. Krk nahrazoval článkovitý límec. Typický holoseriálový pirát - příliš barvitě autentický, aby mohl být skutečný. Ale neurobičem pošvihával velice zkušeně.

Pak Ruizův pohled sklouzl k ženě a - už se neodtrhl. Byla vysoká, měla ty dokonalé tvary, jež si mohli dopřát pouze nejbohatší pangalaktičtí občané - štíhlé tělo, drobná vysoká ňadra a dlouhé hladké končetiny. Její pleť, pokud ji neskrýval elegantní bílý kosmický oblek, měla teplý odstín staré slonoviny a téměř zářila. Vlasy měla spletené v úhledném copu, dlouhém a těžkém jako černý had. A její obličej byl naprosto nezapomenutelný. Ruiz okamžité poznal ruku Arlaiana mladšího, mistra plastchirurgie, za jehož práci se platily fantastické honoráře. Modré oči, tmavé obloučky obočí, plné rty růžové jako přírodní korál. Rysy samy o sobě nijak okázalé, ale Arlaian z nich dokázal vytvořit jedno ze svých mistrovských děl. Byl to obličej, který hovořil především o moci, moci, nesvazované žádnými sentimentálními city, moci ospravedlňující sebe samu. Byl to obličej, který vyžadoval zbožňování a Ruiz cítil prudkou vlnu horka ve slabinách, reakci, již okamžitě ztlumil. Při jeho nahotě by ho taková reakce okamžité prozradila, bylo by zřejmé, že je relativné imunní vůči jejich sedativům. Při pomyšlení na to, co by pak mohlo následovat, se teď zase musel snažit, aby se mu varlata nezatáhla do podbřišku.

Ruizovo koryto bylo na zadním konci stojanu, takže měl dost času trojici pozorovat, jak přechází podél buněk a diskutuje o jednotlivých exemplářích.

Ženin hlas zněl jako zvonek, sladký, vysoko a dokonale naladěný. Mluvila pangalaktickým obchodním jazykem s lehkým dobravitským přízvukem. „Marmo," řekla, obracejíc se ke kyberpirátovi, „budeš se muset podívat na svůj algoritmus sběracího pole. Bublina sbírá příliš mnoho okolostojících. To si opravdu nemůžeme dovolit. Sběrné lodě Ligy nejsou nikdy takhle lajdácké. Rozhodně nechci, aby se tu rozmohlo nějaké nové náboženské hnutí. Než se nadějeme, budou se kdejací burani cpát na pódia v naději, že se dostanou do ráje. A nám se budou rozsypávat lodě přetížením. Kromě toho, nač sem tahat šunt?" Zastavila se před kontejnerem, v němž byl nějaký venkovan s obličejovým tetováním a mohutnými svaly kameníka. „Třeba tenhle, vidíš? Podívej se na jeho tetování. K čemu je mi taková hromada svalů? Obchodujeme s luxusním zbožím. Tohohle nemá ani smysl zpracovávat." Venkovan se opíral tváří o síť, přihlouple se usmíval a dělal na ni neslušná gesta. Chladně na něj hleděla, pak malíčkem odklopila kryt vypínače a zmáčkla. Vnitřek kontejneru bíle zazářil a okamžik na to se mřížkou ve dně vysypal pramének popela a zmizel v kovové podlaze.

„Podívám se na to, Corean, hned jak tihle budou v bezpečí v ohradě," ujistil ji pirát burácivým basem. Pohlédla na něj a natáhla se po tlačítkové desce na jeho konzole. Když opět promluvil, měl znatelně slabší hlas: „Ten Banšův mozek odmítá zboží filtrovat - vždyť víš, jak paličatý dovede být v některých věcech - takže musím spouštět algoritmus na pomocných systémech. Další potíž je v tom, že když bude bublina příliš malá, riskujeme, že tam necháme někoho ze souboru nebo nějaké nářadí."

„Udělej, co se dá," mávla rukou a pokračovala v prohlídce.

Marmo si otíral ústa hřbetem své lidské ruky. „Možná," řekl, „možná bych mohl vyvinout zařízení, které rozpozná vzory tetování. Máme docela slušnou databázi, která by se dala využít. Pak by se zboží mohlo roztřídit dříve, než bublina dosedne."

Přikývla.

Než se dostali k Ruizovu kontejneru, byli spáleni další dva zajatci a Ruiz jen s velikým úsilím dokázal zachovat pózu nevinného idiota. Cítil vůni ženina parfému, sladký závan prorážející i přes zápach spáleného masa, starých výkalů i nevolníkova pižma. Z nějakého zvráceného důvodu mu ta květinová vůně připadala jako ztělesnění smrti, nebo alespoň smrti zbytečné a nečekané. Ačkoliv věděl, že nemůže nic udělat, jeho zadní mozek kvičel a blábolil nesmysly o svobodě. Když se zastavila před ním, byl dokonale ztuhlý strachem. Ze všech sil se snažil dávat najevo jen zmatenou a přátelskou zvědavost.

Viděl, jak přes její nádherný obličej přelétlo znechucení a pak ještě jakýsi jiný, těžko definovatelný cit - ale nesáhla po destrukčním vypínači.

„Další odpad," poznamenal Marmo. „Podle tetování potulný olejíčkář. Nejspíš má úplně vypálený mozek a je prolezlý chorobami." A odklopil kryt vypínače.

Corean mu sekla po ruce lehkým rychlým pohybem. Tak rychlým, že Ruiz ani neměl čas zareagovat.

Po velmi dlouhé chvíli se odvrátila se slovy: „Toho označte pro moje osobní stádo. Třeba z něho uděláme hocha pro potěchu, vypadá docela zajímavě. Jestli ho dobře neprodáme, tak už se v obchodování vůbec nevyznám. Alespoň nám to trochu zaplatí provoz, ne?" Protáhla ruku sítí a udělala mu na rameni modrou značku.

Ruiz se roztřásl úlevou. Pořád ještě žiju, ještě žiju...

Síť smrti ho bezprostředně neohrožovala, nespustí, dokud nebude svými únosci pozitivně identifikován jako agent Ligy. Pokud se to nestane, dovolí mu sbírat další informace.

Úleva mu vydržela jen do té doby, než inspekční skupina došla na konec jeho klece. V tom okamžiku ucítil v kajutě zvláštní praskavé napětí a slyšel Corean zaklít. Byl to krátký výbuch oplzlosti v argotu dobravitských stok. Ruiz opřel hlavu o síť, aby viděl, co se děje.

Přešla zase do pangalaktičtiny. „Co to k čertu je?" syčela a ukázala do rakve na samém konci řady.

Ruiz zahlédl koleno, opírající se o síť, nezvykle hladké a půvabné koleno. Ten pohled z nějakého důvodu vzkřísil v Ruizovi znepokojivý pocit, který cítil, když se probudil.

„Podle mě je to lékařské klíště," řekl pirát nejistě.

„To vidím! Co to dělá na mé lodi? Je pangalaktické! Jak se dostalo na krk nějaké faraoské čubky?"

Ruiz si byl náhle jistý, že někde cestou udělal příšernou chybu. Usilovně se snažil si vzpomenout, ale sedativum ho přece jen ochromovalo. Co jen to udělal?

Pirát na řečnickou otázku Corean neodpověděl. „No tak!" křikla po něm, „zeptej se lodi, idiote."

„Hned," řekl Marmo. Chvíli cosi dělal na přístrojové desce,

která se na tyči vysunula ze vznášedla. Pak oznámil: „Loď odmítá spolupracovat. Když poslala roboty, aby zbavili bidderumský náklad vybavení, byla ta žena už takhle. Její životní funkce však byly mnohem slabší, a tak se loď rozhodla nechat klíště, jak bylo..."

„Nelže, Marmo?"

Pirát pokrčil rameny. „No... nevím. Banš byl hrozný děvkař, podle toho, co povídal, a ona je přitažlivá. Je už tak starý a tak opancéřovaný, že bych hádal, že je takové lži schopen. Možná ji sám klíště přiložil... jen je záhadou, kde ho mohl vzít."

Corean se na kyborga chladně podívala. „Žádné záhady nestrpím. Okamžitě to zjisti, Marmo."

Corean uhodila do panelu po straně kontejneru. Síť spadla a ona sáhla dovnitř. Když ruku vytáhla, držela v ní svíjející se klíště, úponky zarudlé krví. Ruizovi se sevřelo srdce. To hezké koleno se zachvělo a pak znehybnělo.

„Zjistíš, o co se tu jedná, Marmo. Další odpad už pálit nebudeme, počkáme, dokud nezjistíme, kdo ji ho dal. Zatím ji necháme s ostatními. Na Faraoňanku je opravdu hezká. Určitě se pro ni najde využití." Corean hodila klíště na zem a rozdrtila je botou.

Klíště smutně zasyčelo a bylo po něm.

Ruiz se rychle odvrátil, aby si snad nevšimli jeho zájmu.
Stojan se začal hýbat. Vyklouzl z lodi na transportér se širokými koly. Na jeho místo se v kabině vysunula další řada kontejnerů.

COREAN VENKU UPŘELA na Marma škodolibé oči. „Pěkný olejíčkáč. Má nebezpečný obličej."
„Okamžitě se ho zbavím," navrhl tiše.
„Idiote! Co když je to agent Ligy? Co když má síť smrti?
„Tak ho zmrazme a odešleme pryč."
„Ne. Musíme zjistit víc. Sleduj ho. Třeba nám ukáže, co je zač."

PŘISTÁVACÍ RING BYL dokonale opevněný, takže Ruiz kolem sebe viděl jen beton a ocel. Všechno zalévalo ostré modré světlo. Strop byl jako ztemnělá duhovka z černého kovu. Kolem lodi stály desítky malých šedivých humanoformních bytostí. Ruiz se na tenhle druh nemohl hned upamatovat. Byli rozložití a svalnatí, měli bradavičnatou, ochablou kůži a na vrcholku široké ploché hlavy chochol vybledlých červených per. Jejich obnošené uniformy pamatovaly daleko slavnější dobu a oni se v nich chovali velice důstojné. Ruiz pátral v paměti. Pungové? Připadalo mu, že se trefil, ale žádné detaily si nevybavoval.
Pustili ho z přepravního stojanu, ale předtím mu upevnili kolem krku neuroobojek. Dlaň mu označili dočasným skladovým číslem a odvedli ho k elevátoru, který se spustil kamsi do hlubin ohrady, do cely vysekané ve skále. Místo mříží bzučela a prskala ve dveřním otvoru krystalová mřížka. Byl to neustávající a rozčilující zvuk. Odpudivé vlny zabraňovaly přístupu ke dveřím a bylo zřejmé, že dotknout se mřížky by znamenalo přivodit si ukrutnou bolest. Jednoduché zabezpečovací zařízení, ale naprosto účinné, musel připustit Ruiz, a dopálilo ho to. Jedinou výbavou místnosti byla postel z měkkého kamene, kohoutek s výživou a odtoková jamka v jednom koutě. Nedali mu žádné oblečení, ale teplota byla nastavená tak, aby bylo v cele příjemně.
Když účinky plynu odezněly, konečně si vzpomněl, co dělal okamžitě po únosu. Zděsil se a chvíli dal panice volný průchod. Někdy to mívá terapeutické účinky. Jak, ptal se sám sebe, jak jen mohl být tak hloupý a impulzivní? Co ho to napadlo, pomáhat té ženě?
Nakonec zase zapnul ovládáni. Nemají nic, co by ho s fénixem spojovalo. Veškeré ostatní pangalaktické vybaveni, jako třeba utajená výzbroj Ligy, to všechno bylo vyvinuto tak, aby nebylo možné nic zjistit. Zařízení odpuzovalo otisky prstů, mátlo genetické stopy, ničilo všechno, co by ho mohlo prozradit. A nejspíš to opravdu fungovalo, protože jinak už by ho dávno odhalili jako špiona. I kdyby ho snad identifikovali jako pangalaktického občana, pořád ještě by situace nebyla beznadějná, jeho krycí historka, osobnost drobného samostatného otrokáře, by odolala i tomu nejlepšímu sloupávači mozku.
Pokud jeho únosci vědí, kdo a co je, pak už je mrtvý. Ale uvažovat o téhle možnosti k ničemu nevedlo, takže na to musí zapomenout a jednat tak, jako by měl slušnou šanci přežít. Pravda, nemá svou obvyklou užitečnou výbavu, ale mohl by na tom být i hůř. Po hodině takových a podobných úvah se začal nudit a po další hodině začal být zvědavý na osud ostatních vězňů.
Postavil se tak blízko ke dveřím, jak jen vlny dovolovaly, a nahlížel přes ozářenou chodbu do protější cely. V nepravidelných intervalech se její uzavírací pole sfázovalo s jeho mřížkou a on zahlédl svého spoluvězně, hlavního kouzelníka bidderumského představení. Tvrdé černé oči iluzionisty se na něho upíraly s takovou zášti, že ustoupil a pak se přesunul úplně stranou, z dohledu.
Míjely další hodiny. Ruiz přecházel po cele a využíval jejího sporého vybavení, neboť si uvědomoval, že ho nejspíš sledují. S touto myšlenkou neustále hrál vyděšeného primitiva - nicméně primitiva schopného svou hysterii zvládnout. Nehodlal se nechat zlikvidovat jako nevychovatelné individuum. To, jak Corean klidně zabíjela otroky tam v lodi, mu sloužilo jako varování. Doloval v paměti jakékoliv informace o otrokářce jménem Corean - přes ta kvanta údajů z databanky nenašel nic, ale nepřekvapovalo ho to. V pangalaktických světech museli být nesčetní otrokáři. Jenže jen málo z nich si mohlo dovolit obličej, jaký má ona. Došel k závěru, že to byla nezaregistrovaná práce, což samo o sobě dokazovalo, že Corean je nejen bohatá, ale i mocná. K tomu, aby přinutila umělce takové úrovně pracovat anonymně, bylo třeba obrovské moci a spousty peněz. Nijak povzbudivý námět k přemítání.
Když pro něho přišli dva šediví pungové, zrovna předstíral spánek. Zaslechl cvaknutí vypínače a bzučení ztichlo, pak vzdychlo pneumatické zařízeni a dveře zmizely.
Ruiz slyšel ťapání širokých chodidel a cítil slabý zápach rybího tuku.
„Spí jak dřevo," zabručel jeden z pungů v pangalaktickém obchodním jazyce.
„Tys taky musel chrápat, když jsi ho sem strkal," ozval se druhý ostřejším tónem. „Ta čubka přece řekla jasně: modrá značka na samotku, zbytek do padoku U starého trarovníku. Chovej se jako pitomec a vyškube ti brka."
Ruiz slyšel hvízdnutí a zavrčení. Předpokládal, že to je uražená reakce. Pootevřel jedno oko a viděl, jak první strážce nadouvá hrdelní vak. „Pitomec, říkáš? Nejsem přece slepý! Podívej se - modrá značka. Vím, co vidím. Ta mrcha neví, co chce. A stejně, nic se nestalo. Dokud je vybrané zboží v celách, je to v pořádku. Kdybych to byl udělal naopak, jako třeba ty posledně, tak by to bylo horší. Nebo jsi snad zapomněl?"
„Jak jsem mohl vědět, že ten mrňavý spratek je kanibal?"
Ruiz ukončil spor ostentativním probuzením. „Démoni!" zaječel ve faraoštině. Pak vyskočil z postele, vrhl se do kouta a tiskl se celý roztřesený ke kamenné stěně.
Strážci vytřeštili už tak dost vyvalené oči. Ten větší zatřepal sítí a odhalil zuby v čemsi, co mělo asi znamenat uklidňující úsměv. „Pojď hezky sem, čahoune," řekl a ukázal ke dveřím. Ruiz pozoroval, jak sítí probíhají a probleskuji výboje. Nehodlal dostat ránu, proto se odlepil od zdi, zatvářil se důstojně a vyšel z cely. Nezapomněl přitom

vystrašeně pofňukávat. Pohybovali se kilometry podzemních chodeb, až nakonec vyšli na denní světlo. Zdi byly i tady vysoké, chodba mezi nimi úzká, nahoře bzučelo silové pole, ale on přesto dychtivě obrátil tvář ke slunci. Ze stovky náznaků - horké světlo, přitažlivost, sila vzduchu, pach soli, vůně neviděné vegetace - nabýval skoro jistoty, že je na Strašpytlu, známém úkrytu pirátů, otrokářů a všech možných dalších zrůd. Pocítil záchvěv vzrušení a strachu. Kdyby se mu nějak podařilo prchnout a vyslat torpédo se zprávou do dilvermoonského štábu Ligy, byl by jeho úkol splněn a akční imperativ, který ho žene, by se rozplynul a vzal síť smrti s sebou.

Mnohem pravděpodobnější však je, že síť smrti si vezme jeho.

KAPITOLA 16

ÚZKÉ CHODBY SE dál křížily a kroutily nekonečným bludištěm. Bylo tu dost místa pro stovky, možná tisíce tajných firem ilegálních otrokářů, pirátů, únosců a pašeráků a obchodníků s lidským masem. Za ta léta, co pracoval pro Ligu, navštívil Ruiz mnohé z otrokářských ohrad a expedičních doků na Strašpytlu, ale tohle místo určitě neznal. Nevěděl ani o žádném, kde by využívali pungů. Nepřekvapovalo ho to. Strašpytel byl rozlehlý a Šardové, vesmírní majitelé planety, se zuby nehty bránili všem pokusům o zmapování jejího povrchu - což velice vyhovovalo nejrůznějším kriminálním živlům, které si tu zařizovaly základny pro své operace.

Sem tam zahlédl ve zdi špehýrky. Byly to špinavé díry plné pavučin, sklo bylo poškrábané a popraskané, ale to, co se mu podařilo zahlédnout, svědčilo o velkolepém a různorodém obchodu. V padocích tu byla většina ras, které Ruiz znal, a i takové, jež nikdy dříve neviděl. Většinou šlo o rasy lidského typu, nebo alespoň skoro lidské.

Jedním okénkem zahlédl skupinu Noctilů. Nižší příslušníci se na malém travnatém plácku spořádaně řadili do soustředěných kruhů kolem své představené. Jejich šéfka byla hubená žena liščího typu s hustou hřívou ohnivě oranžových vlasů. Jak se zvětšovala vzdálenost, každý kruh měl vlasy o něco bledší a řidší, a ti úplně na kraji měli uhlazené blonďaté hlavičky a baculatá zranitelná těla. Šéfka cosi předříkávala. Ruiz byl unesen pohyblivým obrazcem, který skupina tvořila, způsobem, jakým každé gesto vůdkyně podřízení přebírali, opakovali a interpretovali, postupně od středu až po okraje. Rád by zůstal a sledoval je, kdyby to bylo možné, byl to opravdu cenný materiál. Ale strážci ho nutili ke spěchu.

Každá špehýrka byla oknem do podivuhodného světa. Viděl smečku klonovaných jódlerů z Parbalongu, stádo lesních skřetů ze Sackettovy planety, sbírku legračních, pro moře upravených lidí z oceánského Cholderu - zrovna trénovali v hlubokém zeleném bazénu - a spoustu dalších. Ohrady byly velkolepé jak rozlohou, tak i nabídkou.

Než dorazili do faraoského padoku, padla na Ruize tíseň. Vedle dveří bylo další pozorovací okénko, a zatímco se jeden ze strážců hrabal ve svém váčku a hledal molekulární pečeť, která dveře otevírala, nahlédl dovnitř. Krajina v padoku se podobala malé faraoské oáze, bez polí a zavodňovacího systému. Uprostřed padoku byl zaprášený přístřešek obklopený hájkem řídkých dinweltových stromů.

Dveře se se zasyčením zvedly a odhalily bezpečnostní vestibul lemovaný řadami plechových úložných skříněk. Na druhé straně vestibulu byly další dveře. „Hni sebou. Dovnitř," přikázal menší ze strážců a švihl Ruizovi za patami neurobičem.

Ruiz poslušně vklopýtal do vestibulu. Větší strážce už otvíral jednu ze skříněk a vytahoval z ní hrubou hnědou tuniku. Hodil ji Ruizovi. Ten se oblékl a obul si i sandály, které mu podal druhý strážce.

Strážci si ho prohlíželi. „Mně připadá pravý. Nechtěl ten druhý, ať jim oholíme hlavy?"

Větší strážce se klokotavě rozesmál. „To ani nemusíme, jak to vypadá. Tihle si hlavy oškubávají. Věřil bys tomu?"

Ruiz dostal strach. Doufal, že si nikdo nevšimne, že on ten zvláštní faraoský zušlechťovací rituál podstupovat nemusí. Jeho depilace vydrží ještě několik týdnů, ale horší to bude s tetováním, to vybledne dříve.

Jeden ze strážců se dotkl kontrolního panelu. Přední dveře sklouzly dolů a o chvíli později se otevřely zadní. Strážci ho vesele strčili dovnitř. Dveře za ním se s prásknutím zavřely.

Stál sám a do holé lebky mu pražilo slunce Strašpytlu. Zvědavě se rozhlížel. Zdálo se, že padok má zhruba hektar a je kruhový. Zdi kolem byly vysoké a hladké, postavené ze stejného přetaveného kamene jako celý komplex. Horní hrany zdí chránilo silové pole, jež sahalo vysoko nad ohrady a tvořilo ve vzduchu jemný krajkový vzor paprsků a čar. V noci bude vzor zářit a určitě to bude krásná podívaná.

Vydal se po pěšině k budovám uprostřed padoku. Rozhodl se, že bude vystupovat jako nevinný faraoský divák, bude si dávat pozor na ostatní otroky, bude sbírat informace, ale sám žádné neposkytne. Sroste s nimi a ztratí se v davu a bude trpělivě čekat na příležitost, jak si polepšit. Koneckonců to je jeho povolání a má s ním dostatek zkušeností. Potřásl hlavou, příliš optimismu zrovna necítil.

Dával si pozor, aby se nedotkl žíravých kapradin a opatrně se protáhl kolem dinweltového křoví na centrální prostranství, jakousi náves. V poledním vedru byla prázdná, ale po několika minutách se z jedněch dveří vynořil rozložitý muž s tetováním cechmistra. „Člověk, nebo démon?" zeptal se hlasem ochraptělým potlačovanou hrůzou.

Ruiz okamžik znehybněl v postoji, který měl naznačit, že není nebezpečný - s otevřenými dlaněmi podél těla.

„Víc než člověk, míň než démon, nebo možná naopak. Někdy ani sám nevím," řekl zvesela.

Muž na něho hleděl přivřenýma očima, pak se uvolnil. „Je to jen prodavač hadích olejů, podle tetování i podle řeči." Po tomhle ujištění se na návsi objevilo asi deset Faraoňanů.

„Ano, správně," ujišťoval je Ruiz, „jsem obchodník se sny. Avšak běda, teď nesním. Nebo je snad toto sen? Rozhodně je to podivnější než kterákoliv z říší, co jsem je navštívil jako pocestný prodavač."

„Měl jste pravdu, starosto Dolmaero," prohlásil hubený chlápek s jedním okem slepým a tetováním krotitele. „Nikdy jsem si nemyslel, že budu s radostí vítat olejíčkáře, ale vidím ho stokrát raději než ty strupaté šedé příšery."

Pozorovali Ruize unavenýma červenýma očima. Konečné Dolmaero promluvil. „Jaký osud nás čeká? Máš o tom povědomost?“

Ruiz rozpřáhl ruce a zatvářil se zmatené. „Doufal jsem, že vy mi to povíte.“

Ostatní se zatvářili zklamaně. Po chvíli se otočili a šourali se dovnitř. Poslední odcházel Dolmaero. Zastavil se ještě a skoro laskavě řekl: „Tamhle je chýše pro bezkastovní.“ Ukázal na druhou stranu prostranství, na stavení, jež vypadalo, jako by v něm už dlouho nikdo nebydlel. „Dvakrát denně přicházejí démoni a dostáváme jídlo. Budeš muset čekat, až na tebe přijde řada, ale neměj strach, je ho dost pro všechny.“ Po širokém obličeji mu kmitl náznak jeho soukromé lítosti: „Hadí olej tu nemají.“ Pak zmizel a nechal Ruize osamoceně stát na návsi.

Ruiz měl nepříjemný pocit, že ho ze stínu dveří, jež ústily do čtverce návsi, pozoruji desítky očí. Byl tu ubytován celý zbytek souboru iluzionistů, snad čtyřicet, padesát lidi, všichni ti, kteří ovládali padací dveře, odsouvací podlahy, šňůry a lana. Jejich prozaické pohyby tam dole pod pódiem vytvářely čarovné iluze právě ve chvíli, když se snesla otrokářská loď a sebrala je.

Ruiz pokrčil rameny a šel ke dveřím, které mu cechmistr ukázal. Svízelová síť, chránící kdysi vnitřek chýše před obtížným létajícím hmyzem, se rozpadala a nebyla k ničemu. Odsunul ji a vstoupil dovnitř.

Uvnitř bylo temno a trochu chladněji. Chvíli trvalo, než se jeho oči přizpůsobily přítmí, ale už předtím, než něco uviděl, Ruiz cítil, že chýše je obydlena. Ustoupil stranou, aby ho světlo ze dveří tolik neukazovalo, a nastražil všechny smysly. Kromě zatuchlých pachů prachu a hlíny a dřeva a staré kůže zachytil i slabý organický pach - nemoc. Když se jeho oči přizpůsobily šeru, spatřil podél zdi řadu rozpadajících se lůžek. Na jedno ležela nehybná postava.

Opatrně přistoupil blíž. Žena ještě chvíli ležela klidně, pak se neklidně pohnula, jako by ji trápil horečnatý sen. Z bledých rtů - rtů fénixe - uniklo tiché zasténání.

Ruiz si povzdechl a opatrně se posadil na nejbližší postel. Udržela ho, jen trochu zapraskala.

Zde byl hmatatelný důkaz jeho hlouposti. Dlouho seděl mlčky a pozoroval její neklidný spánek. Pro jeho nepřátele symbolizovala anomálii, zdroj podezření, cíl jejich paranoie. Ruize se to týkalo také, byl potencionální smrtelná nákaza, a tato žena byla první hmatatelný symptom. V jednom okamžiku si dokonce pohrával s myšlenkou, že ji udusí - nikdo by nemohl říct, že prostě nepodlehla svým zraněním. Když bude pryč, snad se zapomene i na jeho chybu.

Později si nedokázal vzpomenout, kdy přesně tu myšlenku zavrhl. Sledoval, jak žena spí, díval se na kapičky potu na půvabné lince jejího horního rtu, viděl, jak se jí na průsvitné pokožce tváře chvějí tmavé řasy. Až teprve zpětně sesbíral logické důvody pro své rozhodnutí: určitě už je vedena v inventárních záznamech otrokářů - její smrt nebo zmizení by oživily otázky o tom, jak se dostala na otrokářskou loď.

Nakonec jí položil ruku na čelo a cítil, jak s ní lomcuje horečka. „Je příliš horko,“ šeptal, jako by ho mohla slyšet. Prohrabal se haraburdím v koutě chýše a našel prasklou plastikovou misku a chumáč špinavých hadrů. Vyšel ven a vyhledal přístřešek s vodou. Pod ním byl kromě tradičního umyvadla i univerzální kohoutek, ten typ, co otrokáři instaluji, protože nevědí, jaké ruce bude jejich mluvící majetek mít.

Důkladně hadry vypral a zanesl je zpět do chýše. Když jí svlékal hrubou tuniku, trošku se pohnula, ale jinak o sobě nevěděla.

Ta otrokářka jí měla klíště ještě nechat, pomyslel si.

Omyl ji, jak to jen šlo, a pak ji dál omýval vlažnou vodou. Když přejížděl hadrem po jejím krásném těle, necítil ani náznak vzrušení, pořád ještě byla příliš nemocná, aby mohla být přitažlivá, byla příliš blízko smrti. Ale dotýkal se jí s potěšením, bylo to, jako by přejížděl prsty po jemné soše. Měla pleť hladkou jako leštěné dřevo, dokonalé tvary, jizvy z té krátké smrti na Farau byly v přítmí chatrče skoro neznatelné. Léčivý gel bude působit tak dlouho, dokud nezmizí úplně. Dokonce i ruka se krásně hojila, zase byla mladá a hladká.

Žena spala celý zbytek odpoledne. Občas se Ruizovi podařilo nakapat jí do úst trochu vody. Používal k tomu nejčistější hadřík. Dokázala polykat a rty už neměla tak popraskané. Péče o ni mu dávala zvláštní provinilé uspokojení - když si to uvědomil, dostal vztek sám na sebe, ale pokračoval. Horečka ustupovala, žena spala mnohem klidněji.

Když slunce zapadlo, ozval se venku gong. Ruiz vyhlédl a viděl, jak na náves kodrcá robokára. Za ni šel šedý hlídač s připraveným neurobičem.

Ostatní Faraoňané se vynořili z chatrčí. Překvapilo ho, kolik jich je. Alespoň padesát, většinou muži, všichni obyčejní.

Kouzelníci byli zjevně v pečlivě hlídaných celách tam dole, jak to odpovídalo jejich ceně.

Otroci tiše stáli a přihlíželi, dokud je strážce nezavolal. Shlukli se kolem robokáry. Otevřela se a z kontejnerů uvnitř se vyvalila pára a vůně faraoských pokrmů - dušené písečné škeble, ostrá nakládaná zelenina, šedivá kaše z mletých semen stozrnky. Otroci si váhavě nabírali do misek, nezdálo se, že mají moc chuti k jídlu.

Když už si nabrali všichni, vyšel ven i Ruiz. Ostatní ustoupili a nechali ho také nabrat. Teprve teď si všiml, že se to jídlo faraoskému podobá jen vzdáleně - byla to jakási napodobenina, barvená, granulovaná, ochucená. Ruiz si vzal misku a vrchovatě ji naplnil.

S ústy plnými umělého ječmene bez chuti a vláknitého syntetického ještěrčího masa se vydal k Dolmaerovi, který se opíral o zeď a stoicky žvýkal. Kousek od nich se usadil vysoký hranatý muž s tetováním drába a hleděl na Ruize pohrdavýma očima. Měl obrovské tlapy, které se zaťaly v pěsti, když se Ruiz přiblížil k radnímu. Ruiz se zastavil v uctivé vzdálenosti.

S obtížemi polkl a zdvořile Dolmaera oslovil: „Ctihodný Dolmaero, obdařte mne laskavě trochou své moudrosti.“

Starosta se na něho podíval a soustředěně žvýkal dál. Pak cosi zabručel a Ruiz to vzal jako svolení, aby pokračoval.

„Bylo od vás velmi laskavé, že jste mne odpoledne informoval o všem potřebném, ale snad byste mi mohl ještě říci, kdo je ta žena, která leží v domě nečistých.“

Dolmaero odvrátil zrak a Ruiz si myslel, že mu neodpoví. Pak se zase otočil, přísně na něho pohlédl a vyplivl kousek

syntetického masa. „Přinesli ji sem démoni. Vůbec o sobě nevěděla. Přikázal jsem ženám, aby ji odnesly do domu nečistých, aby naše duše nebyly poskvrněny její smrtí.“

„Ona možná neumírá,“ řekl Ruiz.

„Její rány byly strašlivé,“ namítl Dolmaero. „Byl jsi v Bidderumu, když zemřela?“

Ruize to zaskočilo, nečekal takovou otázku.

„Její rány nejsou už nikterak hluboké. Kdo ví, snad si to tak bohové přáli,“ řekl místo odpovědi.

Dolmaero se hořce zasmál. „Ať už jsme kdekoliv, určitě to není Země odměny. A teď zmiz. Rozhovor s tebou není vhodný pro mé postavení. Uráží mou důstojnost.“

Ten vysoký chlap se zvedl a zatvářil se výhružně. Z jeho obličeje vyzařoval nesouhlas a špatně potlačované násilí.

Ruiz pokrčil rameny a vrátil se k robokáře, aby si ještě jednou naplnil misku. Odnesl ji do chýše, a když vstoupil, zjistil, že žena-fénix je vzhůru.

„KDO... KDO JE tam?“ zeptala se slabounkým suchým hlasem.

Bezúspěšně se pokusila posadit se. Ruiz rychle přiskočil, aby ji pomohl. Položil misku stranou a zvedl ji, tak aby se mohla opřít o stěnu. Vypadala zmateně, což se dalo u člověka, který prodělal smrt, ať trvala jakkoli krátkou dobu, čekat.

„Nebojte se, vznešená pani,“ uklidňoval ji Ruiz tiše. „Je to jen Wuhiya, obyčejný prodavač snů, stará se o vás.“

Otevřela doširoka oči. „To je Země odměny?“ zeptala se silnějším hlasem. „Kde je světlo? Kde jsou služebníci boží? Neslyším žádnou hudbu. Má tu být hudba. Co se stalo?“

Rty se jí roztřásly, v očích se objevilo zoufalství. Podívala se na Ruize a vyděšeně se stáhla ke zdi. Přitiskla si k hrudi tuniku, která se ji svezla z těla, když se posadila. „Ty jsi nečistý,“ obvinila ho. „Kde se stala chyba?“

Ruiz by ji rád utěšil - ale jak? Tiskla se ke stěně a její pohled těkal po neutěšené chatrči.

„Prosím, uklidněte se. Máte pravdu, nejsme v Zemi odměny, ale mohlo to být horší. Jsme živí, je tu jídlo a voda a úkryt před sluncem. A už brzy vám bude lépe.“

Neslyšela jediné slovo. „Moji sloužící... byl to strašný sen...“ mumlala a hlas jí zase slábl. Vjela si prsty do slepených vlasů a tunika, která ji přikrývala, se opět svezla dolů a odkryla jizvy, jež dosud hyzdily hladkou kůži na jejím břiše. Mimoděk pohlédla dolů a uviděla je. Vytřeštila oči a otevřela ústa k výkřiku. Pak omdlela.

„Ta si na omdlévání potrpí,“ poznamenal Ruiz a zachytil ji, než se stačila uhodit hlavou do zdi. Pak ji uložil co nejpohodlněji na postel a otřel jí pot, způsobený předchozí námahou. Rozhodl se, že ji nechá spát, bylo to pro ni to nejlepší. Usadil se k večeři, teď už studené. Jedl mechanicky, ale nenechal ani sousto. Hned se cítil silnější, poprvé od okamžiku, kdy opustil Bidderum.

Seděl u ní dlouho do noci, i potom, co už všechno v chatrči i venku pohltila tma.

POŘÁD JEŠTĚ SPALA, když se ráno opět objevila robokára. Vyšel ven pro svůj díl. Spoluvězni se ho pořád stranili, jen Dolmaero mu krátce kývl na pozdrav. Ruiz si našel slunný kousek zdi dál od nich a pustil se do snídané. Jídlo bylo bez chuti, ale určitě bylo dost výživné, aby udrželo otroky ve slušném stavu, jinak by je neprodali. Pravděpodobně obsahovalo nejrůznější prospěšná aditiva a Ruiz si šel přidat, i když už sám měl dost. Až se žena vzbudí, pokusí se do ní pár soust dostat.

Dolmaero ho pozoroval, jak si znovu nakládá vrchovatou misku. Měl pocit, že je v tom pohledu víc podezření než dříve. Ten vysoký drab, nejspíš Dolmaerův hlídací pes, se zvedl a vypadal, že po něm půjde. Chřípí se mu chvělo touhou po boji. Ale Ruiz se na něho usmál odzbrojujícím úsměvem a vrátil se do chatrče.

Žena-fénix pořád tiše ležela, ale dýchala klidně, a když jí sáhl hřbetem ruky na čelo, bylo chladné. Postavil misku na zem. Zatímco čekal, až se probudí, sundal si tuniku a začal si dávat do pořádku vlastní tělesnou schránku. Nijak ho nepřekvapilo, že cesta v otrokářské lodi z něho vysála většinu síly a pružnosti. S každým drobným pohybem narážel na nějakou křeč a bolístku, na nebezpečné drobné slabosti. Kroutil se, dělal dřepy, protahoval si šlachy, tiskl sval proti svalu. Po chvíli ho ten známý tanec začal těšit a jeho poničené tělo začalo reagovat, hýbalo se rychleji a rychleji, až se celý svět roztočil do rozmazané šmouhy a srdce se mu rozbušilo. Když skončil, byl celý zpocený a svaly se mu tetelily horkou čerstvou krví. Setřel si pot hadrem a oblékl se.

Posadil se vedle fénixe. Dýchal zhluboka, mysl měl čistou a cítil se tak šťastný, jak nebyl už celé týdny.

Byla vzhůru. Pozorovala ho soustředěně, jako by byl nějaké podivné zvíře v cirkuse.

„Vznešená paní,“ řekl opatrně, „jste vzhůru? To je dobře. Mohu vám nabídnout něco k snídani?“

Neodpověděla.

„Nebo trochu vody?“ zeptal se a vstal, že pro ni dojde.

„Ano,“ řekla konečně váhavě. „Mám hroznou žízeň.“

Znovu jí pomohl nahoru, i když se odtahovala, jakmile se jí dotkl. Pak jí podal hrnek. Ani si nevšimla, že jí tunika sklouzla z ňader. Lačně hltala vlažnou vodu a nespouštěla z Ruize oči. Když dopila, znovu nastavila hrnek. Vzal jí ho a řekl: „Chvíli počkejte, uvidíme, co na to řekne váš žaludek.“

V očích jí zaplálo, asi mu chtěla připomenout jeho postavení, ale pak si uvědomila situaci.

Potěšila ho její vyrovnanost, naznačovala sílu, jež ho přitahovala. „Jsem rád, že jste dnes klidnější.“

„Řekl jsi mi už své jméno?“ zeptala se po chvíli.

„Wuhiya ze Sammadonu,“ představil se Ruiz s náznakem úklony, „poslední pobyt v Bidderumu.“

Pohled jí potemněl a on litoval, že se vůbec o Bidderumu zmiňoval. „Á, Bidderum,“ řekla chladně. „Bidderum je ponuré místo. I když ne tak skličující jako tohle. A taky jsem v Bidderumu byla zdravější, alespoň nějakou dobu.“

Pohlédla dolů na své nahé břicho. Jizvy už skoro zmizely, v přítmí chatrče je téměř nebylo vidět. Zajíkla se překvapením a třela si pokožku dlaní. „Podívej! Zemřela jsem? Byla jsem vzkříšena? Země odměny, kde jsme se měli znovu zrodit dokonalí - nejsem dokonalá, ale hojím se. Uzdravuji se!“

Když opět pohlédla na Ruize, měla v očích úžas.

„Ne, nejsme v Zemi odměny," řekl Ruiz nervózně. Nemělo smysl vést teologické diskuse, proto zalhal tak elegantně, jak to jen šlo. „Byla jste velmi těžce zraněná, ale nezemřela jste. Mají tady vynikající lékaře, mnohem lepší než u nás, proto se tak rychle uzdravujete."

Zasmála se. Velice ho to překvapilo - v tom smíchu nebyla žádná hysterie, jen roztomilé skeptické pobavení. ,"Tady,' říkáš. Jako bychom už nebyli v království Bhasrahmet. Copak jsou ještě nějaké jiné země?"

To byla těžká otázka a Ruiz dlouho uvažoval, jak odpovědět. „Jsme daleko, velmi daleko od Faraa, ctná paní. Velice daleko."

Než mohl říct něco dalšího, přerušila ho a v hlase už měla zase strach. „Jsme tedy v Pekle? Ale ne, to nemůžeme, pekelné páry by nám sloupaly maso z kostí."

„Ne, ani v Pekle nejsme," ujistil ji. „Nejsem si jist, jestli vám to mohu říct..."

Lehce se dotkla jeho paže. „Můžeš mi říct vůbec něco?"

Ruiz potlačil šílený nápad povědět jí, odkud doopravdy pochází,

Náhle se ozvalo ostré zaklepání na rám dveří. |

„Vyjdi ven," křikl Dolmaero ostře.

Vyděsila se a schoulila se u zdi. Ruiz ji uklidnil úsměvem a šel ke dveřím.

Před chatrčí stál půlkruh cechovních starších. Upírali na něho pohledy plné rozhořčení a zloby. Nejblíže stál Dolmaero, hned za ním ten mohutný dozorce. Dráb se tvářil dychtivě, Dolmaero nešťastně, ale rozhodně.

„Jaké je tvé jméno a obec, nečistý?"

„Jsem poctěn vaší zvědavostí. Jsem Wuhiya ze Sammadonu."

„S kým tam mluvíš, Wuhiyo?"

„Pane?" předstíral, že nechápe.

„Tam uvnitř, hlupáku! Kdo to tam mluví?"

„Ach tak," obličej se mu okázale rozzářil pochopením. „Myslíte tu aristokratku, která tam leží nemocná."

Dolmaerův široký obličej zbledl. „Takže ona dosud žije," řekl jakoby pro sebe. Stál tam, třel si bradu a vypadal velice nešťastně. Konečně se zdálo, že dospěl k rozhodnutí - i když podle sevřených rtů se dalo hádat, že ho to rozhodnutí netěší. „Musíš ji vynést ven."

„Aha," řekl Ruiz s nucenou přátelskostí. „Přejete si ubytovat ji způsobem, jaký více přináleží jejímu rodu, mám pravdu?"

Dolmaero neodpověděl, jen jeho výraz byl ještě chmurnější. Zato dráb vytáhl zpod tuniky dlouhou šňůru z kroucených vláken a obtočil si ji kolem pěstí. Nedočkavě se usmíval.

KAPITLA 17

RUIZ HLEDĚL NA drába, pak na Dolmaera. „Ctihodný Dolmaero," hlesl s předstíraným ohromením, „nechcete přece té aristokratce ublížit?"

„Pohoršuje nás!" Dolmaero udělal krok k chatrči. „Přines ji sem. Je to nepřirozené, je to urážka bohů. Má být mrtvá. Všichni jsme ji viděli, když ji sem démoni přinesli." Rozhlédl se po ostatních, aby ho podpořili, a oni horlivě přikyvovali jako loutky. „Rány jí krvácely! Kdyby byla božská, nikdy by tomu tak nebylo. Byla by dokonalá! Nepřirozené. Je to nepřirozené!" Pak, jakoby pro sebe, prohlásil: „Musí svou roli dohrát. Starší tak rozhodli." Starosta sklopil zrak a ve tváři se mu objevila lítost.

Ruiz se cítil v pasti, zmítal se mezi dvěma impulzy. Rozum mu diktoval, aby ustoupil a fénixe jim vydal. Co když je padok sledován? Podřadný olejíčkář by se nikdy neodvážil vzdorovat cechmistrovi.

Než se stačil rozhodnout, došla Dolmaerovi trpělivost. „Casmine," obrátil se k drábovi, „vynes ji ven."

Casmin se hrnul s radostným úšklebkem do dveří. Teprve teď si Ruiz všiml, že má zuby vypilované do špiček a červené zbarvené. Ustoupil před jeho napřaženými pažemi a couval do chatrče. V šeru místnosti hledal pohledem ženu. Zjevně všechno slyšela. Nějak se jí podařilo odplížit se do nejzadnějšího kouta a chabě se snažila skrýt se za hromadou harampádí.

Ruiz ani neměl čas obdivovat její vůli k životu. Špatně odhadl Casminovu rychlost. Když se začal obracet zpět k němu, stál už dráb těsně u něho a přehazoval mu smyčku provazu přes hlavu. Smýkl s ním k sobě a utáhl smyčku tak, že Ruiz nemohl pořádně dýchat. „Řeknu pánovi, že jsi mi odporoval, hajzle," šeptal mu do ucha a mlaskal rozkoší.

Začal Ruizem smýkat a schválně hodně šoupal nohama, aby to bylo venku slyšet. |

„Casmine?" slyšel Ruiz Dolmaera, „co se děje?" *

Než stačil Casmin odpovědět, udeřil ho Ruiz hlavou vší silou do nosu. Chrupavka se s mokrým křupnutím zlomila a Ruiz cítil, jak mu na krk stříká teplá krev. Casminovo sevření trochu povolilo, ale ne úplně. Ruiz vystřelil loket mezi drábova žebra. Ozvalo se tiché šokované heknutí a praskot lámajících se kostí. Obr se pokusil Ruize odstrčit, ten ale v pohybu pokračoval, zlomil se v pase, natáhl ruce mezi nohama co nejdál a uchopil drábova varlata. Zmáčkl je a vší silou tiskl. Casmin zaječel vysokým bezdechým hlasem a zhroutil se v bezvědomí | k zemi.

„Casmine?" teď už měl Dolmaero opravdu strach. „Chci po tobě, jen abys vynesl tu ženu ven, slyšíš? Nepřeháněj to, brzdi se."

Ruiz překypoval adrenalinem. Usmál se, alespoň on to považoval za drobný hravý úsměv. Zvedl drába za jednu nohu a límec tuniky a vyhodil ho dveřním otvorem do slunečního svitu. Nonšalantně vyšel za ním a opřel se pohodlně o rám. Pobaveně sledoval, jak starší obce se zděšeným ohromením zírají na roztažené škubající se tělo.

„Neobávejte se, ctihodný Dolmaero," nasadil Ruiz veselý přátelský tón. „Bude se brzdit." Odvázal si z krku provaz a hodil ho do prachu. „Doporučuji všem, aby se drželi jeho příkladu."

Nikdo nepromluvil, a tak se vrátil do chatrče.

Ze tmy svítily její obrovské oči. Choulila se v koutě a chvíli to vypadalo, že má z něho stejnou hrůzu, jako měla předtím z drába. „Už je to v pořádku," uklidňoval ji a opatrné přistupoval blíž. „Nikdo vám neublíží." Přesněji řečeno, v tuto chvíli ne, pomyslel si - ale hned tu myšlenku zapudil.

Zvedl ji a odnesl zpět na lůžko. Neřekla nic, ale držela se ho víc, než bylo nutné.

Po nějaké době zase usnula, aniž řekla jediné slovo. Ruiz seděl na podlaze vedle ní a utíral si z krku Casminovu krev. Chmurně přemýšlel nad svým bláznovstvím. Jeho jediná šance na přežití bylo zůstat nenápadný a anonymní, dokud nenajde příležitost k útěku. Žena-fénix byla nebezpečná, bylo to šílenství, už dvakrát kvůli ní udělal něco, co na něho soustředí pozornost. Co se to s ním děje? Z nějakého důvodu se mu před očima vynořil Nackerův beztvarý obličej.

Náhle se cítil unavený - po tom zápase a při takové špatné fyzické kondici nebylo divu - ale spíš to byl důsledek jeho nemožného chování. Ta myšlenka ho dovedla k další: Nezačíná být pro tohle povolání příliš sebejistý a samolibý? Nebo ještě hůř, příliš starý? Skutečnost, že při tak riskantním povolání přežil tak dlouho, mu nedává žádnou záruku, že tomu tak bude i nadále.

Mohl by skončit hned tady, v téhle krysí díře. Lehl si a snažil se chvíli odpočívat. Casminovi přátelé by se mohli pokusit pomstít za to, jak ho ponížil, ale dost o tom pochyboval. Nedovedl si představit flegmatického řemesníka, jako je Dolmaero, jak se plíží tmou někomu prořízнout hrdlo. Kromě toho, drábové toho zrna obvykle nemají přátele mimo svou kastu - jen pány a oběti.

PROBUDIL SE, KDYŽ se z robokáry rozeznělo svolávání k večernímu jídlu. Žena-fénix seděla na kraji postele a pozorovala ho. Zdálo se, že je jí mnohem lépe.

Tváře měla zrůžovělé zdravím, ne horečkou. Prsty si alespoň trochu rozčesala vlasy, splývaly jí po zádech jako černá a měděná řeka. Svinutý pruh látky ji utahoval tuniku kolem těla, slušelo jí to tak mnohem víc. Ruize překvapilo a vyděsilo, že ho její pohyby neprobudily - měl štěstí, že není nepřítel.

„Konečně," řekla.

Protřel si oči. „Jsem rád, že se cítíte lépe."

„Je to zázrak, že?"

V hlase zazněl výsměšný tón a Ruiz na ni okamžik překvapeně hleděl. „Ano," souhlasil, „zázrak."

Obočí jí kleslo. „Proč na všechno kýváš, Wuhiyo? Tohle není Farao ani Země odměny a pochybuju, že ty jsi potulný olejíčkář." Oči jí blýskaly zlostí, ale pak se ovládla, a dokonce se pokusila o úsměv. „Nemůžeš mi to říct? Víš, kde to jsme?"

Ruiz vstal a šel ke dveřím. Hrál o čas. „Přivezli večeři. Přinesu něco k jídlu, potřebujete jíst."

„Půjdu s tebou," rozhodla a s obdivuhodnou lehkostí se zvedla. Prošla kolem něho a vyšla ze dveří.

Dohonil ji před chatrčí. Stála a zděšeně hleděla přes náves na šedého humanoida u robokáry.

Sevřela mu paži. „Co je to?"

Zhluboka se nadechl. Dříve či později se o svém novém životě stejně bude muset dozvědět. „Říkají si pungové. Patří jim tenhle... tohle-" zarazil se, nemohl honem najít nějaké laskavější slovo pro... Pak se rozhodl, že falešná laskavost by jí přežít nepomohla, takže pokračoval podle pravdy. „Tohle je otrokářská ohrada, vznešená paní."

Hleděla na něho a v očích měla nejdříve šok, pak vztek. „Ne!" vykřikla. „Ne! Znáš mě? Nisa, já jsem Nisa, dcera Bhasrahneta, Krále králů." Obličej se jí zkřivil, otočila se a klopýtala zpět do domu nečistých.

Ruiz si povzdechl. Přál jí snadné otroctví. Se svou krásou a inteligenci by mohla najít místo se shovívavým vlastníkem. Trápilo ho, že jí nedokáže slíbit lepší budoucnost.

NISA PADLA TVÁŘÍ na špinavou postel. Hrdlo měla sevřené panikou, ale odmítala plakat. Bušila si pěstmi do spánků, jako by tím mohla zahnat nepřijatelnou skutečnost. Vypadalo to, že je odsouzena k většímu Odpykání, než s jakým počítala, ztracená v cizím světě, obklopená pohrdavými nepřáteli a zrůdami, s jediným přítelem - společensky nepřijatelným mužem, jehož tupost byla podivná a nepochopitelná. Mluvil s náležitým respektem, ale stejně měla pocit, že se považuje za něco lepšího, než je ona - a to byla pro dceru Krále králů naprosto nepochopitelná představa. Jednal s ní jako s nemocným štěnětem. A ten příšerný způsob, jakým zlikvidoval toho drába! Jako by mu to působilo v hloubi duše radost...

Při tom krátkém hrozném tanci ji Wuhiya připadal nelidský, jako divoké zvíře, jako jeden z otcových loveckých dirgů, vypuštěných za nějakým bezmocným úlovkem.

A přece... s ní jednal tak jemně. A v nestřežených okamžicích jeho oči ztrácely ten tvrdý třpyt a ústa ostrou napjatou linii. Pomalu se uklidňovala. Přemýšlela o svém ochránci. Kdo to je? A co je důležitější, co ona pro něho znamená?

KDYŽ SE PŘIBLÍŽIL k robokáře, Faraoňané ustupovali. Tentokrát to bylo spíš ze strachu než z opovržení, což ho alespoň trochu potěšilo. Nabíral si umělou stravu do misky a cítil přitom v zádech Dolmaerův upřený pohled - ne hněvivý, jak očekával, nýbrž přemýšlivý.

Casmina vidět nebylo. Punžský strážce ho sledoval bez zájmu, zdálo se, že o ničem neví. Asi si nikdo nestěžoval.

Vrátil se s jídlem do chatrče. Žena seděla schoulená na lůžku s tváří obrácenou ke zdi. Ramena se jí třásla, ale žádný zvuk nebylo slyšet. Ruiz postavil její misku na podlahu.

TU NOC PROSEDĚL Ruiz venku, díval se na silové pole - bledě zelenou záři tetelící se nad ohradami. Náhle se naklonil dopředu, tělo napjaté zájmem. Část pole na západním obvodu zablikala a objevilo se tam temné místo. Začal odpočítávat sekundy; brzy na to se pole se zajiskřením zase obnovilo.

V následujících hodinách selhalo ještě několikrát, pokaždé ve stejném úseku.

Povolil si trochu naděje. Byl to skvělý pocit a nedlouho na to zjistil, že je ospalý. Uvelebil se na palandě vedle fénixe - žena se ve spánku pohnula, ale neprobudila se. „Hezké sny," zašeptal, jako by byla skutečná osoba a ne pouhá figurka v nebezpečné hře.

PO KRÁTKÉM NOČNÍM spánku se probudil osvěžený a s novými silami. Nisa pořád ještě ležela na své posteli, ale z pravidelného zvedání a klesání ňader Ruiz usoudil, že spí zdravým spánkem. Svlékl si tuniku a cvičil. Zase se cítil o něco silnější a rychlejší, a týral tedy tělo trochu víc. Vzbudila se, právě když končil. Hleděla na něho a v očích se ji zrcadlila jakási komplikovaná emoce, ale neřekla ani slovo.

Ruiz se oblékl a vyšel ven. Nad ohradou se chvělo měkké ranní světlo a vrhalo dlouhé stíny. Do příjezdu robokáry zbývala ještě spousta času, a tak zamířil ke zdi u bezpečnostních dveří. Rozhodl se prozkoumat zabezpečovací systém. Lehce poklusával chladným vzduchem a přemýšlel, jak to, že mu trvalo tak dlouho, než ho takové věci začaly zajímat. Napadlo ho, že ta náhlá neschopnost má nějakou spojitost se ženou v chatrči. Pohodil ramenem a přestal se tím zabývat.

Zeď samotná byla dostatečnou překážkou úniku: měla šest až sedm metrů na výšku a postavili ji z hladkého šedého přetaveného kamene. Na jednom místě byla u paty stěny asi půlmetrová jáma - nejspíš si tam nějaké zvíře chtělo vyhrabat noru. Na zdi však nebylo vidět sebemenší poškození. Usoudil, že základy jsou tak hluboko, aby se nedalo uniknout tunelem. Obrátil pozornost k zámku dveří.

To, co viděl, mu radost neudělalo. Poznal mechanismus, který zámek ovládal. Byl to Feltmannův molypatent a bylo jasné, že žádným nástrojem, který by snad mohl vyrobit z toho, co v padoku najde, jej neotevře.

Byl právě skloněný a prozkoumával zámek, když dveře vylétly nahoru. Punžský strážce ve vchodu překvapením ztuhl a zvedl neurobič. V zadní části haly stál další pung a rychle sahal po širokopásmovém elektrogranátu.

Ruiz rychle couval do padoku. Nasadil odzbrojující úsměv. Strážce na něho chvilku zlostně a podezíravě hleděl, ale pak pokynul robokáře a ta se rozjela. Ruiz šel pomalu za ním a záda ho svědila z představy biče. Pung ho však nepoužil. Ruiz s povděkem konstatoval, že pungové alespoň nejsou mstiví nebo sadističtí, jak otrokáři často bývají.

Donesl misku se snídaní Nise. Už se posadila a alespoň navenek vypadala klidná. Usmál se a postavil misku vedle ní. Odvrátila se. Ruize udivilo, jak moc ho to mrzí.

Šel si svou snídani sníst ven a usadil se na slunci poblíž dveří, kde mu rozpadávající se hliněná zídka posloužila jako pohodlné sedátko.

K jeho překvapení se k němu přišoural Dolmaero.

„Smím si přisednout?" zeptal se.

Přikývl. „Jistě, ctihodný Dolmaero. Jak vám mohu být prospěšný?"

Dolmaero se uvelebil na zídce a smutně se zasmál. „Myslím, že ty formálnosti můžeš vynechat. Zjevně nejsi to, co se zdáš být." Hodil po něm zkoumavým pohledem. „A já taky nejsem, co jsem býval."

Ruiz neodpověděl.

Dolmaero se k němu pobaveně otočil. „Casmin bude žít, jak to tak vypadá, i když teď zrovna ho život asi moc netěší."

„To rád slyším," poznamenal Ruiz dvojznačně.

Tentokrát se Dolmaero rozesmál doopravdy. „No, musím se ti omluvit za unáhlené jednání svého sluhy, i když si myslím, že on toho lituje ještě víc než já."

Ruiz se musel usmát.

„Poslyš, přišel jsem za tebou navzdory mínění rady starších. Jsou přesvědčeni, že jsi zuřivý maniak. Nesouhlasím s nimi. Myslím si, že jsi někdo, kdo ví o naší situaci víc než my, a hodlám tě poprosit o informace. Kde, kupříkladu, jsme?"

Mávl rukou k nebi, na kterém zvolna stoupalo slunce Strašpytlu. „Kde je naše staré slunce? V noci nepoznávám hvězdy, tyhle jsou jako rozsypané chomáčky světla, jako mrňavé měsíčky, ale není tu ani jeden opravdový měsíc."

Ruiz k němu vzhlédl s náhlou úctou. Byl to primitiv, ale myslelo mu to. Pokýval hlavou a chystal se odpovědět, ale Dolmaero ho zarazil. „Počkej. Chci ti ještě říct, že to rozhodnutí zabít fénixe bylo špatné rozhodnutí. Hnalo nás zoufalství. Slibuji, že nic podobného už se nestane. I kdybychom nechápali nic jiného, pochopili jsme, že bohové se od nás odvrátili, a proto už nebudeme ztrácet čas doufáním v jejich laskavost a slitování. Obracím se raději k tobě. Prosím, pověz mi všechno, co můžeš."

Ruiz uvažoval. Nic se nestane, poví-li starostovi o tom, co zažil od přistání lodi. „Není toho mnoho, ale co vím, není žádné tajemství. Sebrali mě v Bidderumu. Když jsem se probudil v té rakvi, odvedli mě do podzemí, někam hluboko, a dali mé na nějaký čas do kobky. Bylo tomu u vás také tak?"

„Ne, ne. Nás přivedli do této ohrady. Osobně si na ty rakve moc nepamatuju, snad jen na zápach spáleného masa. Ty jsi viděl víc?"

„Mé vzpomínky jsou zmatené," odpověděl Ruiz po pravdě.

Dolmaero si ho zkoumavě prohlížel. „A co ty kobky?"

„Světla v nich byla kouzelná. Nedali mi žádné oblečení, ale nebylo mi ani horko, ani zima. Nic zvláštního se nedělo."

„A pak tě přivedli sem?"

„Ano. Měl jsem pocit, že došlo k omylu. Jediný další vězeň, kterého jsem tam dole viděl, byl ten hlavní čaroděj, ten,

který hrál roli Bhase.“

Oči mu zajiskřily zájmem. „Ty jsi viděl mistra Flomela?“

„Tak se jmenuje?“

„Ano. A co mistr Kroel a mistr Molnech? Ty jsi viděl také?“

„Ne.“

„Hmm.“ Hluboce se zamyslel a pak řekl: „Někteří ze starších věřili, že jen mistři čarodějové byli odvezeni do Země odměny, kdežto my obyčejní musíme sečkat v této Zemi odpykání. Zřejmě se mýlili. Nejsem si jist, jestli nám tvá informace dává nějakou naději.“

Následovalo dlouhé ticho, během něhož Ruiz dojedl.

Dolmaero si povzdechl. „Myslím, že tvůj příběh je delší než to, co jsi mi vyprávěl. Ale nevyčítám ti, že si to necháváš pro sebe. Nedali jsme ti moc důvodů, abys nám důvěřoval, takže ti děkuji za všechno, cos mi svěřil.“ Namáhavě se zvedl. Chviličku stál a díval se na Ruize se zájmem a trochu rozpačitě. Konečně dodal: „Tvá tetování mě velice zajímají, smím-li k nim něco poznamenat, aniž bych tě rozezlil.“

Ruiz pomalu kývl.

„No, připadá mi, že spojují několik tradic, a to takovým způsobem, s jakým jsem se dosud nesetkal. A navíc, bez urážky, zdají se mi příliš bledá. Zajímavá varianta.“ Pak, jakoby úplně z jiného soudku, dodal: „Mým koníčkem je studium starých legend. Znáš tu o zneuctění kultu Saed Corpashun? Bhasrahmet jeho stoupence několikrát zničil a smetl, ale několik oddaných vyznavačů přežívá a ti tvrdí, že čas od času putují po Farau lidé ze vzdálených hvězd.“

Ruiz to vyslechl s výrazem zdvořilého zájmu. Dolmaero přátelsky kývl na rozloučenou a odešel. Ruiz byl ohromen.

Pak že prý to jsou primitivové. A jestli už je znát, že jeho tetováni bledne, nezbývá mu mnoho času na přípravu útěku. Vracel se do chýše v pesimistické náladě.

Nisa stála u dveří s prázdnou miskou v ruce. Přešel kolem ní a srdečně se na ni usmál. Chtěl se na chvíli posadit a zvážit všechny okolnosti, pokusit se přeorganizovat je tak, aby objevil šanci na záchranu.

Když však ženu míjel, natáhla ruku a chytila ho za paži. „Wuhiyo, pomůžeš mi?“ zeptala se.

Zdráhavě se zastavil.

„Byla bych ti moc vděčná, kdybys se mnou šel do umývárny. Bojím se tam jít sama. Však víš proč.“ Prosebně se usmívala. Bylo zřejmé, že se ze všech sil snaží zachovat důstojnost. Když okamžitě neodpověděl, roztřásly se jí rty.

Povzdechl si. „Samozřejmě, vznešená paní, půjdu. I když nevěřím, že by vás někdo chtěl nyní obtěžovat.“

Oči se jí rozjasnily a radostně se usmála. „Můžeš mi říkat Nisa. Jmenuji tě Královským přítelem.“

Rozesmálo ho to. Neurazila se, zřejmě pochopila jeho pobavení jako radost z vyznamenáni.

V LÁZNI BYLI dva muži a nějaká stařena. Okamžitě s vytřeštěnýma očima utekli. Ruiz hlídal, zatímco si Nisa svlékla tuniku a vydrhla se hrstí mydlice. Pak spláchla špínu nemoci několika naběračkami vlažné vody z hliněné nádoby. S potěšením sledoval její vysoká ňadra a jejich pohyb, když si mydlila hřívu tmavých vlasů, způsob, jakým mýdlová voda stékala po světlé kůži, protékala úžlabinami a třpytila se na oblých tvarech. Poprvé fénixe viděl jinak než jen jako půvabný, ale politováníhodný zjev. Vzbudilo to v něm prudkou touhu, nedokázal od ní odtrhnout zrak.

NISA NA SOBĚ cítila jeho pohled, když se omývala. Po chvíli vycítila i jeho vzrušení a začala se pohybovat tak, aby mu působila potěšení. Natáčela se tak, aby viděl krásu jejích ňader, půvabný oblouk boků, zvedala vlasy, aby zdůraznila křivku krku. Zpočátku si ani neuvědomovala, jak ho provokuje.

Koneckonců, byl podle původu jen o málo víc než otrok, a otroci a nevolníci se nesvádějí, těm se jen poroučí. A pak, při jeho divokosti a cizokrajné kráse, si ani nebyla jista, jestli je vůbec člověk. Zdálo se, že ho tenhle svět démonů vůbec neděsí - copak to je přirozené?

Vyhýbala se pohledu na něj, předstírala, že si neuvědomuje dotek jeho očí. Když si pomalu přejížděla mydlicí po kůži, probudil drsný dotek vláken pramínek žáru mezi stehny a bylo stále obtížnější potlačit občasné zachvění rozkoše. Uvědomovala si i bolestivé napětí v ňadrech.

On dál seděl tiše ve svém tmavém koutě. Náhle jí před očima vytanul obraz Wuhiyi při cvičení, jeho tělo přecházející plynule z pohybu do pohybu v kaleidoskopu složeném z nádherných pevných svalů.

DOKUD NISA NEBYLA hotova a neodpočívala v hluboké nádrži lázně, jak je na Farau zvykem, jako by ho vůbec nevnímala. Viděl z ní jen drobnou ruku, kterou se přidržovala okraje nádrže. Snažil se potlačit vzrušení, znovu získat bezpečný odstup, ale jeho touha odmítla spolupracovat. Vykreslovala mu v mysli nádherné představy, až nebyl schopen myslet na nic jiného než na ni.

„A co ty - taky se budeš mýt?“ zeptala se tiše.

„Proč ne?“ Namydlil se a opláchl, jak faraoský zvyk předepisoval, a cítil se skoro šťastný, když ze sebe drhl všechen ten prach a krev a pot. Poprvé od chvíle, kdy opustil Vigii, byl opravdu čistý. Postavil se na schod na okraji nádrže a zahleděl se dolů na ni. Ležela na zádech, oči zavřené, vlasy jako černý oblak, ňadra jako bílé květy na vodní hladině. Vzdychl a sklouzl do nádrže.

„Jak dlouho tu smíme zůstat?“ zeptala se, aniž otevřela oči. Byli sami a Ruiz předpokládal, že už celý padok ví, že ten nemrtvý fénix a ten šílený nečistý zabiják jsou v lázni.

„Jak dlouho chcete.“

„To je dobře.“ Rozkošnicky se protáhla, takže se jí ňadra vynořila nad hladinu.

Ruiz jaksi nemohl dýchat.

Spustila nohy dolů a obrátila se k němu. Přes vodu, jež je dělila, téměř cítil teplo jejího těla. Mlčky se nechal nadnášet studenou vodou. Srdce mu bušilo.

„Viděl jsi?“ zeptala se s údivem, „jizvy... jsou pryč.“

„Ano, všiml jsem si.“

„Opravdu ses nemýlil, s těmi lékaři tady. I když si nejsem jistá, jestli se mi to jen nezdálo, ty jizvy. Jizvy... a to předtím.“

Nelíbilo se mu, o čem přemýšlí, ale než ho stačilo napadnout něco, čím by ji od vzpomínáni odvedl, zavadila o něho lehce ramenem. Měla tak nádherně hladkou kůži... nedokázal v tom okamžiku myslet na nic jiného. Ale neodtáhl se a Nisa se k němu přitiskla ještě víc. Tvář měla těsně u jeho obličeje, cítil její dech, sladký a teplý.

„Wuhiyo, ty jsi byl v Bidderumu. Pamatuji si tě, stál jsi u brány. Viděl jsi mou smrt? Ne, neříkej mi to. Bylo to odporné. A jestli jsem nezemřela, byla jsem smrti tak blízko, že to určitě uspokojilo bohy. Takže jsem svou vinu odčinila.“

Nezajímalo ho, jaký zločin spáchala. Veškerý jeho zájem se soustředil na její tělo. Jaké by to bylo, přejíždět dlaněmi po těch křivkách, dotknout se žáru uvnitř ní? Zděsil se, že by mohla slyšet jeho myšlenky - byli si tak blízko - ale neodtáhla se.

„Je to zvláštní, ale cítím se mnohem víc naživu tady, v tom hrozném místě, mezi plebejci, kteří by mě rádi viděli mrtvou, než v otcové paláci.“ Mluvila pomalu, zamyšlené. Uplynula dlouhá chvíle. Pak ucítil, jak se hroty ňader dotýká jeho hrudi. „Dotkni se mě,“ šeptala. „Tady, kde byly ty rány.“ Vzala ho za ruku a položila si ji na břicho. Bylo to právě tak příjemné, jak si představoval.

Chtěl ji tak silně, že ho to ohromilo a vyděsilo. Co se to s ním děje? Jak to, že natolik dokáže zapomenout, v jaké je situaci? Vycítila jeho zmatek a odtáhla se. V očích měla bolest.

„Co je? Jsem snad pořád mrtvá? Hniju, a nevím o tom? Bojíš se, že budeš poskvrněn?“ S posledním slovem se jí zlomil hlas. „Může tahle mrtvola nakazit?“

Myslel, že se rozpláče, poprvé od chvíle, kdy se probudila, a z nějakého důvodu mu připadalo, že by její slzy neunesl.

„Jste živá. Ze smrti ve vás není nic, vznešená paní.“ Vzal ji kolem pasu a přitáhl ji k sobě.

Vzpírala se jen okamžik. „Dokaž mi to, udělej něco, abych tomu uvěřila. Udělej, ať se cítím živá.“ Sevřela mu silnými stehny boky a stáhla mu hlavu dolů, ke svým ňadrům.

Nikdy nezapomene, jak se voda pomalu zavlnila, když do ní vstoupil, na dívčí obličej, na zavřené oči, ret sevřený mezi drobnými bílými zuby.

Škvírami v dřevěných stěnách lázně proudilo dovnitř slunce a zasypávalo ji zlatým třpytem.

Ale bude si navždy pamatovat i to, že přes všechnu dychtivost a dokonalou znalost byla v jejím milování podivná lhostejnost, odtažitost v unylých pohledech, jež na něho vrhala, podivná zdrženlivost v něžných zvucích, jež vydávala. Podle všech pravidel ho měla její lhostejnost uklidnit, ale místo toho ho z ní trochu bolelo srdce.

TRVALA NA TOM, že odejde dříve než on. Snad ji k tomu nutil jakýsi zbytek smyslu pro společenská pravidla. Neviděl důvod, proč jí nevyhovět. Když vykročila do sluncem zalité návsi, slyšel, jak se zajíkla. Přistoupil blíž a pozoroval, sám neviděn, ty, kteří na návsi stáli.

Nejdříve spatřil otrokářku Corean. Měla na sobě stejný bílý kosmický oblek. Nejspíš to byla její uniforma. Její doprovod tvořili mocrassarský bojovník, kyborg a čaroděj, jemuž Dolmaero říkal mistr Flomel. Poblíž nich stálo pět pungů. Mistr Flomel zahlédl Nisu a vzrušeně sebou trhl. Po úzkém obličeji se mu rozlil nadšený výraz.

„Opravdu, jsi to ty, nejdražší Niso,“ vykřikoval vesele. „Jak mě těší, že jsi přežila.“ O jeho upřímnosti nemohlo být pochyb.

„Zajistěte ji,“ přikázala Corean a dva nejbližší pungové bleskurychle přiskočili. Zacvakli jí kolem hrdla úzký obojek a odvedli ji pryč.

KAPITOLA 18

NEMOHL S TÍM nic dělat. Byl zase sám a měl nejvyšší čas začít se zajímat o svou vlastní povážlivou situaci. Mohl si přestat dělat starosti s osudem nějaké princezny z primitivního závislého světa. Byly to rozumné úvahy, ale nijak nebránily tomu, aby se netřásl vztekem na tu otrokářku i na svou vlastní bezmocnost.

Ale mohlo to dopadnou hůř. Flomel, ten čaroděj, byl také venku z kobky. Nechtěl si ani představit, co by se bylo stalo, kdyby to byl on, kdo by vyšel na náves první. Vzpomněl si, jak nenávistně na něho Flomel hleděl tam v podzemí, i na stejný pohled tenkrát v Bidderumu, když se Ruiz vrhl na jeviště. Podle těch pohledů opravdu uměl nenávidět. Mohl mluvit o štěstí, že ho iluzionista nyní nezahlédl. Jistě by hned otrokářce referoval o kacířském chování olejíčkáře a pak... kam by se Ruiz schoval?

Zůstal tedy ve skrytu umývárny a pozoroval, jak jeden z pungů rozhání delegaci starších v čele s Dolmaerem, který vypadal ustaraně, ale vyrovnaně. Alespoň ve srovnáni s ostatními Faraoňany, neboť ti byli na pokraji zhroucení. Zdálo se, že nejvíc se děsí Moce, a Ruiz je v duchu chválil za dokonalé pochopení situace. I jemu se rozklepala kolena pokaždé, když se na toho obrovského insektoidního rváče díval déle.

Dělalo mu potíže analyzovat Flomelův vztah ke Corean. Připadalo mu, že Flomel si snad ani neuvědomuje, že je jejím majetkem. Teď právě říkal: „Dolmaero, Asewile, Tegabidesi, jsem moc rád, že se vám daří dobře.“ Jeho zvučný hlas se rozléhal návsí.

Dolmaero odvážně povystoupil z davu. Pak se sklonil ve zdvořilém gestu úcty: „Mistře Flomele, jsme všichni velice šťastni, že jste v pořádku.“ Moc šťastně to neznělo.

Flomel si podtónů v Dolmaerově hlasu snad ani nevšiml. „Děkuji ti, dobrý Dolmaero. Jistě ti dělá starosti, co se to

děje.“

„Ano, přirozeně.“ Flomel se odmlčel a vrhl poněkud ustrašený pohled na Corean, která stála se svými pomocníky a tvářila se trpělivě. Zřejmě raději zacházela se svým majetkem po dobrém.

Nyní kývla a Flomel se otočil zpět ke starším cechu. „Nejdříve vám představím naši novou ochránkyni. Máte tu čest seznámit se s paní Corean Heiclaro, vznešenou vládkyní této oblasti a mecenáškou divadelní revue i vážného dramatu.“

„Je nám potěšením,“ prohlásil za všechny Dolmaero a zlomil se v úslužné úkloně. Ostatní starší ho roztřeseně napodobili.

Flomelo pokračoval. „V našem příjezdu sem je mnoho věci, jež vás matou, ale zatím stačí říci, že nejsme ani mezi bohy, ani mezi ďábly. To, že jste zavřeni tady v té ohradě, je kvůli vaší ochraně. Ve vnějších koridorech jsou bytosti, jimž není radno důvěřovat.“

Tegabites, malý tlouštík s ustavičně pochybovačným výrazem, statečně vystoupil. „Když onen obrovský brouk není ďábel, co tedy je? A krása paní Corean musí každého nutit k úvahám o božstvech. To už ani nemluvím o kouzlech, která nás dostala do těchto neznámých míst.“

Flomel mírně zbledl. Pak pokračoval důvěrným tónem: „Není dobré hovořit unáhlené, Tegabitesi. Ten vysoký ozbrojený válečník je Dalfin, je to příslušník mocrassarské rasy a je to osobní strážce naší paní a popravčí. Byl jsem do všeho podrobně zasvěcen, ale jistě chápeš, že nyní není na podružnosti čas.“

Tegabites se tvářil vzdorovitě, ale Dolmaero ho chlácholivě vzal za paži. „Poslechněme si tedy pečlivě, co má mistr Flomel čas nám povědět.“

Ruiz upřímně obdivoval Dolmaerovo sebeovládání. On sám se třásl zlostí a strachem, a to byl příslušníkem kultury, která považovala za samozřejmost mnohem divnější věci, než jsou mocrassarští bojovníci. Snažil se sám sebe omlouvat - ztratil fénixe. Cítil šokující, nepochopitelnou ztrátu.

„No vidíte,“ hovořil už zase Flomel, „Dolmaero je moudrý, jako ostatně vždycky. Paní Corean nám milostivě dovolila, abychom se ukryli před sluncem do přístřešku a prodiskutovali vše, co nás trápí.“ Obrátil se k ní a vysekl hlubokou teatrální poklonu, jež vyvolala zdvořile pobavený úsměv na Coreaniných dokonalých rtech. Pak iluzionista, který postrkoval starší před sebou, zmizel Ruizovi z dohledu a doslechu.

Stáhl se do nejtemnějšího kouta. Čím se otrokářka zatím zabaví? Nechá si svolat osazenstvo ohrady na prohlídku? Půjde zkontrolovat, v jakém stavu je vybavení ohrady? Zajde do lázně? S rostoucím napětím pozoroval skupinku na rozpáleném prostranství.

Moc vypadal jako groteskní socha. Kyborg hrál nějakou hru na jednom z datatabletů zabudovaných v jeho vznášedle.

Uplynuly dlouhé minuty. Ruizovi stékal po zádech pot. Konečně se Flomel vrátil a v patách za ním i starší cechu. Zdáli se mnohem veselejší, až na Dolmaera, ten vypadal jaksi divné. Flomel přistoupil ke Corean a řekl lichotivým tónem: „Vzácná paní, cechmistr Dolmaero vás chce o něco požádat.“

„Co je to?“ zeptala se bez zájmu.

Dolmaero promluvil. „Máme tady zraněného muže. Mohla byste, snažně prosím, urychlit hojení jeho ran, jako jste to učinila s fénixem? Nebo alespoň ulevit jeho bolestem?“

Corean k němu přistoupila blíž a Moc ji následoval. Jeho velké skákavé končetiny se pohybovaly jako písty. „Přiveďte ho ven,“ přikázala.

Dolmaero pokynul a za okamžik už dva muži přinášeli improvizovaná nosítka. Na nich ležel dráb. Jeho obličej byla jedna veliká modřina, v jejímž středu byl rozplácnutý nos.

Casmin zprudka vydechl, když spatřil Moce, pak zaúpěl bolestí. Corean nad ním stála s výrazem chladného zájmu na neuvěřitelně krásné tváři. „Jak se to stalo?“

„Upadl,“ vyhrkl Dolmaero, než mohl kdokoliv odpovědět, a Ruiz zase začal dýchat.

„Upadl?“ Obrátila se k Flomelovi. „Znáš toho muže dobře?“

„Dobře, opravdu dobře, paní. Byl naší rodině svěřen, když mu byly pouhé tři roky. Je to poctivý člověk a horlivý dříč, který zasluhuje vaši pomoc.“ Zíral přitom na Casminovy podlitiny čím dál zmateněji.

„Pověz mi, jakou roli hraje ten muž ve vašich představeních?“

Flomel se zarazil. „No, víte, vzácná paní, on vlastně přímo nehraje. Jeho služby patří k výsadám mého povolání. On zajišťuje ochranu před zlými skutky a poučení vzpurníkům.“

Tentokrát ji to rozesmálo doopravdy. „Jinými slovy, na tvůj pokyn láme lidem ruce.“

Flomel si dal s odpovědí na čas a pak jen trhaně přikývl a tvář měl ztuhlou potlačovanou nevolí.

„Takže teď už není k ničemu,“ řekla svým krásným zvonivým hlasem. „Ale v utrpení mu přesto ulevím.“

Sklonila se nad nosítka. Na konci ukazováčku se jí objevil lesklý jazýček rozkmitaného vzduchu. K Ruizovým uším dolehlo bzučení sonického nože. Elegantním plavným gestem prořízla Casminovi hrdlo a svižné uskočila před proudem krve. Starši cechu se rozprchli jako vyděšené slepice.

Pokynula a Moc namířil na tělo, jež sebou dosud škubalo, prostřední končetinu. Plazmové kopí vystříklo bílý oheň a změnilo pozůstatky v kouřící škvarky. Kejklířská tlupa zmizela v chatrčích. Zůstali jen šokovaní Dolmaero a Flomel.

Když zbyl jen dýmající popel, Corean bez jediného slova odešla. Vzala s sebou i bledého Flomela. Před odchodem z prostranství se upřeně zadívala na Ruizovu skrýš.

Sotva zmizeli z dohledu, vyšli Faraoňané opět ven a v malých hloučcích debatovali. Všichni se přitom vyhýbali černé skvrně uprostřed návsi. Dolmaero se diskuse nezúčastnil. Seděl na nízké zídce a hleděl do prázdna.

Ruiz dlouho čekal, než vyšel z umývárny a přisedl si k němu. Dolmaero se na něho mlčky díval.

„To s tím vaším člověkem mě mrzí,“ vyšel mu Ruiz vstříc.

Dolmaero mávl rukou. „Netrap se tím. Casmin byl vždycky lump. Kdyby ho cech nehlídal, bývalo by jen otázkou času, než by se začal vyžívat na bezbranných. A jak bych ho nyní mohl zvládat?“

„Stejně... jsem vám zavázán, že jste neprozradil zdroj jeho zranění.“

„Nelhal jsem,“ řekl Dolmaero.

„Ne, vlastně ne. Svěřil vám mistr Flomel, co zamýšlejí s tou aristokratkou?“

Cechmistr se na něho dlouze zahleděl a Ruizovi bylo jasné, že se dozví zlé zprávy. Dolmaerovi se očividně nechtělo mu je sdělit. „Ano,“ řekl konečně. „Něco mi naznačil. Jenom nevím, jestli to chceš slyšet.“

„Povězte mi to.“

„Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že mé rozhodnutí usmrtit fénixe byla chyba? Nyní už si tím nejsem tak jistý. Možná by to bývalo laskavější. Škoda, že ses do toho zapletl. Mistr Flomel ji hodlá využít v nadcházejícím představení.“

„Představení?“

„Ano, tak to řekl. Vypadá to, že budeme hrát pro vznešené diváky, jimž ta bohyně dělá agentku. Nepochopil jsem podrobnosti, ale budeme pozváni, abychom hráli.“

To bylo od té ženy-bohyně velice chytré, uvažoval Ruiz a bylo mu z toho zle. Dá jim nůž na krk a oni se budou moci strhat, aby se předvedli, protože si myslí, že udělají dojem na mocné svého nového světa. Otrokářské řemeslo ovládala dokonale.

„A tak,“ pokračoval Dolmaero chmurně, „bude ta dívka muset zemřít podruhé. Co myslíš, ožije znovu? Kolikrát se to dá udělat? Víš to?“

Ruiz mlčel. Ani v těch nejhorších představách o Nisině budoucnosti ho nenapadlo, že ji zachránil jen proto, aby byla fénixem ještě jednou. Když nad tím však teď uvažoval, dávalo to smysl. Byla v té hře vynikající. A mohla by být stejně dokonalá v mnoha dalších představeních. Tak dlouho, dokud by její smysly nebyly natolik zničeny traumatem umíráni, že by nedokázala hrát. A dlouho předtím by byl jedinou její touhou mír opravdové smrti.

„Mnohokrát,“ odvětil Ruiz. Uvědomoval si, že se prozrazuje, ale v té chvíli mu to bylo jedno. „Povězte mi, Dolmaero, kdy začnete zkoušet?“

„Myslím, že brzy. Mistr Flomel se zmínil, že během příštího týdne přivezou pódium. Nějaký čas zaberou opravy a úpravy scény. Pak začneme. Možná se sem ta dívka pak vrátí.“

Díval se, jak Ruiz bojuje se svými myšlenkami a malé jiskrné oči se mu naplnily soucitem. Jemně poklepal Ruize po rameni, pak se s heknutím zvedl a odešel.

TOHO VEČERA NAPLNIL Ruiz jen jednu misku. Dům nečistých byl strašně prázdný. Těsně před setměním mu nějaký chlapec přinesl ke dveřím olejovou lampičku. „Od mistra Dolmaera,“ řekl a podal mu ji. Dojalo ho to a nechal lampu hořet dlouho do noci. Seděl na Nisině posteli a hleděl na malý plamínek. Když olej dohořel a lampa zhasla, vstal a vyšel ven. Obešel nikým nerušen celou zeď, protože Faraoňané po setmění z domů nikdy nevycházejí. Na Farau v noci loví příliš mnoho dravých tvorů. Předpokládal také, že padok nikdo nehlídá. Kdyby tomu bylo jinak, nechápal, proč ho dosud nesebrali.

Znovu našel tu část zdi, kde silové pole občas vynechávalo. Pauzy byly nepravidelné, objevovaly se tak jednou dvakrát za hodinu. Trvaly patnáct až čtyřicet pět sekund. Tu noc však dvakrát nepřesáhly deset sekund. Kdyby ho to chytilo v okamžiku, když bude nahoře na zdi, spadl by dolů po kouscích. Nebyla to ideální úniková cesta, ale zatím to byla jediná možnost, kterou objevil. Pochopitelně, na druhé straně zdi mohla taky být jen další ohrada, a ne přístupová chodba. Nenapadalo ho, jak by to mohl zjistit předem, drnčení silových polí blokovalo všechny venkovní signály.

Celý další den splétal z kožených zbytků, jež našel v chatrči, lano. V noci je pak přivázal k tenké hůlce, zatížené na jednom konci kamenem. Šel k té vadné části zdi. Při prvním výpadku silového pole přehodil hůl přes vršek zdi a doufal, že si toho na druhé straně nikdo nevšiml. Pomalu hůl přitahoval k sobě a sledoval přitom oblouk, který konec hůlky opisoval. Potvrdilo se, co čekal: horní konec zdi byl hladce zaoblený, nebyly tam žádné úhly či výstupky, na nichž by se mohl zachytit hák. Povzdychl si a stáhl provaz dolů.

Při další pauze to zkusil znovu, a než pole opět naskočilo, měl o tvaru zdi celkem slušnou představu. Jen tak pro jistotu to zopakoval ještě jednou, ale tentokrát se pole vrátilo příliš

brzy a lano spadlo dolů bez tyčky. Tu slyšel dopadnout na druhé straně a zaklel. Mohl jen doufat, že ji tam nikdo neuvidí, nebo alespoň nebude uvažovat, odkud se tam hůl s kouskem podomácku vyrobeného lana vzala.

Dalším úkolem bylo vyrobit hák, který by dosedl na horní oblouk zdi dostatečně těsně, aby udržel jeho váhu. To mu zabralo skoro celý další den. Ruiz ho udělal z kousků dřeva, jež získal z lehátek v chatrči, a pevně jej ovázal proužky namočené surové kůže. Usušil své dílo v horkém slunci na střeše chýše. Výsledkem jeho úsilí byl předmět, který vypadal jako odřezaný konec obrovské pastýřské hole. Připevnil k němu spletené kožené lano a nástroj úniku byl připraven.

Velkým problémem bylo, že si hák nemohl předem vyzkoušet. Jakmile ho jednou zavěsí na horní okraj zdi, musel by si pro něj vyšplhat po lané, kdyby ho chtěl zase sundat.

Bylo nutné se rozhodnout. Má jít hned, uprchnout do neznámých prostor otrokářského objektu, nebo má ještě nějaký čas zůstat a nabírat síly? Rozhodování se navíc komplikovalo jeho naprosto nepochopitelným nutkáním opět vidět Nisu. Věděl až moc dobře, že pro ni nemůže nic udělat, aniž by tím ohrozil úkol, kvůli kterému je tady. A svůj život k tomu. Nemohl jí ani dopřát milosrdnou smrt bez rizika rovnajícího se jistotě, že bude odhalen. Nisa byla cennou součástí kouzelnické skupiny, Corean by se pochopitelně velice nebezpečně zajímala o cokoliv, co by jí nakonec mohlo uškodit.

Když nad tím tak uvažoval, bylo skutečně divné, že otrokářka projevila tak malý zájem o původ drábových zranění.

A proč dovolila, aby tak cennou věc, jako je Nisa, strčili do padoku, nemocnou a bezbrannou, mezi pověrčivé primitivy? Nic rozumného ho nenapadalo, takže se zhluboka nadechl, potřásl hlavou a přestal si s tím lámat hlavu.

Toho dne, kdy dodělal hák, se Flomel objevil znovu. Přišel pozdě odpoledne, Ruiz právě v chatrči splétal další kousek koženého lana a kontroloval, jestli je všude dost silné. Zaslechl zvenčí hlasy a opatrně se přiblížil ke dveřím.

Flomel stál uprostřed prostranství a hovořil s Dolmaerem a dalšími staršími. Opodál stáli dva pungové a z jejich postoje vyzařovala trpělivá nuda. Snažil se zaslechnout, o čem se mluví.

„Ale jak to sem dostanou?“ ptal se nechápavé Dolmaero a ukazoval na úzký bezpečnostní vchod do padoku.

Flomel mávl teatrálně rukou k obloze. „Podívejte se. Vidíte ty paprsky? Ty stříbřité nitky? Sluhové paní Corean zavěsí pódium na ty paprsky a spustí je dolů na místo, kde budeme nacvičovat. Neptejte se mne jak. Mnoha věcem ještě nerozumíme.“

To máš tedy pravdu, myslel si Ruiz s jistým pomstychtivým uspokojením.

Dolmaero se tvářil diplomaticky a pochybovačně zároveň. „Jak říkáte, mistře Flomele. A kdy se k nám přidají mistři Kroel a Molnech?“

„Velice brzy, velice brzy. Vidím jen jediný problém - tu dívku. V Bidderumu byla velkolepá, ale to byla Odsouzená, že? Naltrehsete, budeš jí muset dát něco, aby byla poddajná, ale bude třeba, aby s námi spolupracovala z vlastní vůle, alespoň do určité míry. Dolmaero, vy jste s ní předtím pracoval nejvíc. Máte nějaký návrh?“

Ruize rozhovor zajímal čím dál víc. Připadalo mu, že se Dolmaero ponořil sám do sebe. „V této chvíli mě nic nenapadá, mistře,“ uhnul očima.

Jakýsi muž se špičatým obličejem a podlízavým kňučivým hlasem se vmísil do řeči. „Pane, a co ten nečistý, ten, co ji bránil před Casminem?“

„O čem to mluví?“ chtěl vědět Flomel a tvář mu potemněla. „Kdo je ten nečistý a proč bylo třeba bránit fénixe? Kdo jí chtěl ublížit?“

Dolmaero řekl: „Než jsme se dozvěděli, že jste v pořádku, mistře, než jsme pochopili svou situaci, rozhodli starší cechu hlasováním, že přežití fénixe je nepřirozené a nejspíš uráží bohy.“ Odmlčel se. Všechny oči se obrátily k domu nečistých, kde se schovával Ruiz. Dolmaero váhavě pokračoval. „Ten nečistý - jmenuje se Wuhiya a živí se prodejem hadích olejů - pečoval o ni, když byla omylem uložena do domu nečistých. Bezpochyby si uvědomil její cenu. Nu, poslal jsem Casmina dovnitř, aby ji přivedl k soudu, a Casmin - však víte, jaký byl - napadl Wuhiyu. Ten se bránil a výsledek jste viděl.“

Flomel si zamnul bradu. „Nejspíš bych měl být rád. Ta dívka má pro naši společnost mnohem větší cenu než Casmin, i když mi jeho drsný humor bude chybět. Kdybyste tolik nepodléhali náboženským pohnutkám, nic z toho se nemuselo stát.“ Pak náhle vytřeštil oči a rysy se mu zkřivily vztekem. „Počkejte,“ zavrčel, „není Wuhiya ten zdrogovaný darebák, který se vrhl v Bidderumu na jeviště a zkazil nám finále?“

Rozběhl se k domu nečistých. „Tak je to on?“ křičel.

Dolmaero běžel za ním. „Počkejte, mistře. Neunáhlete se, snažně vás žádám.“ Dohonil Flomela u dveří, kde se kouzelník zarazil a snažil se skrz potrhané sítě nahlédnout do šera uvnitř. Ruiz se tiskl ke stěně a horečně uvažoval, co udělá, jestliže ho Flomel napadne nebo ho vyzradí strážím. Možná by pungové jeho obvinění nebrali vážné, ale na druhé straně by ho taky mohli odvést před Corean. Tam by asi své podivné chování dost těžko vysvětloval. Ale Flomel se zastavil a dech mu hvízdal mezi zaťatými zuby.

„Vylez ven, ty písečná kryso,“ syčel. „Vylez ven, ať dostaneš, co si zasloužíš.“

Ruiz ani nehlesl.

Dolmaero se snažil Flomela přemluvit. „Mistře, přece byste se nešpinil s někým tak bezcenným. Kromě toho, vzpomeňte, co se stalo Casminovi.“

Několik okamžiků bylo ticho.

Pak Dolmaero pokračoval: „Poslyšte, mám nápad. Ta žena - fénix - je mu zjevně nakloněna. Opatroval ji, zachránil před Casminem a také je viděli, jak se milovali v lázni.“

Flomel zalapal po dechu. „Žertuješ, Dolmaero! Ona je princezna, nebo jí alespoň byla, než ji odsoudili.“

„Přesto je to pravda, mistře. Neznám její důvod, nechápu to... ale co vůbec v poslední době chápeme? V každém případě můžeme využít jejího vztahu k tomu nečistému, aby s námi spolupracovala.“

Flomel zvažoval situaci. Nakonec promluvil docela klidným tónem: „Dal jste mi opět dobrou radu, cechmistře. Požádám paní Corean o nového drába. Možná mi půjčí toho velkého brouka. Už pouhý pohled na něho by měl fénixe vyděsit k ochotě, a jestli ne, bude trhat olejíčkáři jeden prst za druhým, dokud ji nepřesvědčíme.“

Hlasy se vzdálily. Ještě chvíli stáli všichni na návsi a debatovali o organizaci zkoušek, o materiálech, jež je třeba zajistit, tricích, které budou předvádět, a nutných změnách scény. Ruiz chladně a nezaujatě hodnotil svou situaci a cítil, jak ho síť smrti tahá, aby na sebe upozornila. Opřel se vyčerpaně o stěnu. Zrovna když si myslel, že se síť utáhne docela, povolila.

Než přivezli večerní jídlo, byl už Flomel pryč. Ruiz se s miskou usadil na obvyklé místo. Překvapilo ho, když se k němu přidal Dolmaero.

„Příteli Wuhiyo, znovu se ti musím omluvit. Slyšel jsi, že?“

„Ano. Flomel je pěkně pomstychtivý parchant, co?“

„Bere své umění velice vážně, chápejte. Je to nebezpečný nepřítel. Doufám jen, že věříte, že jsem se vám snažil ze všech sil pomoci. Nic lepšího mě v tu chvíli nenapadlo.“

Ruiz se na něho pozorně zadíval. Jeho profese ho naučila cynickému postoji ke světu, ale v Dolmaerově širokém obličeji viděl jen únavu a soucit.

„Věřím.“ Soustředěně jedl večeři, ale v duchu přemýšlel o noci, která ho čeká.

KAPIT0LA 19

KDYŽ JI PUNG odváděl, byla Nisa pořád ještě příjemně malátná po prožité vášni, takže ani nepociťovala strach. Ty příšery s ní zacházely vlídně a bylo to tak nečekané, že s nimi šla bez jakékoliv snahy uniknout.

„Kam mě to vedete?“ ptala se jich, když konečně našla hlas. Mlčeli, i když ten napravo vycenil dvě řady jehličkovitých zubů. Měl tohle být konejšivý úsměv?

U východu ji vyděsily dveře: vylétly prudce a hlučně nahoru do dveřního oblouku. Trhla sebou a chtěla utéct, ale když napjala vodítko, obojek se utáhl kolem krku, upadla na kolena a začala se dusit. Větší z pungů jí pomohl vstát. Kůže na jeho dlaních byla chladná a tvrdá - ne nepříjemná, ale tak zvláštní, že se otřásla. Pak už je poslušně následovala.

Po chvíli ji začalo zajímat, kudy ji vedou.

Poprvé si uvědomila, jak obrovské ohrady jsou, když kráčeli chodbami déle než půl hodiny. Otcův palác byl ve srovnání s tímhle pouhá chatrč. Stěny chodeb byly z hladkého a lesklého materiálu, který jí připomínal neglazovaný porcelán. Sahaly několik metrů vysoko. Chodby byly tak úzké, že nahoře zůstávala jen úzká stužka oblohy. Všude bylo ticho a klid, zdi byly nejspíš tak silné, že tlumily veškerý ruch, který snad za nimi byl.

Když míjeli ostatní padoky, snažila se vždycky nahlédnout okénky dovnitř. Tvorové, které tam občas zahlédla, v ní vzbuzovali jakousi lhostejnou hrůzu.

Někteří vypadali jako lidé, i když se nepodobali žádné rase, kterou znala. Průzory viděla všemožné tvary, velikosti i barvy - bytosti bílé jako led, černé jako uhel, mohutná hranatá stvoření a drobné štíhlé trpaslíky. Měli na sobě podivné obleky a někteří byli i znetvoření. Jen málokteří z mužů si holili hlavy.

Někteří byli nazí, jiní odění do tak velkolepých oděvů, že se v nich až ztráceli. Nechápala tyhle lidi z jiných světů - nerozuměla jejich výrazům a bizarním gestům, dokonce i jejich způsob držení těla jí byl cizí.

Zrůdy, které zahlédla v jiných padocích, ji tolik z míry nevyváděly, protože ani nečekala, že jim porozumí. Viděla například padok s tvory, kteří se podobali irrinům, nelétavým ptákům faraoských stepí, až na to, že měli mohutné mozkové schránky, které jim visely přes vypelichaná ramena. Krčili se do houfu v pusté písčité krajině s několika suchými keři. Ustrašeně seděli a silné běháky měli složené pod tělem. Vyzařoval z nich smutek, beznaděj a odevzdání osudu. Velké zlaté oči měli temné ztrátou. Nisu pálily oči slzami jen z toho jediného pohledu. Byly tam však i stvůry, jež v ní lítost nevyvolávaly. V jednom okénku zahlédla kolonii rychlých dravých plazů, kteří trhali ještě zpola živé tělo jakési stařeny. Měli podlé kozí oči a Nise připadalo, že ji vidí, jak nahlíží kouřovým sklem špehýrky. Otřásla se odporem a odvrátila se.

„Kdy už budeme tam, kam mne vedete?“ zajímala se. Strážci si jí nevšímali a Nisu napadlo, že jí nejspíš nerozumí.

Byla by se jich chtěla zeptat, jak se v tom labyrintu vyznají. Tolik zatáček a křižovatek! Množství tvorů, které spatřila, nasvědčovalo tomu, že ohrady jsou místem čilého ruchu, ale na chodbách nepotkávali nikoho. Jen na jedné křižovatce se zastavili, aby nechali projít skupinu vězňů a jejich stráže. Skupinu tvořilo asi dvanáct dokonale vybraných žen lidského zjevu v krátkých skládaných sukních ze stříbřitých šupin. Nic víc na sobě neměly - až na obojky kolem krku, kterými byly k sobě připoutány. Pokožku měly zbarvenou do šedozeleného odstínu, dlouhé mléčně bílé vlasy měly spletené do složitých copů. Široké levandulové oči hleděly na Nisu, jako by byla nějaká hříčka přírody. Nisa si uvědomovala, jak demoralizující účinky má odporná špinavá tunika a rozcuchané vlhké vlasy, a začala zahanbeně sklánět hlavu. Ale pořád ještě byla dcerou Krále králů - znovuzrozený fénix - a brada se jí sama hrdě zvedla. Vrátila ženám jejich pohrdavé pohledy a snažila se tvářit tak povzneseně, jak jen to dokázala.

Ženy brzy zmizely v záhybu chodby a Nisa a její hlídači pokračovali.

Konečné dorazili k dlouhé zdi s řadou dveří. Když se přiblížili, jedny dveře se otevřely a odhalily velice malou místnost. Nisa si nedovedla představit jediný dobrý důvod, proč by tam měla vstoupit zároveň s pungy, a začala se na vodítku vzpouzet. Pro jistotu přidržovala vodítko rukama, aby se jí obojek nezařezával. Větší ze strážců opět vycenil jehličky v tom děsivém úsměvu a pokynul jí. Nisa tvrdohlavě kroutila hlavou. „Prosím. Proč musíme jít dovnitř?“

Hlídač si trhaně vzdychl a vzal ji za paži. Bez námahy ji vsunul do místnosti. Když se tam vecpal i ten druhý, dveře se zavřely.

Měla chuť plakat, ale potlačila ji. Cizí pach strážců ve stísněném prostoru ji dusil. Nise se náhle zdálo, že padá, a ze sevřených rtů jí opravdu uniklo zaúpění. Strážci si toho ani nevšimli. Usoudila tedy, že jí v nejbližších minutách smrt nehrozí.

Chvíli nato se výtah zastavil a dveře se otevřely. Její první myšlenka byla, že se nějakým zázrakem dostala do nevěstince strýce Shimanecha, kam často chodívala převlečená za návštěvnici z venkova.

Místnost měla nízký strop, snad aby se zkoncentrovaly a stlačily všechny pachy rozkoše. Nisa vdechovala stovku jemných vůní, sladké víno, vonné kouře, pach rozvášněných lidských těl. V obrovském pokoji zahlédla jen boční stěny, konec se ztrácel v šeru.

I luxusní zařízení ji připomínalo známý dům - vysoké koberce a jemné látky zdobené nitkami z drahých kovů a drahokamy, věci, které těší oko i hmat. Nábytek byl poněkud excentrický: tamhle divan s nohama ve tvaru kopýtek, jinde zase křesílko s polštáři z hadí kůže. Nabízela se i židle s podivnými ebenovými řezbami - maličcí upírci na ní široce rozevírali tlamičky s dlouhými špičáky. Nise naskočila husí kůže a odvrátila zrak. Kdesi daleko se ozývala cinkavá disharmonická hudba. Jinak bylo v pokoji ticho.

Bylo to zvláštní: na jedné straně tady byly věci, které jí připomněly domov, na druhé straně narážela na spoustu neznámého, co ji šokovalo svou nepatřičností a co ji děsilo. Tak třeba místo erotických sošek, jaké vídala v budoárech

u Shimanecha, zde byly podivné třpytivé přízraky, průsvitné bleděmodré objekty v křeči sexuálního vytržení, které se pohybovaly jakýmsi zpomaleným pohybem. Vypadalo to, jako by ve výklencích zdi kopulovali duchové.

A světla! Na Farau byly jedinými světly bez plamenů plynové lampy osvětlující otcův palác a několik málo bohatších chrámů. Zde zářila světla nepředstavitelným výběrem intenzity a odstínů, všude byla na hladkých kovových panelech rozmístěna barevná světýlka, na stropě zářily jemným pastelovým svitem obrovské koule a na podlaze se tvořily ostře bílé louže. Připadalo jí, že ona a pungové jsou jedinými obyvateli tohoto rozlehlého sálu.

Pungové ji dovedli ke křeslu s vysokým opěradlem a světlým koženým polstrováním. Připoutali vodítko, na kterém ji vedli, k masivnímu kovovému kroužku zabudovanému v opěradle židle a nechali ji tam. Ten větší jí přátelsky pokynul a ona mu také mávla na rozloučenou. Skoro ji mrzelo, že odcházejí. Seděla v křesle snad hodinu a strach postupně pomalu vystřídala nuda. Se zájmem se rozhlížela kolem. Zaujal ji vzor na koženém polstrování křesla. Po chvíli si uvědomila, že to je tetováni, po dalších několika minutách v něm rozpoznala oblíbený vzor horalů, kteří žili na planině severně od hlavního města, a v dalším okamžiku pochopila, z jakého zvířete pochází kůže, na níž sedí. Nevydržela to a vyskočila, až se jí obojek zařezal do hrdla.

Konečně pro ni přišla nějaká žena. Obrovská žena - vysoká, rozložitá a svalnatá, s vysokými ňadry a širokými boky. Měla na sobě dlouhé šaty z průhledného hedvábí a vysoké holínky z černé naleštěné kůže. Jediné, co na té ženě bylo malého, byl obličej. Oči, nos i ústa se mačkaly těsně k sobě na několika čtverečních centimetrech uprostřed široké masité plochy. Zdálo se, že je zároveň pomatená i vzteklá, a když Nisu odváděla do šeré hloubky pokoje, škubala zlostně vodítkem.

Na vzdáleném konci pokoje čekala na divanu vyloženém spoustou sametových polštářů Corean. Horní polovinu těla měla nahou a nějaké dvě neurčitě humanoidní bytosti ji ovívaly vějíři.

Ten obrovský brouk stál v temné mezeře mezi dvěma světly za ní jako socha. Obrovská žena jí sundala obojek a Nisa si hladila bolavý krk.

„Pojď sem," vyzvala ji ta žena na divánu hlasem zvonkohry. Usmívala se a Nisa kráčela blíž jako ve snu. Zastavila se těsně mimo její dosah.

Corean poklepala na polštář vedle sebe a stále se usmívala. To stvoření napravo od ní zasyčelo a Nisa si uvědomila, že je to kočka s lidskou hlavou. Měla plochou tvář, nos jako černý knoflík a bílé jehlovité zuby. Až na růžové dlaně a čumáček měla nahé tělo pokryté lesklou černou kožešinou. Po dokonalé tváři Corean přelétl zlostný výraz. Mávla rukou, jako když odhání mouchu, a obě kočičí stvoření bleskově sjela z divanu. Jedno z nich proklouzlo kolem Nisy a ta zřetelně zaslechla vzteklé zavrčení a zahlédla ve svítících očích nenávist.

Klesla do měkkých polštářů a Corean se odsunula, aby měla víc místa. Zblízka byla krása Corean ještě drtivější. V pleti snad ani nebyly póry, tak byla jemná a leskla se matným hedvábným leskem, až se Nise chtělo vztáhnout ruku a dotknout se jí, jen aby zjistila, jaký je to pocit.

„Niso," řekla Corean, „nedokážu ani vyslovit, jak jsem šťastná, že jsme se setkaly. Víš, že jsi první fénix, kterého vidím?"

Nisa mlčela. Parfém, který se kolem Corean vznášel, byl tak sladký, jemný a vzrušující, že toužila zabořit nos do jejího těla a zjistit, kde je ta nádherná vůně nejsilnější. Přestaň s tím, okřikovala se v duchu. Copak ses ještě nepoučila?

„Opravdu jsi. Měli jsme tady už několik skupin, které vystupují s fénixy, ale nikdy žádný fénix nežil." Znovu se usmála a ukázala drobné ostré zuby. „A i kdyby žil, ani z poloviny by mě to tak nepotěšilo jako toto naše setkání. Flomel mi o tobě hodně vyprávěl. Prý jsi královská dcera. Že jsi ten nejskvělejší fénix, s jakým kdy pracoval, vznešená a krásná. Plná toho statečného smíření, jež je pro skutečné znalce představeni s fénixem vším." Zdálo se, že recituje dokonale připravenou řeč, i když se její hlas neustále podobal intimnímu předení.

Nisa zareagovala na jedinou informaci, kterou v její řeči zachytila: „Jsem jediná živá? Proč bych měla být? Wuhiya říká..." Zmlkla, neboť vycítila, že se pohybuje na zrádné půdě.

Corean se naklonila blíž, až se malým ňadrem dotkla Nisiny paže v jemném pohlazeni. „Wuhia říká...?" povzbuzovala ji. „Pokračuj, Niso."

„Wuhia, to je ten muž, který mne ošetřoval, když jsem byla nemocná," snažila se získat čas.

„Ano?"

„No... on říkal... když jsem se ho ptala, jak je možné, že jsem živá a že se mi ztrácejí jizvy... on říkal, že tady musíte mít velice dobré doktory. Je to pravda?" Pak si dodala odvahy. „Můžete mi říct, kde jsem?"

Corean se zase opřela do polštářů. Po tváři se jí mihlo podráždění. I když to trvalo jen okamžik, náhle už její krása Nisu tolik neohromovala.

„Pěkně postupně, Niso. Ano, máme tady vynikající lékaře, ale ti druzí fénixové byli mrtvi dávno předtím, než se k nám dostali. Snad jsou ti bohové obzvlášť nakloněni. Tím by se to vysvětlovalo. Nebo se ti snad dostalo pomoci, kterou ti druzí neměli. Nějaký skrytý přítel. Co myslíš?"

„Nemyslím na to raději vůbec, když nemusím," řekla Nisa po pravdě.

Corean se zasmála. Byl to jemný, dokonale nacvičený smích. „Tak? No a k tvé druhé otázce - toto je Strašpytel, Bargerellova náhorní plošina, Ohrady černých slz, můj byt." Pomlka. „Moje pohovka," dodala.

„Ach." Nisa skoro ničemu z toho nerozuměla. „Nikdy jsem o Strašpytlu neslyšela. Je to daleko od Faraa?" Když byla malá, měla Nisa společnici, chůvu. Byla to stará žena, pečovala o ni, utěšovala ji, když ji něco trápilo, a vyprávěla jí příběhy o čarovných zemích, jež se zvedaly nad parami Pekla, daleko od hrudi světa.

„Ano, daleko. A nyní mi pověz: Kdo je to ten Wuhiya? Co je to za člověka?" Corean se zase přisunula blíž a Nisa cítila, jak její zájem zesílil. „Má ještě nějaké teorie? O tobě? Nebo o mně?"

„O vás se nezmínil. Vlastně toho říká velice málo, ani nevím, co bych vám ještě mohla povědět." Zmlkla a pohlédla Corean do očí. Bylo v nich varováni. Vylekala se a rozechvěle pokračovala. „Wuhiya je silný. Těžce zranil toho

drába, Casmina, když mě chtěl zabít. A Casmina všichni považovali za siláka - loni na jaře zabil při Krvavém svátku tři muže, alespoň se to povídalo.“ Měla najednou dusivý pocit, že zradila muže, který se s ní tak nádherně miloval tam v lázni. „Ale když byl Casmin v bezvědomí, nedorazil ho, opravdu ne.“

„Myslíš tedy, že je milosrdný?“

„Nade mnou se slitoval,“ podotkla tiše.

„To je podle mého názoru jediný cit, který k tobě chová,“ řekla Corean. Opět se zasmála a přisunula se ještě blíž, takže se už k Nise tiskla. Měla voňavý dech. „Líbilo se ti koupání?“ zeptala se.

Nisa nevěděla, co má odpovědět, ale cítila, jak rudne. Corean ji vzala za bradu a otočila si její tvář k sobě. Políbila ji, nejdřív se jí dotýkala měkkými vlhkými rty a pak cítila Nisa lehký, hladivý dotek jazyka.

„Chutnáš pořád ještě trochu po smrti, Niso. Ale to nevadí. Je to docela příjemná chuť, alespoň mně se líbí.“ Její dokonalý obličej byl pořád zoufale krásný - a Nisu napadlo, že to je strašné, nepochopitelné.

Corean se oddálila a pokynula obryni. „Zaveď mého hosta do jejích pokojů a dej jí otroka, aby se o ni postaral.“ Žena přistupovala s připraveným vodítkem, ale Corean se zamračila a křikla na ni: „To nebude třeba.“

V NOCI ČEKAL Ruiz u zdi na výpadek silového pole. Chmurně přitom otáčel hákem v prstech. Pořád musel myslet na Nisu, která už mu způsobila tolik potíží. A která, i když už byla nenávratné pryč, mu pořád dělala starosti. Racionální bytosti - jako on, Ruiz Aw - navazují vztahy na základě racionálních faktorů, nebo společných zájmů.

A přesto tu sedí a sní o ženě pocházející ze světa, který by se snad, při neobyčejném štěstí a dalším tisíciletí injekcí pozemské techniky, mohl dostat mezi planety s podřadným postavením na nejnižším stupínku pangalaktické kultury. Bylo mu z toho hořko. To, že se chová jako nějaký bláznivý romantik, mu skutečně dělalo starosti.

Silové pole vypadlo a uťalo jeho úvahy. Zvedl se. Tak, do toho.

Mrštil hákem nahoru, ten vylétl a vlekl za sebou kožené lano. Ruiz trhl, hák se zachytil za vrch zdi a Ruiz bleskurychle vyšplhal nahoru. Tam si obkročmo sedl a hák uvolnil. Přitom se rozhlédl a srdce se mu sevřelo. Prostory, jež viděl ze zdi, se rozprostíraly do nedohledna, snad tisíce hektarů. A co bylo nejhorší, dole, za zdí, nebyla žádná chodba, jen další ohrada, mnohem větší než padok Faraoňanů. Uprostřed jemným modrým světlem zářilo nějaké jezero.

„No co,“ řekl. Až příliš dobře si uvědomoval, že to, co ho tlačí do rozkroku, je kolej silového pole, jež každým okamžikem naskočí. Jednou už se rozhodl... Přehodil nohu, shodil hák a sklouzl do neznámé ohrady.

Byl to dlouhý pád, ale skutálel se do vysoké trávy. Zesílené kosti v jeho nohách náraz bez problémů zvládly. Když se přestal kutálet, uslyšel zasyčení vracejícího se pole.

Přikrčil se za nízkým keříkem. Ohrada byl šťavnatá a zelená, tma v ní ožívala písněmi nočních ptáků. Keř, pod nímž se ukryl, byl obsypaný drobnými bílými květy, a když se o ně otřel, cítil vůni skořice a jablek. Trpělivě několik minut čekal, dokud si nebyl jistý, že ho nečeká žádné nepřátelské přivítání.

Rozhlédl se po silových polích nad svým novým vězením a ke svému velkému zklamání zjistil, že všechna fungují dokonale. Nezbývalo mu než doufat, že existuje nějaký jiný způsob, jak se dostat ven.

Nakonec sebral lano a hák a schoval je pod keřem. Pak zamířil po svahu ke středu ohrady.

Les na svazích mísovité ohrady byl spíš park, upravený a uklizený, takže se mu v bledém světle hvězd dobře šlo. Strašpytel neměl žádné měsíce, pokud za ně člověk nepovažoval myriádu zářících orbitálních vojenských stanic, jež hlídaly a prosazovaly podivné zákony Strašpytlu.

Ruiz postupoval obezřetně, dělal menší hluk než větřík, který občas rozhýbal listí. Všiml si, že stromy mají stříbřité listy, jakoby kovové, a jak se chvěly, odráželo se v nich světlo hvězd a rozsévalo se kolem v drobounkých jiskřičkách. Vypadalo to překrásně. Vůbec ten lesík působil uklidňujícím, skoro uspávacím dojmem a Ruiz usoudil, že jsou tam nějaké podpovrchové generátory harmonie ovlivňující jeho vnímání. Pokud je zabezpečovací technika ohrady na stejné úrovni jako její architektonické ztvárnění, určitě už ho objevili. Odmítl se však nechat zdeptat. Podle toho, co dosud viděl, tu pungové organizovali jednoduchý a prostý obchod - snad se ta jednoduchost týká i zabezpečovacího systému, pokud se o něj starali oni a ne ten, kdo jim pronajímal areál.

Jak se přibližoval k jezeru, ustupovaly lesy zahradám, spíše neformálním a rustikálním, ale pečlivě udržovaným. Tehdy uslyšel hlasy a rychle se skryl za blízkou sochu. Postava domorodce z Corvu byla ztvárněna v nějakém lesklém černém kameni a její křídla se skláněla v poraženecké póze, což zajistilo Ruizovi dokonalý úkryt.

Tmou zahrady se k němu blížily dvě postavy. Šly po bílé kamenné pěšině a tiše hovořily - Ruiz rozeznal muže a ženu, zřejmě milence. Silou vůle je odháněl od své skrýše, jako naschvál se však usadili na lavičce u jeho sochy.

„Říkám, co si myslím,“ prohlásila ta mladá žena. „Tvůj soucit přivádí celý klan v úžas.“

„Soucit? Ona je mé druhé já, mé všechno.“ Podle hlasu si z ní dělal legraci.

„Komedie. Co to jen náčelníka napadlo dát vás dva dohromady? Je to cuchta, vlasy jí trčí jak hnízdo mořských jehlic a fulguru tancuje jako žába v holínkách.“

Mladík se rozesmál. „Vyjadřuješ se velice barvitě. Ale s ledasčím musím souhlasit. Rozhodně máš pro mé kvality větší pochopení než ona.“

„Ano...“ několik minut byl pak Ruiz nucen zblízka sledovat stvrzení jejich shody. V jednom okamžiku milostných hrátek se skutáleli do trávy, kde nakonec usnuli.

Ruiz uvažoval: jejich svršky byly lákavé rozházeny po okolních keřích. Jeho vlastni hrubá tunika bude určitě přitahovat pozornost, kdo ví, jestli tady nosí něco podobného. Rychle ji svlékl a opatrně sesbíral mladíkovo šatstvo. Kabátec sice přes ramena táhl a kalhoty byly krátké, ale co na tom. Široký sametový baret skryl holou lebku i blednoucí tetování, a to bylo nejdůležitější.

Ruiz se zhluboka nadechl a vyrazil k jezeru.

Nad nim, v měkké tmě neviditelná, ho sledovala Coreanina špionážní muška.

KAPITOLA 20

COREAN SE ZÁJMEM pozorovala obrazovku. Sledovala, jak Ruiz sbírá svršky chrápajícího milovníka, a rozesmála se.

Kyborg Marmo spočíval vedle ní na vznášedle a mlčel. Ozval se, až když se Ruiz v novém převleku vydal k jezeru. „Jsi si jistá, že je to moudré? Lord Preall bere svůj malý svět velmi vážně. Bude nešťastný, jestliže mu ho tvůj neznámý poškodí."

Coream nespouštěla Ruize putujícího zahradami z očí. „Preall je mi ukradený. Kromě toho se mě bojí, což je správné. I kdyby ten neznámý vzal železný kyj na Theru, i kdyby otrávil jeho mořské louky, i kdyby pochytal všechny Preallovy miláčky do sítí a pověsil je na háky, ba i kdyby si to všechno na holofotkách odvezl domů pro babičku a napsal na všechny zdi ‚za tohle může Corean', Preall by ani nehlesl. A kdyby hlesl, poradila bych mu, aby si postěžoval pungům. Jsou to koneckonců jejich ohrady. Oni mají na starosti ochranná pole."

„Máš pravdu, to ano," souhlasil Marmo. Jeho vokální aparát byl ztlumený do šepotu. Rty měl sešpulené.

Na obrazovce se Ruiz šikovně plížil travinami na břehu jezera.

„Podívej, Marmo, to je ale elegantní had, co?" usmála se Corean.

„Mně se nelíbí. Věděla jsi, že je to on, už tenkrát, když zachránil fénixe před těmi křupany - proč jsi to s nim neskončila už tehdy? Zmraz ho, vyvez ho ze Strašpytlu a nechej ho někde, kde ho nikdy nenajdou. Vždycky to tak fungovalo."

„Ale Marmo, co když je na nás příliš rychlý? Co když se mu podaří umřít dřív, než ho zmrazíme, a signál se dostane ven? Co pak?" Pokrčila rameny. „A stejně, baví mě ho sledovat."

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Corean věděla, že má pravdu, když chce být opatrná. Pokud je to agent Ligy - a to bylo velmi pravděpodobné - je skoro stoprocentně jisté, že ho vybavili sítí smrti. Kdyby ho jednoduše zabila, mohlo by to pro ni znamenat konec. V okamžiku smrti by se výbuch dat, aktivovaný traumatem smrti, vyplavil v proudu tachyonů a jejich prostřednictvím by přenesl informace o místě a okolnostech smrti do ústředí Ligy.

Ale nebylo jisté, že je to agent. Záchrana fénixe byla velkou záhadou. Nešlo jí do hlavy, proč by ten neznámý jednal tak donkichotsky. Buď je to arogantní hlupák, který si neuvědomuje vážnost své situace, nebo to není žádný břídil a je tak sebejistý, že si klidně dovolil chlubit se záchranou fénixe únoscům do tváře. V každém případě bylo nanejvýš znepokojující, že ten neznámý dokázal odolávat účinkům paralyzačního pole tak dlouho, dokud neupevnil fénixovi to lékařské klíště. Připadalo jí to skoro nemožné. Za tu technickou hračku zaplatila spoustu peněz. Měla to být nejnovější věc, bezchybná, stoprocentně odolná vůči všem známým ochranným systémům. Všechny tyto pochybnosti ji nutily, aby nic nepodnikala, dokud nebude situaci lépe rozumět. A tak nastavila pasti a teď pozorovala a čekala, až neznámý prozradí svou totožnost.

Pokud zjistí, že je to jen krásný dravec, chce ho. Může mu sloupnout mozek a zneškodnit ho. A pak si ho nechá ve své sbírce hezkých věci.

RUIZ DOŠEL KE břehu. Sklonil se nad hladinou a užasl. Pod vodou byla dokonalá pohádková vodní říše, snové město zářící v zelených hlubinách. Excentrický architekt tu navrhl nesčetné balkony, věže a věžičky a vystavěl je z nějakého světlého průhledného kamene, jenž zářil jasným vnitřním světlem.

Na tom městě bylo cosi neodolatelně lákavého, co Ruiz připisoval působení harmogenerátorů. Chtělo se mu připojit se do víru veselí v ulicích, dvorech, kolem věží a pavilonků podvodního města. Chtěl být jednou z těch drobných lidských postaviček, jež si tam dole radostně plavaly od budovy k budově.

Zaplavila ho vlna optimismu. Podle toho, co viděl, usuzoval, že narazil na hračku někoho velice bohatého, na zařízení, jež je na Strašpytlu pro zábavu svého majitele a jeho hostů. Jistě tady bude rušno a možná bude snadnější se odsud dostat.

Prozkoumal hladinu jezera. Vypadala jako vytvořená z jakési husté, viskózní, bezvodé látky. Spokojeně přikývl, vstal a vrhl se do jezera.

Jak očekával, vůbec se nenamočil. Ani to nežbluňklo. Povrchová vrstva z položivého proteinu splývala kolem něho, vázala se mu na kůži a oblečení a bránila pronikání kapaliny. Ta kapalina nebyla voda, musel to být nějaký roztok přesycený kyslíkem. Nadechl se a pojivá vrstva mu kyslík předala. Zajišťovala přežití, pohodlí, a dokonce i vzhledovou dokonalost - baret mu i nyní pevně seděl na hlavě. Kapalina měla právě takovou hustotu, že se pomalu snášel dolů k městu. Byla i příjemně teplá, jen mu chvíli trvalo, než si zvykl na zvláštní, jakoby pudrovou klouzavost kapaliny na kůži.

Slyšel hudbu, to dole pod ním tiše hrály desítky malých orchestrů. Kapalinou se zvláštně nesl i šum mnoha hlasů. Ruiz se pomalu snášel k velkému pavilonu a řídil sestup občasnými pohyby rukou. Střecha pavilonu napodobovala tvar mořské hvězdice a na každém jejím ostnovitém výběžku blikalo světélko. Světla jiskřila a pulzovala v rytmu hudby uvnitř pavilonu.

Přistál těsně u zábradlí, jež lemovalo taneční parket zároveň s řadou filigránských boxů, kde v soukromí odpočívali unavení tanečníci.

Chvíli se zdržel a tanečníky pozoroval. Předváděli složitý tanec s mnoha náročnými figurami a otáčeli se s pomalým půvabem. Muži byli velcí šviháci, jeden jako druhý, a ženy byly krásné a pyšné. Všichni se tvářili stejné afektovaně a uniformita jejich vzhledu vyvolávala v Ruizovi pocit, že vidí jen jeden pár tančící v zrcadlovém sále.

Rozpoznával práci Cleva ze Strašpytlu, druhořadého mistra umění pohybové kultury. Přestože to nejspíš nebyl jeden z jeho nejoriginálnějších výtvorů, i tak by mu vynesl v Aréně na Dilvermoonu slušné jmění. Napadlo ho, že je to možná kradené - proč jinak by se mělo něco takového skrývat v těchhle otrokářských ohradách. Zakroutil hlavou. Z pěstěných kultur mu bylo vždycky divně, ačkoliv nedokázal vysvětlit proč. Možná kvůli pocitům, které v něm vyvolávalo to uměle vštěpované chování příslušníků takových skupin. Řídilo každou jejich myšlenku, vztah a náladu a jemu připadalo příliš křehké a překultivované. Bál se, že nezvladatelné lidské pudy mohou kdykoliv prorazit na povrch v hrozných činech.

Výstup, který se před ním v tom okamžiku odehrál, byl ukázkovým projevem takové naprogramované kultury. Dva mladí muži ve středu obrazce se plně soustředili na dokonalé provedení módních rozmáchlých a květnatých gest a náhodně o sebe zavadili lokty. Okamžitě se otočili proti sobě a přerušili tanec. Hudba váhavě zmlkla a ti dva si asi ostře vyměňovali názory, třebaže Ruiz konkrétní slova nerozeznával. Ostatní tanečníci je v kruhu obklopili a z dychtivých výrazů v jejich tvářích pochopil, co bude následovat, dříve než se to opravdu stalo. I když se to stalo velice rychle.

Oba ve stejném okamžiku, jako by je řídil společný mozek, vytrhli z rukávů dýky s čepelemi ve tvaru vrbových listů. Prvni výpad a parírování byly téměř pokračováním tanečních pohybů - kapalina, v níž plavali, jim vnucovala elegantní vláčnost i v zuřivém souboji. Ale souboj skončil tak rychle, jak začal, a vítěz vytáhl svou dýku z hrdla poraženého. Obláček rudé krve unikl, než vazná vrstva stačila tělo pokrýt. Poražený se tiše vznášel uprostřed rychle se vyprázdňujícího pavilonu.

Mnohé páry plavaly nahoru k hladině a obličeje měly napjaté neskrývanou žádostivostí. Vazná vrstva nebyla zrovna vhodným prostředím pro vykonávání základních tělesných potřeb, včetně sexu, protože nepropouštěla neplynné substance. V soukromých částech města byly určitě vzduchové komory, ale Ruiz nemohl zahradám osvětleným hvězdami upřít jisté kouzlo.

Na rukávu ucítil dotek něčí ruky a otočil se tak rychle, jak jen mu to vazká tekutina dovolovala.

Vznášel se tam podsaditý muž s prohnaným výrazem v malých pichlavých očkách. „Vy jste také host lorda Prealla?“ zeptal se a od úst se mu rozlil obláček bublinek. Očka se mu rozšířila, když si všiml Ruizova tetování.

Ruiz se vzpamatoval z úleku. „Samozřejmě,“ ujistil ho co nejautomatičtějším tónem.

Muž si oddechl, zřejmě spokojený s tím, že žádný pomalovaný divoch by nemluvil takhle sebejistě. „Dovolte, abych se představil. Jsem vyšší obchodní zástupce Fhuniac Bolard ze stanice Moover.“

Ruiz oživil jedno ze svých dřívějších převtělení, to, které používal při neúspěšné misi do Tronkworldu. „Yuhi Noho Macchia, z rodu Macchiů z Krugeru.“ Chladně se usmál. „To vám tedy povím, u nás na Krugeru máme mnohem zajímavější zábavy.“

Krugeřané byli všeobecně známí jako krvežíznivá, bláznivá a nedůtklivá rasa, citlivá na vměšování do svých zájmů. Ruiz měl dojem, že přímo vidí, jak se v Bolardově mozku otáčejí kolečka, zřejmě uvažoval, že pozvat někoho takového je od lorda Prealla holý nerozum a čiré šílenství. A navíc je to velmi nezdvořilé k ostatním hostům. V příštím okamžiku se však rozhodl, že nejlepší bude tvářit se přívětivě. Nic jiného mu koneckonců nezbývalo. „Máte pravdu, tanec i to zabití... nebyly to zrovna nejlepší výkony,“ prohlásil nervózně.

„Podsouváte mi, co jsem neřekl,“ zpražil ho Ruiz.

„Já? Nikdy, pane.“

„Ani bych vám to neradil. O tanci toho moc nevím. Ale zabíjení může být velmi zábavné, pokud se provádí mistrovsky a s nadšením.“

„Ano, jistě. Krásně řečeno, pane.“ Bolard měl nyní jedinou myšlenku - dostat se rychle co nejdál. Ruiz ho s potěšením trápil dál. Od okamžiku, kdy vyskočil v Bidderumu na jeviště, ho postrkával někdo druhý a on ustupoval. Působilo mu zvrhlou rozkoš teď pro změnu někým chvíli manipulovat.

Nasadil krutý výraz. „Jste na panstvíčku lorda Prealla častým hostem? To je dobře! Budete mým průvodcem, jelikož já jsem tady poprvé. Jsem si jist, že mne nezklamete.“

Bolard skryl zoufalství. „Je to pro mne snad až příliš velká čest, pane,“ hlesl s nadějí.

„Ale kdepak,“ ujistil ho Ruiz a uchopil ho za baculaté rameno tak silně a prudce, že Bolard zavrávoral. „Tak, kde začneme, dobrý muži?“

COREAN TO VŠECHNO pozorovala a jemné se kousala do spodního rtu. „Je přesvědčivý,“ šeptala si. „Ano, je přesvědčivý. Co říkáš, Marmo, mohl by to opravdu být jeden z Macchiů? Ne, ne, samozřejmě vím, že ne. Ale stejně, je dobrý, že?“

Marmo poslouchal, jako ostatně vždycky. „Zmraz ho. Zbav se ho. Víš dobře, co si o tom myslím,“ bručel. Hrál přitom jednu ze svých nekonečných her. Nedíval se na sledovací monitor, upíral krystalické oči na větší ze svých datatabletů.

Corean se po něm otráveně ohlédla. „Trpělivost. Počkáme, až nám poví, co je zač, nebo až to bude situace vyžadovat. Teď ho přece máme, kde ho chceme mít, ne?“

„Asi ano,“ povzdechl si Marmo.

„Pamatuj, co musíme hledat: jakýkoliv náznak, že je to agent Ligy. Nebo nepochybný důkaz, že jím není. Nebo nějaký signál, že chce utéct. Do té doby ho budeme jen sledovat.“ Půvabně se zvedla ze židle a shrnula si dlouhý těžký cop na záda. „Teď máš službu ty, Marmo. Ať se tvůj vrah kolem něho při nejbližší příležitosti projde. Jdu spát. Neruš mě, leda bys viděl něco opravdu důležitého.“ Vyšla z místnosti. Ve dveřích se ještě otočila a viděla, jak se za ní Marmo zamyšleně dívá a fotoreceptory mu svítí.

JAK PLYNUL ČAS a Ruiz nedával nijak najevo, že by ho chtěl v nejbližší době zabít, správce se trochu uklidnil a stal

se z něho ucházející průvodce. Míjeli další hosty podvodního města, jemuž Bolard říkal Thera. Ruiz po nich vrhal divoké pohledy, a oni proto raději plavali jinam. Naštěstí žádný z nich nebyl majitel téhle hříčky, který by snad mohl začít zkoumat, co je to za zamračeného hosta, jehož nezná.

Jedna z prvních budov, ke kterým se přiblížili, byla společná jídelna a Ruiz pokynul Bolardovi, aby ho vzal dovnitř. V žaludku už měl z hladu křeče, od posledního jídla z pseudofaraoské kuchyně už uplynula dlouhá doba.

Když se vynořili ve vzdušném prostoru haly, vazná vrstva z nich v jiskřivých praménccích sklouzla. Ruiz se zhluboka nadechl. To bylo něco jiného než krátké ploché dýchání, jaké vyžadovala vazná vrstva. Nozdry mu zalila sytá vůně pangalaktických jídel. Byli v jídelně sami, když nepočítal asi patnáct robočíšníků, čekajících u nádob s pokrmy. „Pojďte, Bolarde, ochutnám, jak lord Preall vaří," vyzval svého průvodce.

Bolard se poprvé od chvíle, co udělal tu chybu, že oslovil Ruize, zatvářil nadšeně. „Dobrý nápad, pane," olízl si rty. Ruiz odhadoval, že Bolard je ten typ, co věčně hladoví, třebaže umělá regulace chuti k jídlu je k mání na každé klinice. Pak už by ho totiž netěšilo se cpát. Teď měl konečně výmluvu a důvod, aby si dopřál, když mu to poroučí krutý a neúprosný Macchia. Ruiz skoro slyšel, jak si Bolard situaci zdůvodňuje: Jenže ten Macchia by se mohl smrtelně urazit, kdybych s ním odmítl stolovat...

Nu, Ruiz není z těch, kdo odpírají svým obětem potěšení, alespoň pokud nejsou v rozporu s jeho vlastními radovánkami. Pustil se do jídla s nakažlivým nadšením a povzbuzoval svého vězně, ať se neostýchá. Brzy už měl Bolard zase dobrou náladu. Preall uměl své hosty uctít, na stolech byl široký výběr jídel ze všech pangalaktických světů. A roboti je nepřetržité doplňovali: vzácná masa, pikantní omáčky, pečivo lehké jako slazený vzduch.

Ruiz ochutnal ode všeho trochu, ale nepřejídal se. Věci se vyvíjely uspokojivě, ale kdyby se něco dělo, nesmí být z jídla a pití otupělý. Navíc se mu před očima vynořila vzpomínka na fénixe a na představení. Viděl v duchu žravá ústa boha bohů a hostinu stejně bohatou jako tato. Odtud byl jen krůček k Nise ležící na jevišti a rapírové révě, která probodává její tělo.

Chmurné myšlenky mu zkazily radost z hostiny.

A jak ztrácel chuť k jídlu, začal být zase nevrlý. Bolard si toho povšiml. „Nuže, pane," ozval se plaše, „co byste chtěl vidět nyní?" Otřel si mastné ruce. „Snad herny? Eufórium, nebo... chtěl byste se podívat na Dům broskviček lorda Prealla? Zdejší prostitutky jsou velice vynalézavé a šikovné, alespoň jak jsem slyšel."

Ruiz reagoval popuzeně. „Momentálně mě nic z toho neláká." Je na čase, myslel si, vrátit tlustého správce do stavu poddajného strachu. Naklonil se těsně k němu a škodolibě zasyčel: „Vraťme se trochu k problematice zabíjení. Zajímalo by mě, jestli je tu provádíte umělecky, nebo je to jen obyčejná řezničina."

Bolardovi se rozklepala brada. „Pokud máte zájem, pane, myslím, že večerní představení začíná za několik minut."

Ruitze to nepřekvapilo. Cítil v jejich kultuře příchuť barbarské domýšlivosti, která má ráda výrazné emoce a abstraktní pojmy, jako jsou čest, postavení či povinnost, uměle povyšuje nad reálný život. „Zaveďte mne tam," řekl s lehkým náznakem nudy.

Bolard byl sice nafuka, ale nebyl to žádný hlupák a dlouhý zvažující pohled, jímž si Ruize přeměřil, ukazoval, že až příliš přemýšlí a že bylo chybou projevit jakékoliv znechucení.

Ale správce se usmál a pokynul: „Tudy, pane."

Vypadalo to jako dokonalá kopie toho původního servilního úsměvu, ale i tak se Ruiz rozhodl, že ho bude velice pozorně sledovat.

Právě v tom okamžiku vstoupil do jídelny rozložitý muž se zjizveným obličejem, oblečený do uniformy proktora Zákonného zrození. Pohlédl na Ruize, jako by se chtěl dát do řeči, Ruiz však nasadil tak nespolečenský výraz, jakého jen byl schopen, a muž se po chvilce obrátil a odešel.

Ruiz a jeho průvodce vklouzli zpět do kapaliny a plavali kamsi dolů, ke kořenům města.

MARMO JEDNÍM OKEM sledoval, jak neznámý a jeho zajatec klesají do hloubky. Špionážní muška je následovala.

Ten nápad s proktorem byla jen sázka do loterie a Marmo nebyl nijak zklamán, když nevyšel. Kdyby se byl neznámý vrhl k falešnému ochránci pořádku s povídačkou o tom, jak byl unesen, byl by ho proktor, jinak jeden z nejlepších Coreaniných donucovačů, bez velkých cavyků spálil. Jenže neznámý zjevně nebyl dnešní a dobře věděl, že je na Strašpytlu a sem že pangalaktické zákony nesahají.

Byl chytrý a vynalézavý, ale byl to jen člověk, a všichni lidé byli v Marmových očích blázni a hlupáci. Proto také byl ochoten sloužit ženě, ve které bylo svým způsobem stejné málo z člověka jako v Marmovi, jenž o většinu své lidské schránky přišel během těch několika staletí pirátského života mezi hvězdami. Někdy se mu po bývalém řemesle docela stýskalo, připadalo mu mnohem čistější než to současné. Ale stáří se nevyhne nikomu a to, co teď dělá, je užitečný a zábavný způsob, jak trávit penzi.

Pravda, jeho současné zaměstnání mělo i nedůstojné stránky. Zrovna teď ho rozčilovalo, že nesmí nic podniknout proti tomu neznámému, který se tam tak arogantně předvádí. Vždyť ten chlap zesměšňuje jeho, Marmovy, schopnosti! A ne jednou, už několikrát! Překonal ochranné pole, připevnil lékařské kliště na náklad, který měl být vyloučen z přepravy, dříve než loď opustila Farao. A především sám pronikl na palubu. To všechno vrhalo nelichotivé světlo na Marmovu vědeckou dokonalost. Corean od svého prvního výbuchu už sice nenaznačila nic, ale Marmo těžce nesl jakoukoliv kritiku týkající se ovládáni lodi či kteréhokoli jiného zařízení, jež měl na starosti.

Vždyť to byli jeho bratři a sestry.

A tak nespouštěl oko z monitoru, zatímco tím druhým sledoval nekonečnou hru, kterou hrál proti svým koprocesorům.

Ale když neznámý zmizel se svým průvodcem v Kryptě vzkříšení, upřel na monitor i druhé oko.

RUIZ A BOLARD klesali hlubokou šachtou z černé žuly, pak šerou nepříjemnou vrstvou hnědě zbarvené kapaliny, až se dostali do rozlehlé kulové arény. Vnitřní stěny lemovaly jasně barevné galerie naplněné vzduchem. Na nich se tísnily davy lidí, obyvatelů Thery i hostů mnoha národností a ras. Uprostřed arény se lenivě otáčela jakási konstrukce. Měla přibližně tvar koule s mnoha fasetami, byla z důlkovaného kovu a v proudu, který ji roztáčel, ji udržovaly štíhlé pylony. V každé fasetě - byly jich desítky - byly úzké dveře, jimiž mohla projít dospělá osoba.

„Pane, bylo by pro mne velkou ctí, kdybyste přijal pozváni do mé soukromé lóže.“ Bolard ho vedl k vodní komoře a z ní do chodby, jež obtáčela arénu.

Jeho lóže byla výrazně menší než většina těch, kolem nichž procházeli, ale byla pohodlná a ze širokého lehátka byl křišťálovou tabulí pěkný výhled do arény.

Bolard ho s mnoha úklonami uvedl dovnitř, ale Ruizovu pozornému uchu neunikla v úlisných slovech falešná nota. Nedá se nic dělat, bude si na něho muset dávat velice dobrý pozor, dokud se nenajde nějaká cesta ven.

„Představení právě začíná,“ oznámil Bolard a hlas mu přeskočil vzrušením.

Kruhové dveře na dně arény se otevřely a zápasníci vyplavali do koule. Byly to dvě z těch krásných, povznesených žen z potopeného města. Na levých předloktích měly iridiová zrcadla a v pravicích držely energomety. Jinak byly nahé, až na pavučinové ornamenty oranžového biosvětla na pokožce.

Pomalými nůžkovými pohyby nohou se vznesly na úroveň nejdelší obvodové řady kójí a obrátily se obličeji k sobě. Mezi nimi bylo asi deset metrů kapaliny. Souboj zahájilo hluboké zadunění bubnů.

Byl to ošklivý zápas. Energomety vrhaly řízené horké paprsky. Zpočátku se oběma dařilo odrážet horké kužely velice obratně, ale brzy se jich víc a víc vyhýbalo zrcadlům a zasahovalo těla. Spálené maso odpadávalo z kostí, ale ženy zápasily dál. Nakonec už se soustředily jen na to, aby si chránily oči a ty svaly, jež potřebovaly k míření a mačkání spouště.

Proud v aréně unášel jejich svíjející se těla stále dokola, kolem galerií, kde se diváci dychtivě tiskli ke skleněným deskám. Zápas skončil, když byla jedna z žen oslepena a její soupeřka ji proměnila v bublající masu, aby pak sama vítězoslavně zemřela.

i

Ruiz netečně seděl a předstíral, že nevidí Bolardovy kradmé pohledy.

„Teď se dívejte. Tohle je ta nejzábavnější část.“

Do arény vplavali zřízenci a odklidili pozůstatky. Následovala přestávka plná napětí a Ruiz zaměřil zrak do míst, kam mu Bolard ukazoval. Dvě z faset na centrálním artefaktu zářily načervenalým světlem.

Nezvučně se odklopily dveře a v oblacích bublinek z nich vyklouzly dvě postavy. Ruiz si uvědomil, že jsou to klony těch dvou žen, které právě zemřely. Na okamžik vypadaly zmateně, plácaly sebou v proudu a rozhlížely se. Pak uviděly jedna druhou a v očích jim vzplál hněv. Vrhly se hustou kapalinou k sobě a byly by se začaly rvát, kdyby je zřízenci neodtrhli a neodvlekli pryč.

„Dědiční nepřátelé,“ zasmál se Bolard. „Děloha dokáže vytvořit dospělý klon v průměru za šest neděl. Ty dvě se spolu budou utkávat znovu a znovu, dokud bude žít ta děloha. Jsou šťastné, jenom když mohou jedna druhou zabíjet. Teď je čeká dlouhých šest neděl.“ Znovu se zasmál. „Nejlegračnější na tom je, že se ty dvě považují za šťastnější, lepší, požehnanější a nesmrtelnější, než jsme my, co se sem na ně chodíme dívat, když umírají.“

Následovaly další souboje, táhly se celé hodiny, a čím byl Ruiz znechucenější, tím byl Bolard veselejší. Ale přece jen přišel konec a robotizovaní cediči začali čistit krvavou polévku, která nyní zaplňovala arénu.

„Líbilo se vám představení, pane?“

Ruiz se otřásl a obrátil se ke správci. „Zpočátku to bylo velmi tvůrčí, pokud má člověk rád tuhle podívanou.“

Bolard se zatvářil poněkud nejistě. „Pane?“

„Nenudí vás být pouhým divákem, příteli? Nemáte chuť ponořit vlastní ruce do horké krve?“ zeptal se ho Ruiz s krvežíznivým výrazem. „Já tedy ano.“

Bolard zbledl. „Lord Preall to dopřává jen sobě a svým nejbližším přátelům, obávám se, pane. Jste... ehm... patříte k nim?“

Ruiz mlčel, ale Bolard musel v jeho očích zahlédnout něco, co ho vyděsilo. „Nu, bylo mi velkým potěšením, pane, ale budu se muset vrátit na svou loď. Za úsvitu vyplouváme k Hlavní plošině.“

Zvedl se a couval z lóže. Ruiz byl u dveří rychleji. Dlouhé ticho přerušil až Ruiz. „Kousek vás doprovodím, kupče.“

Bolard s vypětím všech sil zachoval důstojnost. „Jak si přejete.“

MARMO ZAPOMNĚL NA svou hru. Aktivoval linku do pokojů Corean. „Corean,“ ohlásil jí svým umělým hlasem, „jde s tím kupcem k přistávací zóně.“

KAPITOLA 21

RUIZ PEVNĚ SVÍRAL Bolardovu baculatou paži a dal se jím vést okružní chodbou kolem ulity arény. Cestou se k nim přidávali další návštěvníci a brzy byla chodba plná unavených a hlučných diváků.

Bylo mu jasné, že kupec má silné pochybnosti. I daleko méně všímavý pozorovatel mohl zaregistrovat leccos, co by ho mátlo. Prozatím se ho však Bolard bál a to bylo důležité, daleko důležitější než správcovo podezření o pravosti macchia-ského původu. Strach se zrcadlil v jeho vypoulených očích, v kapkách potu, jež mu stékaly po krku, v přikrčených ramenou, jakoby připravených na ránu nožem.

Ruiz se rozhodl posílit Bolardovy pochybnosti a strach zároveň. Začal hrát roli nebezpečného šílence. Také třeštil

oči a ošklivě se usmíval - a takovým tím laškovným tónem, jaký milují blázni, trousil poznámky jako ‚Bolarde, vy se mi líbíte!' nebo ‚Že se ale spolu dobře bavíme?“ A pak plácal Bolarda po zádech a objímal ho, jako by ho chtěl rozmáčknout.

Bolardův úsměv byl stále kyselejší a kyselejší.

Asi sto metrů před nimi končila okružní chodba rampou, na níž hosté nastupovali na připravené zdvižné plošiny. Obsazené klesaly z dohledu a na jejich místo byly přistavovány prázdné. Na rampě čekali dva muži v kazajkách a kalhotách lehce vojenského střihu. Ruiz v nich okamžitě poznal ochranku a sevřel Bolardovu ruku ještě pevněji. Správce leknutím a bolestí vyjekl.

Navenek však vypadali jako nejlepší kamarádi. „Povězte mi o své lodi,“ prohodil Ruiz k Bolardovi, když se blížili k mužům, a opět přitlačil.

„Je to osobní Terratonic, pane. Není to nic zvláštního, ale mně to stačí. Jednou vám ji snad ukážu, budete-li mít zájem, i když na ní moc k vidění není.“

Ruiz tiše zaklel. Loď toho tlusťocha mohla operovat jen uvnitř soustavy, byla naprosto nevhodná pro jeho potřeby. Nepochybně je sem shodili z hvězdného trajektu. I kdyby se mu nakrásně podařilo dostat loď do atmosféry, únik byl velice nejistý. Vyvezla by ho maximálně na nějakou přátelskou odpalovací základnu a tam by musel přesvědčit majitele, aby ho nechali počkat na nějakou loď Ligy. Zatím však tyhle myšlenky odsunul a soustředil se na akutnější problém - ochranku.

Byli příliš dobře vycvičeni, než aby znepokojovali diváky nezdvořile upřenými pohledy, ale uniklo jim velmi málo. Řeč jejich těl prozrazovala rostoucí napětí.

„Příteli Bolarde,“ šeptl Ruiz obchodníkovi do ucha. „Máš mi co říct? Dobře si to rozmysli!“

„Co tím chcete naznačit, pane?“ Bolard chraptěl strachem.

„Tohle. Určitě nechceš, abychom měli nějaké potíže. Je jasné, že bychom v nich byli společně, že? Jsme přece kamarádi!“ Strážci bezpochyby zpozorovali něco divného. Právě vyndávali neurobiče, které nosili v pouzdrech na opasku, a snažili se, aby jejich pohyby vypadaly jako mimovolná gesta. Odstoupili od sebe, aby je snad nějaký útok nezasáhl oba zároveň. Už se na Ruize nedívali, ani nepřímo ne - měli je naučit, že právě tohle je nápadné, pomyslel si.

Ale jinak vypadali docela klidně, žádná nápadnější nervozita či obavy, jako by byli na takové situace zvyklí. Jejich připravenost vypadala spíš jako rutinní reakce než důsledek skutečného poplachu.

„Co se děje, Bolarde, co vědí?“ zeptal se. Bolard mlčel, ale obličej se mu leskl potem. Ruiz přenesl stisk na druhou obchodníkovu paži a zároveň ho přátelsky objal kolem ramen.

Vyloudil nejodpornější úsměv, jaký měl v repertoáru. „Teď ti ublížím, Bolarde. Ne abys klopýtl nebo zakřičel - to bych tě musel zabít.“ Zabořil dva prsty do správcova ucha a pořádně jím zakroutil. Bolard sice klopýtl, ale podařilo se mu výkřik potlačit. Ruiz koutkem oka sledoval oba strážce, teď nějakých deset metrů daleko. Tvářili se, že nic nevidí. Ruiz povolil tlak na Bolardovo ucho.

Obchodník se rozechvěle nadechl. „Oni si myslí, že jste obyvatel města. Nemáte na sobě implantát pro hosty, že ne? Prosím vás, už mi neubližujte. Kolem nich se vám projít nepodaří. Pusťte mne, a já využiju svého vlivu, pomůžu... Prosím.“

Takže oni si mysleli, že se Bolard snaží propašovat si ven milence. To byl docela výhodný omyl, ochranka bude očekávat potíže od Bolarda, ne od něho. Když se přiblížili k strážcům, láskyplně pohladil kupce po hlavě.

Jeden z mužů o krok postoupil. Byl to chlap s plochým obličejem a nepříjemně bezbarvýma očima. „Pane,“ napřáhl ruku, aby Bolarda zadržel, „věděl jste, že obyvatelé zdola nemají dovoleno tudy vycházet z města?“

Bolard otvíral ústa, aby je přesvědčil o své nevině, když Ruiz zareagoval.

Strčil Bolardem do strážce takovou silou, že oba spadli na zem, a skočil po druhém strážci. Hranou dlaně mu zlomil hrudní kost dříve, než stačil pozvednout neurobič. Muž pozpátku klopýtl, narazil do zdi a svezl se jako hadrový panák na podlahu - v bezvědomí, nebo mrtvý.

Bič se kutálel pryč a Ruiz se na okamžik lekl, že ho nechytí. Vrhl se za nim a podařilo se mu jej zachytit, než sklouzl z rampy.

Rychle vyskočil, protože první strážce už se sbíral ze země a snažil se odstrčit Bolarda. Ruiz roztočil bič, aby ovíjecí žihadla vylétávala co největší rychlostí, a posunul regulátor na doraz, takže bič fungoval na nejvyšší výkon. Zamířil přímo do zděšeného obličeje strážce. Žihadla se vymrštila a utáhla se kolem jeho hlavy, neurobič ošklivě zabzučel. Muž vyrazil tlumený výkřik a s uškvařeným mozkem se zhroutil ve smrtelné křeči.

Ostatní hosté se krčili kolem zdí a odvraceli oči od hromady těl na podlaze. Ti, kteří byli poblíž arény, prchali zpět a Ruizovi bylo jasné, že má jen velice málo času, než se vedení dozví o událostech na rampě. Sebral i druhý neurobič a zastrčil si ho za opasek.

Bolard ležel na zemi a hleděl na něho vytřeštěnýma očima. Tvrdit, že se v nich zračil strach, by byl eufemismus tisíciletí. „Kdo... co jste?“

„Jenom další drahoušek,“ ujistil ho Ruiz vesele. Vytáhl ho drsně na nohy. „Půjdeme, zlato?“

Vlekl tlouštíka, jak to šlo nejrychleji, k zvedací plošině. Nastoupili a pomalu klesali k hangárovému poschodí.

COREAN BYLA ZPÁTKY v pozorovacím centru. Tváře měla zrůžovělé spánkem a vlasy trochu rozcuchané. Jen nerada odtrhla oči od obrazovky. „Je dobrý, opravdu dobrý. Věčná škoda, že ho musíme zlikvidovat, nemyslíš?“

„Můj názor znáš. Nezměnil se.“ Kyborg měl zapnutý taktický datatablet a vyklepával na něm kovovými prsty příkazy pro Coreanina Moce.

Zlostně se na něho podívala. „Samozřejmě, Marmo. Nedá se nic dělat. Ale stejně, ani trochu té nemrzí, že musíme zničit takové krásné zvíře?“

„Ne.“

Corean si povzdechla. „Ve tvých obvodech není ani za mák poezie, Marmo. Dobře, podívejme se na to prakticky. Co když to není agent Ligy? Co když ho můžeme získat pro sebe? Co pak?“

Marmo vzhlédl od svého datatabletu a Corean marně hledala v kovovém obličeji nějaký cit. „Nepraktické,“ prohlásil. „Riskantní.“

PLOŠINA KLESALA hornímí patry hangáru pro vozidla hostů lorda Prealla. Ruizovi se zdálo, že klesá hrozně pomalu. Neměl žádnou zbraň s delším dostřelem, kdyby ho nyní napadli Preallovi lidé, byl by bez šancí. Neviděl však nic znepokojivého, až na pár zvědavců, kteří lemovali okraj rampy a sledovali jejich sestup. Nikdo je nepronásledoval.

Ale těsně před tím, než plošina dosedla na podlahu hangáru, rozezněl se někde poplachový signál. Vzápětí se k němu přidala kakofonie dalších sirén, zvonů, píšťal a trubek - a dusot ve vojenském poklusu se blížících nohou. Ruiz strhl Bolarda z plošiny do úkrytu pod naleštěné křídlo raketoplánu třídy Uriel zaparkovaného blízko nižší bublinové rampy.

Hangár byl rozdělen několika vyztuženými hrázemi, půloblouky vyrobenými z gigantické jednolité roury. Ruiz si zprvu nedokázal vysvětlit, proč majitel připravil svým hostům parkovací místa, která vychýlí i výbuch malého antihmotového granátu dovnitř parkovací plochy. Pak mu došlo, že hráze jsou postaveny tak, aby udržely případnou destrukci uvnitř jednotlivých stání. Lord Preall měl zřejmě nepřátele, kteří mazaně využívali vesmírných vozidel hostů, aby do jeho království vpašovali bombu.

Letouny odjíždějících hostů dosud rolovaly po ranvejích a mířily k velkému tunelu proraženému zdí na vzdálené straně hangáru. Ruiz předpokládal, že tunel končí někde na povrchu vně otrokářských ohrad.

Bolard hleděl do prázdna a Ruiz si uvědomil, že je v šoku. Zatřásl jím, až mu zuby cvakaly o sebe. „Kde je?“ zasyčel. Znovu s ním zatřásl. „Kde je tvá loď?“

Kupec dlouho neodpovídal. Ruiz začal uvažovat, jestli mu nemá zlomit prst nebo ho jinak pobídnout, když se Bolard konečně ozval: „Druhá řada odtud, skoro na konci.“

Příliš daleko, mohlo by to být příliš daleko, ale Ruiz nebyl ve stavu, kdy by si mohl vybírat. Jen málokomu se podařilo ukrást vesmírnou loď, tak cenné zařízení si každý vybaví ochranným systémem na vysoké úrovni. Kdyby se pokusil zmocnit se některé z lodí poblíž, nejspíš by se mu nejen nepovedlo uvést ji do pohybu, ale s největší pravděpodobností by se stal vězněm bezpečnostního systému, dokud by ho majitel neodevzdal strážím. Jeho hlavním problémem byl čas - kdyby ho měl víc, mohl by zkusit vzít si loď bez majitelovy spolupráce, jenže on čas neměl.

„Je někdo na palubě?“

„Ne, nikdo.“ Otázka Bolarda ještě víc vyplašila.

„Jdeme,“ prohlásil Ruiz a přinutil kupce vstát.

Běželi podél okraje hráze. Ruiz čekal, že každým okamžikem ucítí horký šíp částicového paprsku, který se mu propálí tělem. Není přece možné, že by tu Preall neměl automatické zabezpečení. Na druhé straně, při sestupu nezahlédl nic, co by mu připomínalo palebná stanoviště.

Bolard začal lapat po dechu, ze sevřeného hrudníku se mu ozývalo dusivé hvízdání. „Stůjte,“ vzlykal, „prosím vás, roztrhne mi to srdce, prosím vás.“

Ruiz ho vlekl dál. „Umřeš až potom. Teď poběž.“

Hluk za nimi rostl, a když se Ruiz ohlédl, viděl oddíl hlídačů, kteří se ho snažili obklíčit. Zdálo se, že jsou vyzbrojeni jen neurobiči. V duchu blahořečil vlastníka toho malého zábavního komplexu za opatrnost - Preall se zřejmě tolik bál, že by na něho někdo mohl začít střílet, že nedovolil ve svém království žádné těžké zbraně.

Jakýmsi zázrakem to vypadalo, že by mohli mít šanci dostat se na Bolardův Terratonic. A právě když Ruiz takto optimisticky zhodnotil svou situaci, uviděl asi o tři hráze dál po pravé straně člun - velice omšelý a nedávno nově natřený křiklavou červenou barvou. „Tamhleten?“

Bolard byl úplně rudofialový, nebyl schopen slova, ale slabě kývl.

„Vydrž, už si brzy odpočineš, kamaráde. Už jen kousek, Bolarde, a bude to dobré.“ Uchopil ho ještě pevněji a vlekl ho s novou energií. Doběhli do oddělení, v němž stála vesmírná loď, zrovna když se ochranka dostala tak blízko, že mohla použít ochromující plynové granáty. Ten první dopadl ještě dost daleko za nimi, ale výbuchy rychle se rozptylujících zelených par jasné signalizovaly, co přijde dál. Ruiz by snad mohl plynu odolávat několik sekund, ale Bolard ztuhne, jakmile se ho páry dotknou. A on ho pořád ještě potřebuje.

V kinetické síti byla na obou koncích hrazení osobní branka. Ruiz chňapl po Bolardově zápěstí a připlácl mu dlaň na vstupní idplaketu vedle branky.

Branka se začala velice pomalu odsouvat, a jakmile se škvírou dalo protáhnout, vtáhl Ruiz kupce dovnitř. Byl příliš tlustý, vzpříčil se v otvoru, ale pak s žuchnutím propadl na druhou stranu. Ruiz pleskl do uzávěru a branka se zavřela zlomek sekundy předtím, než stráže doběhly. Kinetická síť byla dost hustá, plyn z granátů se přes ni nedostal, a získali tak trochu času. „Rychle, rychle!“ strkal kupce k Terratoniku, vlastně ho spíš nesl.

Terratonic měl vedle vstupních dveří standardní identiplex a Ruiz doufal, že je skutečně tak jednoduchý, jak vypadá. Podepřel Bolarda, aby ho senzor mohl zaregistrovat, a pobízel ho: „Tak, příteli Bolarde, teď rychle dovnitř. Pospěš, nejsem moc trpělivý.“ Aby ho popohnal, pořádně mu zkroutil zápěstí. Správce vysíleně zvedl ruku a naťukal na identiplexu přístupový kód.

„Šikovný, tak je to správné,“ poplácal ho Ruiz povzbudivě.

Kupec k němu zvedl oči, v nichž nebyla ani jiskra naděje. „Stejně mě zabijete,“ konstatoval smutně.

„Ne... jak si to můžeš myslet? Opravdu ti nechci ublížit, ale když to jinak nejde, udělám to. Všechno dobře dopadne, jen nás dostaň dovnitř.“ S obavami sledoval kinetickou síť. Muži z ochranky se snažili otevřít branku univerzální

identi-dlaní. Každou chvíli se jim to mohlo podařit.

Bolard se mile usmál. „Ano... dobře, věřím vám.“

Zavrávoral a pak se narovnal a přiložil oko k senzoru. Asi považoval sítnicové holotetování za nejlepší způsob identifikace. Technicky vzato to nebyl nejhorší nápad. Odpojení od optického nervu by obraz zničilo, takže žádného vzdělanějšího zloděje by ani nenapadlo vyloupnout kupci oko a přiložit je k identiplexu.

Chvilička, kterou identiplexu trvalo přijmout identifikační znaky a zareagovat na ně, se táhla jako věčnost. Ruizovo tělo vřelo adrenalinem. Mužům z ochranky se právě konečně podařilo nasadit univerzální obraz na identiplaketu hráze, když hermetické dveře lodi zasyčely a Ruiz nacpal Bolarda dovnitř. Skočil za ním a zaklapl závoru v tomtéž okamžiku, kdy hlídači vběhli do přístaviště.

Dveře se zavřely a Ruiz strážcům, kteří se na něj zklamaně mračili a pošvihávali zbytečnými neurobiči, vesele zamával.

„Tak,“ obrátil se k Bolardovi, který na něho upíral vyděšený pohled. „Hurá do kokpitu.“

COREAN BUŠILA PĚSTMI do Marmova nosiče. „Dívej se, jen se na to podívej! Neříkala jsem ti to? Utekl Preallovým nejlepším chlapům! Ani se přitom nezpotil! Není to fantastické? Marmo, viděl jsi někdy něco takového?“

„Mně to připadá spíš znepokojivé, než vzrušující. A zpocený byl až až. Kromě toho na můj vkus příliš spoléhal na štěstí. Teď už je to na nás. A kdyby ho Preallova ochranka dostala, byli bychom v ještě horším průšvihu, než když jsme s touhle pitomou akcí začali.“ Marmo se vznášel ve vzduchu a všemožně dával najevo svůj nesouhlas.

„Jsi suchar, Marmo,“ Corean se pohodlně opřela a vzrušeně pozorovala, jak vesmírná loď vyjíždí z hrazení a strážci uskakují. „Moc je na něj připravený?“

„Čeká v řídicí místnosti na konci odletového tunelu, jak jsi přikázala.“ Zavrtěl se na vznášedle. „Pověz mi, co budeš dělat, jestli má síť smrti a podaří se mu zemřít dříve, než ho Moc zmrazí?“

Corean zvážněla. „Sinverguenza je pořád připravená. Posbírám, co stačím, a odletím. Nenechám se tak snadno chytit. A kdybych musela, vzdala bych se téhle tváře. Co bys dělal ty, Marmo? Šel bys se mnou?“

„Já? Kdo ví.“

RUIZ ROLOVAL S LODÍ po ranveji. Na bližší straně tunelu neviděl žádné zátarasy, možná budou na druhém konci, pokud tu nějaké mají. Ze strategického hlediska by to mělo logiku, ale tenhle problém bude řešit, až na něj narazí.

Během několika sekund vplul do ozářeného tunelu. Muži z ochranky zůstali vzadu, a když se podíval do obrazovky zpětného průzoru, uviděl opuštěnou, smutnou skupinku na okraji tunelového oblouku. Před ním světla náhle končila a dál v chodbě vládla naprostá tma. Zapnul čelní světla lodi, nastavil automatického pilota na naváděcí dráhu a motor na nejvyšší rolovací rychlost. Pak se otočil k Bolardovi. který zhrouceně seděl ve skládacím sedadle kokpitu. Už nebyl tak rudý a dýchal klidněji, ale v očích měl pořád beznaděj a šok.

„Tak,“ prohodil Ruiz konverzačně, „jak se cítíš?“

Kupec chvíli neodpovídal a Ruiz dostal strach, že se zhroutí a dá se do pláče. Ale Bolard se nakonec sebral: „Je to lepší, ale smrt mi pořád ještě dýchá na paty.“

„Nesmysl. Nechci tě zabít. Pomoz mi utéct, a já se ti za všechno utrpení dobře odměním.“

Kupec trochu ožil. „Odměna? A od koho bude pocházet?“

„Kvůli tvé vlastní bezpečnosti ti to zatím neřeknu. Ale můžeš si být jist, že tvoje spolupráce dojde zasloužené odměny. Kdybys mi chtěl útěk ztěžovat, čeká tě jen další bolest.“

Bolard si sáhl na bolavé ucho. „Ano, rozumím.“

Ruiz se vlídně usmál. „Zapomeňme na tu nepříjemnost. Společně to určité zvládneme a společně se budeme těšit z ovoce svého úspěchu. Řekni mi, jaké zbraně máš na palubě?“

„Zbraně?“ Nechápal otázku. „Kupec žádné zbraně nepotřebuje. Obchodujeme jen ve světech mírové smlouvy.“

„Opravdu? Co potom děláš na Strašpytlu?“

„Zasloužená dovolená. A musím vám připomenout, že pangalaktický občan, který je tady legálně, se rozhodně nemusí bát násilností. Pokud zachovává předpisy.“

„Pravda,“ souhlasil Ruiz. Takhle najednou ho nenapadla jediná věc, kterou by Šardové považovali za nezákonnou. A Šardové ovládali ze svých orbitálních základen Strašpytel.

Pak si uvědomil, že Bolard dává až příliš okázale najevo ukřivděnou nevinnost. Ostře na něho pohlédl a změnil taktiku. „Jak dlouho to trvá na konec tunelu?“

„Patnáct, dvacet minut. Při téhle rychlosti - a měl byste vědět, že je příliš vysoká.“

„Autopilot udržuje rychlost podle lodí před námi,“ ujistil ho Ruiz. „Provinilci prchají. Co víš o zabezpečovacím systému na druhém konci tunelu?“

„Skoro nic. Tunel ústí na přistávacím ringu, venku v džungli. Jsou tam budovy údržby, ale žádná jiná zařízení jsem tam neviděl.“

„Nevšiml sis žádných bariér, žádných bezpečnostních vrat?“

Bolard pokrčil rameny a rozpřáhl ruce v bezmocném gestu. „Loď byla na automatice od chvíle, kdy jsem opustil základnu Šardů. Nejsem pilot. Možná tam něco takového je, nevím.“

Ruiz uvažoval. Přistávací ring je pro něj nedosažitelný, to mu bylo jasné, ale s trochou štěstí by mohl rolovat po zemi, dokud nenarazí na ring, který by byl ochotný jej dostat z gravitační potenciálové jámy Strašpytlu. Zvedl se z pilotního křesla. „Pojď, Bolarde, ukaž mi tu svou lodičku. Slyšel jsem, že některé Terratoniky mají i úpravu pro převážení menších nákladů. Je to pravda?“

Bolard zase zbledl. Musel ho zvednout a strkat zpátky do kabiny pro cestující.

Opravdu tam byl nákladový prostor, a když Ruiz spatřil jeho obsah, ztratil i tu trochu sympatií, kterou k tlustému obchodníkovi cítil. V upravené části kabiny pro cestující byla police a v ní šest zmrazených Clevanů. Ani na chvíli

nepochyboval o tom, že jsou to tři páry dědičných nepřátel. Pochopil, proč Preall provozuje svůj podnik na Strašpytlu: ne proto, že by ho byl ukradl - i když ani to nebylo vyloučeno - ani proto, že jeho hosté toužili po soukromí Strašpytlu, ale proto, že porušuje autorský zákon, prodává pirátsky vyráběné clevanské klony.

„Ty darebo," zahrozil Bolardovi káravě prstem. Pak ho chytil za límec a dokončil obhlídku lodi. Bohužel zjistil, že kupec nelhal, když mluvil o zbraních. Na palubě nebylo nic užitečného.

Zpátky v pilotní kabině usadil zase Bolarda na sklápěcí židli a pečlivě ho k ní připoutal rolí lepicí pásky, kterou našel v přihrádce. Bolarda to zjevně povzbudilo - byl to důkaz, že proti němu Ruiz v nejbližší době neplánuje žádné násilí. Chtěl něco říct, ale Ruiz mu přelepil ústa kusem pásky a poplácal ho přátelsky po hlavě.

„Tak, a teď musíme počkat, jak se věci vyvinou."

Sedl si na své křeslo a snažil se vyčistit si mozek. Loď ujížděla tunelem na pneumatických rejdech a minuty utíkaly.

Pak zahlédl daleko vpředu slaboučké světlo. Rychle se blížili ke konci tunelu a světlo se vytvarovalo do půlměsíce. Loď, která jela těsně před nimi, se přehoupla přes okraj a zmizela v ostrém světle. Ono se mi to snad podaří. Nechápu to. Jenže pak se z půlměsíce stal srpek a byl tenčí a tenčí, jak se spouštěly protitlakové dveře. Ruiz praštil pěstí do řídicího panelu, až se zvedl prach. „Sakra."

Otvor se scvrkl na úzký proužek světla a pak se uzavřel úplně. Ruiz přehodil na ruční ovládání, zpomalil a zesílil přední světla na maximum. Těsně přede dveřmi zabrzdil.

Venku se nic nedělo. Na jedné straně uhýbala z tunelu údržbová chodba. Svítil u ní nápis NOUZOVÝ VÝCHOD PRO ZAMĚSTNANCE. Jak to viděl, klidně tam mohlo být přímo napsáno PAST NA RUIZE AWA. Povzdechl si. Má snad jinou možnost? Ať už pro něho Preall přichystal jakékoliv uvítání, znamená to, že bude muset opustit pohodlí kokpitu na Terratoniku. Obrátil se k Bolardovi. „Tak, příteli Bolarde, naše cesty se rozcházejí."

Kupci lezly oči z důlků a zmítal sebou ve svých poutech. „Ne, ne," chlácholil ho Ruiz, „neboj se." Uchopil ho oběma rukama kolem tlustého krku a prsty hledal krkavice. „Řekl jsem přece, že ti neublížím. Budeš chvíli spát. Nechám otevřenou vzduchovou propust, aby se sem Preallovi lidé dostali." Zmáčkl. Bolard se zklidnil a pomalu ztrácel vědomí. V obličeji se mu rozhostil výraz přihlouplého vděku. Když byl úplně v bezvědomí, zlomil mu Ruiz rychlým pohybem vaz.

„Nevím, proč jsem tě vůbec uklidňoval," řekl mrtvému muži a myslel přitom na klony spící v nákladovém prostoru.

KAPITOLA 22

CHVILIČKU SEDĚL vedle kupcovy mrtvoly. Veškerou pozornost soustředil na koridor, který vedl od bezpečnostních dveří. Byla to určitě past?

V jeho prospěch hrála obecná neschopnost, již dosud Preallovi vojáci předváděli, a skutečnost, že tunel končil kdesi v džungli, daleko od ohrad s otroky. Možná bude muset bojovat jen s hlídkami, které jsou běžné na přistávacím ringu. Bylo docela možné, že Preall sem ještě nestačil poslat posily.

Možná taky, že se blíží tunelem k němu. Ta myšlenka ho vystřelila z křesla. Vyděsilo ho, že na tuhle eventualitu dříve nepomyslel. Špatně se soustředil.

Otočil Terratonic zpět do tunelu a zapnul brzdy. Nastartoval pomocné rakety, až se malá loď začala otřásat. Zhasl světla, nastavil autopilota na naváděcí pás, anuloval bezpečnostní okruh a stiskl páku, která otevírala vzduchovou propust. Pak mu prolétl hlavou nápad. Mají ti zmrazení kloni u sebe své obvyklé zbraně? Sel se podívat.

Otevřel mrazicí boxy. Jak doufal, Clevané svírali v předloktích malé dýky, zamrzlé mezi tělem a pažemi. Jenže byl tu malý problém - trvalo by příliš dlouho, než by těla rozmrazil. Rozhlédl se kolem a hledal něco tvrdého a těžkého. V prachu v jednom koutě našel robustní mačetu.

Pod její tíhou se paže klonů lehce roztříštily, ale ostré ledové úlomky pořezaly Ruize na tváři.

Rukou zabalenou do baretu sebral dvě dýky ležící mezi červenými ledovými střepinami. Kouřilo se z nich a rychle se obalovaly jinovatkou. Zastrčil si je i s baretem do vysoké boty.

Za okamžik už stál pod břichem lodi a studoval bludiště kabelů a drátů pod odsunutým krytem.

Snažil se hledět na obě strany najednou: na koridor, ze kterého by mohlo vyskočit nepříjemné překvapení, a do temného tunelu. Zazdálo se mu, že kdesi daleko v něm zahlédl bílé světélko, jako světla blížící se lodi.

Natáhl se a prudce smýkl šňůrou servobrzdy. Krátce odolávala, ale pak se se sprškou jisker utrhla. Mrštil sebou na stranu a zadní rejdovací kola lodi přejela přesně přes to místo, kde před okamžikem stál.

Než se posbíral ze země, dvě namodralá světla pomocných raket Terratoniku už mizela hluboko v tunelu.

MARMO SLEDOVAL obrazovku. Neznámý stál na konci tunelu a hleděl za odjíždějící vesmírnou lodí s výrazem uspokojení v mužném, hezkém obličeji. Kyborga ten pohled znervózňoval. Otočil se ke Corean: „Začínám chápat, co tě na tom muži tak fascinuje." Corean hleděla na obrazovku s výrazem, jenž byl skoro identický s výrazem neznámého.

„Ano?"

„Jste oba stejní."

Nenechala se z pozorování rušit, neodpověděla.

„Máš připraveno, co řekneš Preallovi, až si přijde stěžovat, že jeden z tvých lidí mu zlikvidoval podstatnou část bezpečnostních sil, zabil zákazníka a vyhodil do povětří tunel?" Pronesl tu otázku nezúčastněně, jen se slabým náznakem zdvořilého zájmu.

„Proč by mě s tím měl spojovat? Preall ví, s čím obchoduju. Nájemné vrahy jsem nikdy ve zboží neměla."

„Hmm." Marmo se otočil zpátky k monitoru. Neznámý právě dlouhými pružnými skoky dobíhal ke koridoru.

„A co ti muži z ochranky, které zabil Moc na ringu? Preall těžko uvěří, že jejich rány způsobilo něco lidského. Nezapomeň, že jsi jediný nájemce černoslzanských ohrad, který využívá služeb Moce."

„Marmo, unavuješ mě. Jediné, co tě zajímá, je Preallova spokojenost. Mně je to úplné jedno." Její hlas nějak ztratil svou zvonivou krásu a Marmo cítil, jak se mu elektrickými obvody plíží strach.

Pozorovali neznámého v tíživém tichu.

Pak Marmo sebral odvahu a pokračoval v rozhovoru.

„Vím, že jsem nemístně zvědavý, ale od samého začátku tohoto riskantního podniku přemýšlím, proč to děláš."

Corean neodtrhávala zrak od monitoru. „Vysvětlila jsem ti to, Marmo, než jsme začali. Vysvětlila jsem ti, že se chci o tom muži dozvědět všechno, co se dá zjistit, než se rozhodneme jej zmrazit. Víš, jak riskantní operace to je. Jinak bych to s ním skončila hned v padoku."

„Ach tak. A z jakého důvodu toho musíš o něm tolik vědět? Připadá mi, že závěr bude stejný, ať už je to kdokoli. Jestli je to turista, zabijeme ho. Jestli pracuje sám, zabijeme ho. Jestli je to agent Ligy, zabijeme ho opatrně. Kdybychom ho byli opatrně zabili hned na začátku, pokrylo by to všechny tyto eventuality, a mohli jsme si ušetřit spoustu nepříjemností a nejistoty."

„Marmo, jsi příliš logický. Já vím, přesně za to tě platím... ale nikdy jsi necítil zvědavost?"

Marmo už se nesnažil logicky argumentovat. Corean z nějakého důvodu odmítala přiznat, že chce toho neznámého na hraní - i když to bylo nad slunce jasné už jen z růžových tváří, z jisker v očích a z dychtivého postoje.

RUIZ VKROČIL do chodby. Vstupní část byla skutečně prázdná, jak se mu zdálo z kokpitu Terratoniku. Zdi z jednotvárného šedého přetaveného kamene byly ohlazené do skleněného lesku, s luminiscenčními pásy ve výšce kolen a hlavy. V jejich světle viděl, že koridor se táhne nějakých sto metrů rovně a pak ostře zahýbá doleva. Přivítání, pokud mu nějaké připravili, čekalo za tím ohybem.

Ruiz postupoval rychle a s minimálním hlukem dopředu. Překonal těch sto metrů v několika sekundách, protože dobře věděl, že tunel za ním se může každým okamžikem zhroutit. Těsně před ohybem se zastavil a pozorně naslouchal, jestli snad nezaslechne nějaký náznak, který by mu pomohl připravit se na to, co ho za rohem čeká.

Neslyšel nic. Rozhodl se, připravil si neurobič a vyrazil. Ve stejném okamžiku dorazila na konec tunelu rázová vlna. Smýkla jím tak, že se kutálel až k dalšímu ohybu, pak ho ohlušil zvuk exploze. Prudce narazil do zdi a ztratil dech.

V tom zmatku si vůbec nevšiml slaboučkého přerušovaného bzučení špionážní mušky, jež bezmocně ležela kousek dál v koridoru.

MARMO BUŠIL DO ovládacího panelu kontrolních monitorů, ale obrazovky zůstávaly černé.

Corean zajímalo jediné - kdy zase neznámého uvidí.

„Až vstoupí do bunkru, předpokládal bych. Dočkáš se."

Zmrazila ho pohledem. Marmo si uvědomil, že si dovolil příliš, a dodal zdvořile: „Určitě v bunkru. Mám tam další špionážní mušku."

„Můžeme ji přesunout do předsíně?"

„Ne, dokud neotevře dveře." Byl opatrně rezervovaný. „Ale koneckonců, co jiného může v koridoru dělat než jít do bunkru?"

RUIZ SE POTÁCIVĚ zvedl. Z tunelu už mu rozhodně žádné nebezpečí nehrozí. Rozhlédl se pustou chodbou a zpozoroval, že končí širokým předsálím. Na zadní straně síně byla řada dveří. Nad nimi blikal nápis ŘÍDICÍ STŘEDISKO. Opatrně se posunoval dopředu, v rozích předsíně na něho mohlo číhat cokoliv, a zatím tam neviděl.

Když se dostal k předsálí, pomalu vysunul neurobič za roh a vrtěl jím, aby možného nepřítele nalákal. Když se nic nedělo, opatrně vklouzl do předsíně. Na jedné straně končila hladkou kamennou zdí, na druhé se příkře zvedala rampa ke dveřím vedoucím na povrch. Ruiz se tiše posunoval podél řady zavřených dveří a vzhůru po rampě, ale když se dostal ke dveřím na povrch, srdce mu kleslo. Tlusté kovové dveře byly k železnému rámu bodově přivařeny. Dole u prahu vtékal dovnitř čerstvý vzduch a přinášel s sebou zelenou vůni svobody. Dlouhou chvíli se o dveře opíral a hlavou mu táhly zbytečné toužebné myšlenky.

Zjevně ho manévrovali do bunkru. Uvažoval, jaké překvapení by mohl vymyslet pro toho, kdo tam na něho čeká. Vrátil se k řadě zavřených dveří a tentokrát je pečlivé prozkoumal. Kdyby byly všechny dokořán, stala by se z přesíně sloupová vstupní hala. Každé dveře se otevíraly samostatným madlem, ale nalevo od prvních dveří byl centrální mechanismus, který otevíral a zavíral všechny zároveň.

Ruiz ho zevrubné prozkoumal. Vytáhl z boty jednu dýku. Už se ohřála a mohl ji držet v ruce, aniž by přišel o kůži. Velice opatrně vsunul její špičku do vlasové štěrbiny pod krytem spínače. Jemně tlačil a posunoval hrot, až kryt odskočil. Stačil jej zachytit, než dopadl na podlahu.

Předpokládal, že by bunkr mohl být zamčený zevnitř, ale někdo očividně chtěl, aby se tam dostal. Proč jinak by ho sem navedl? Takže dveře otevřít půjdou. To jediné, čím by jim mohl trochu zkomplikovat plán, by bylo překvapit je a otevřít některé dveře předčasně. Když nic, mohlo by to na okamžik zmást jejich palebné nastavení a on by získal šanci dostat se mezi ně. Opět chvíli zvažoval, pak uchopil dýku do izolační vrstvy baretu a snažil se odhadnout, které kontakty patří ke dveřím úplně vpravo. Chviličku váhal a musel obdivovat, jak dokonale mu omezili možnost výběru. Pak tu myšlenku zahnal. Proč by měl mít Preall zájem na Ruizovi, který nemá nejmenší zájem na něm? A kdo jiný by tohle všechno mohl zorganizovat?

Pak položil dýku přes kontakty.

Zajiskřilo to a Ruiz cukl dýkou zpět. Dvoje dveře na vzdáleném konci vylétly ke stropu, až to zadunělo. Ruiz

okamžité zastrčil dýku do kontaktu, který ovládal první dveře na jeho straně, a zarazil ji tam sevřenou pěstí. Vrhl se na podlahu přede dveřmi zrovna v okamžiku, kdy se začaly zvedat, a překutálel se pod stoupajícím okrajem do bunkru.

Z toho, co tam spatřil, měl ztuhnout šokem na tak dlouho, dokud ho Moc nezmrazí mrazicí puškou, kterou mél připevněnou ke svému exoskeletu. Moc se zapíral nohama proti zpětným nárazům pušky a pálil proti prvním dvojím dveřím, jež Ruiz otevřel. V oslňující dráze střel se třpytily ledové drátky a pak se prázdno, které po nich zůstalo, s třeskem zaplnilo vzduchem.

Setrvačnost a draze vypěstované reflexy však Ruize přenesly za masivní stojan s monitory letové kontroly. Stačil jen zaregistrovat pocit, že je v bunkru s Mocem sám, a už druhá střela zasáhla stojan a s ohlušujícím rachotem roztříštila jemné součástky. Ruiz se snažil ukrýt, ale nevěřil, že má naději. Moc byl mnohem rychlejší a silnější a jedinou Ruizovou zbraní byla nicotná dýka. Slyšel také rachot dveří, které ho zamykaly v bunkru s Mocem. Jakýkoli fyzický souboj člověka a Moce by byl fraškou.

Moc byl v mžiku mezi monitory a další střela minula Ruize už jen o centimetry. Roztříštila křišťálový průhled na Preallův odpalovací ring. Ruiz neměl čas na úvahy, veškeré schopnosti musel soustředit na to, aby ho Moc netrefil. Přesto se mu kdesi vzadu kmitlo poznání, že tohle je tentýž Moc, který doprovázel Corean, a stačil se i hluboce zastydět, že se dal tak snadno ošálit, tak snadno dovést k téhle beznadějné konfrontaci. Kým? Krásnou otrokářkou. A proč?

Insektoida nejspíš trochu brzdila těžká mrazicí zbraň, protože jinak už by bylo dávno všechno skončeno.

Stejně to brzy skonči, ať se Ruiz snaží sebevíc. Vymrštil se, uhnul příští střele, skutálel se pod stůl... a narazil na Moce ve vedlejší uličce. Švihl neurobičem mezi Mocova kusadla. Coreanin otrok se zakymácel a zařval bolestí, čímž Ruizovi poskytl čas vkutálet se zpátky pod stůl. Potom se ozvalo cvaknutí, jak hmyzí bojovník sevřel bič strašnými čelistmi - a nakonec ohlušující rána mrazicí pušky.

COREAN SVÍRALA oběma rukama rám monitoru, jako by to byl okraj hrobu, do kterého padá. „Ne, to ne, ne," bědovala. „Co se mohlo pokazit?"

Od okamžiku, kdy Ruiz vrazil do velínu, uplynulo sotva několik sekund a Moc zjevně vystřelil špatným směrem. Coreanin obličej byl rudý vztekem a panikou. „Co se stalo?"

Ještě více ji rozzuřilo, když v okamžiku, kdy se její bezpečný svět beznadějně hroutil, uslyšela Marmův hlasitý smích.

Otočila se k němu a v očích jí plál vražedný oheň. Marmo okamžitě přestal. „Corean," řekl, „on není mrtvý. Kdyby měl síť smrti, byl by mrtvý." Opravdu to tak vypadalo.

MRAZICÍ PUŠKA ho při posledním výstřelu částečně zasáhla a Ruiz se nyní zoufale svíjel v té části bunkru, kde byly stojany tak natěsnány, že Moc nemohl střílet přímo na něho, ale musel skákat přes stoly a špatně se mu mířilo. I při tom komplikovaném pohybu byl insektoid neuvěřitelně přesný, jenže Ruiz byl prohnaný, předstíral jeden směr, a vrhal se opačným.

Přes to všechno byla hra skoro u konce. S každým výstřelem byl Moc blíž a Ruizovy studené svaly reagovaly pomaleji. V nejspodnější vrstvě vědomí cítil sevření sítě smrti, jež se připravovala rozeslat jeho nekrolog po celé galaxii. Na Dilvermoonu sedí u tachyonových filtrů gnómové Ligy a čekají na jeho skromné informace.

Bylo to zvláštní, ale v té poslední chvíli patřily všechny jeho myšlenky Nise, tomu ztracenému fénixovi. Viděl slunce, kreslící zlaté skvrnky na jejím těle tam v lázni, zlaté sluneční tlapky hladící ji po ňadrech, slunce něžně líbající její ramena.

Automaticky přesunul část své ubývající energie do zápasu se sítí smrti, a to ho ještě víc zpomalilo. Před očima se mu začala rozprostírat šedá mlha.

„Přestaň!" Ten hlas znal. Byl to sladký hlas krásné Corean. A Moc ji poslechl.

Ruiz byl ve světě snů, kde kontrasty splývaly, zvolna sklouzával ze života do oceánu nevědomí. Trvalo nekonečné, hrozné okamžiky, než pochopil, že Moc už ho nepronásleduje, že už se nemusí bezmocně skrývat - a celou věčnost, než se síť smrti stabilizovala a zase zakotvila. Ležel, jako by byl opravdu mrtvý, naprosto vysílený a bez tělesného tepla.

Ale uši fungovaly a propustily k němu Coreaniny instrukce pro Moce. „Hlídej ho, zadrž ho, kdyby chtěl uniknout. Nezraň ho. Jdu tam."

MARMO CESTOU SOPTIL: „Ty ses zbláznila, Corean. Dobře, není to agent Ligy - nemá síť smrti. Ale sama jsi nesčetněkrát řekla, že ten muž je nebezpečný."

Corean se celou minutu neobtěžovala odpovědět. Soustředila se na řízení člunu mezi občasnými okraji silových poli zasahujících až do horních vrstev atmosféry nad Ohradami černých slz. Když se dostali za obvodovou zeď a vznášeli se nad purpurovou džunglí, přepnula na autopilota a otočila se podrážděné ke kyborgovi.

„Zbytečná diskuse. Tak předně, všechno, co tu děláme, je nebezpečné. Mohl by pro nás být velice užitečný. Snad ti není třeba připomínat, že z něho můžeme udělat naprosto neškodnou bytost."

„Ale v enklávě pro nás mají čas až za měsíc," namítal Marmo. „Nechala by sis měsíc pobíhat po ložnici mambu s představou, že jí vytáhneš jedové zuby později?"

„Nehodlám si ho držet v ložnici."

„Víš to jistě?" Popojel na vznášedle do bezpečné vzdálenosti a předstíral, že sleduje krajinu pod nimi.

Corean byla na chvíli upřímně zmatená. Ten starý pirát ještě nikdy ani nenaznačil, že by mu její sexuální zábavy nějak vadily. Že by se s ní teď zatoužil vyspat? To nebylo příliš pravděpodobné a zřejmě ani technicky proveditelné. Její jindy pohotová fantazie ji tentokrát zklamala. Usmála se.

„Ještě ho nechci," řekla, jako by to byla pravda. „Hodlám ho vrátit do společnosti fénixe. Flomel tvrdí, že ho můžeme využít, abychom ji přiměli ke spolupráci."

„Ach tak," byl Marmův jediný komentář.

„A předtím mu sloupneme mozek. Pro jistotu.“

„To by bylo rozumné.“

Přistáli vedle Preallova odpalovacího ringu, na druhé straně rozjezdové dráhy, dál od střepin z oken velínu. Corean spěchala a obcházela přitom roztrhané kusy těl, jež ještě nedávno patřila Preallovým strážím. Než je Moc zlikvidoval. Marmo se vznášel tiše za ní a v kovové paži svíral pulzní pušku. Když se přiblížili k bunkru, otevřel se vstupní průlez a Corean viděl Moce, jak bez hnutí čeká.

Zkáza způsobená mrazicí puškou byla vskutku velkolepá. Krystaly průzorů se změnily v půlmetrové hromady střepin pod jednotlivými otvory. Stojany s monitorovacím zařízením byly v troskách. Mrazicí puška byla určena k tomu, aby spoutala živou protoplasmu bez poškození, ale křehké vnitřnosti přístrojů byly rozbité na kousíčky. Neznámého hned neviděla a ucítila bolestivé zklamání. Je snad někde rozmačkaný pod hromadou přístrojů? Ale pak ho zahlédla. Ležel zaklíněný pod nepoškozeným plastovým šasi.

„Je v pořádku?“ zeptala se Moce. Otrok kývl. Corean se opatrně prodírala hromadami rozbitých věcí k místu, kde neznámý ležel. Klekla si k němu a vzpamatovávala se ze šoku, který jí setkání připravilo. Bylo velice těžké uvěřit, že to stvoření s šedým obličejem a matnýma očima - pozorující ji s mírnou zvědavostí - je ten démon, jehož ještě před několika minutami viděla s takovou divokou dokonalostí vraždit. Vztáhla váhavě ruku a dotkla se jeho tváře. Bylo to jako dotknout se studeného kovu. Rozšířily se jí oči. Moc ho musel zasáhnout mrazicí puškou. Skutečnost, že ten muž dál bojoval, dál unikal Mocovi... to bylo neslýchané, zázračné, a Corean cítila posvátnou úctu a strach zároveň.

Rychle vstala. „Přines z lodi autogurn. Málem jsme ho zabili.“

V LODI SE RUIZ pomalu vzpamatovával. Autogurn mu rozehříval svaly a z transfúzní manžety mu do krevního oběhu proudila regenerativa. Tvary postupně získávaly významy a barvy a po chvíli začal vnímat hlasy a jemný parfém Corean.

„Alespoň v jednom ohledu to dopadlo dobře.“ Poznal mechanický hlas kyborga.

„V jakém, Marmo? Strašně by mé zajímalo, za co mě chválíš, protože mám pocit, že mě poslední dobou pořád jenom kritizuješ.“

Poslouchat její hlas bylo opravdu nádherné, bylo to jako pohlazení sluchu, stejně jako pohled na ni byl slastí pro oko.

„Tohle. Preall nikdy neuvěří, že to ty jsi mu způsobila všechnu tu zkázu. Nemohlo to být nic jiného než akt šílenství nebo pomsty. Okamžitě zařídím, aby dali do pořádku silová pole, a pak už nebude jediný důkaz, který by nás s tím spojoval.“

„Dobře.“

S navracejícím se teplem se dostavila i pohodlná malátnost a Ruiz se ospale rozhodl odložit úvahy o posledních událostech na později, až bude schopen jasně myslet.

Zvolna se nořil do hojivého zapomnění.

KAPITOLA 23

POKOJE, DO NICHŽ obryně Nisu uvedla, vypadaly na první pohled ještě spartánštěji než všechna její předchozí vězení.

Obryně přitiskla svalnatou ruku k malému obdélníku pulzujícího světla po straně kovových dveří. Dveře se se zalykavým zvukem otevřely.

Uvnitř byla tma a Nisa měla strach vstoupit. Žena ji netrpělivě postrčila.

Jakmile udělala krok přes práh, zaplavilo místnost měkké bílé světlo.

„Ach,“ vyhrkla zmateně. Snad ji Corean nehodlá nechat v téhle prázdné bedně! V místnosti opravdu nebylo vůbec nic. Strop jasně zářil, ale světlo nemohlo vrhat stíny. Na zadní stěně vedly další dveře do nějakého pokojíku.

Nisa se otočila k ženě, která ji doprovázela. Ta už se obracela k odchodu. „Čekej tady,“ přikázala jí. Vyšla a dveře zase zapadly.

Nisa stála uprostřed místnosti, příliš ochromená cizosti prostředí, aby se dokázala hnout. Právě strach a úžas ji držely na nohou jako piliny hadrovou figurínu. Když ji přešel šok, zhroutila se na podlahu a skryla obličej v dlaních. Nevydala ani hlásku, ale po chvíli jí začaly mezi štíhlými prsty protékat slzy.

Nakonec jí slzy došly a už jen trochu popotahovala. Utřela si dlaněmi obličej a prsty si pročísla vlasy.

Otevřené dveře do vedlejší místnosti ji přitahovaly. Zvedla se a zamířila k nim. Pokojík byl stejně pustý, nemusela ani překročit práh. Stačilo jí světlo z první místnosti. Stála u dveří a nakukovala dovnitř, když uslyšela zajíknutí dveří. Otočila se.

Do pokoje vešlo jakési exotické stvoření, vlastně spíš vtančilo. První, co Nisu napadlo, bylo: Jak je elegantní! A potom: Jak je zvláštní! Její návštěvník byl vysoký a měl široká ramena, po nichž splývaly lokýnky kaštanových vlasů. Oděný byl do krátké tuniky z nějaké lehké splývavé látky s nepravidelně rozesetými barevnými skvrnami. Pod lemem tuniky se rýsovala svalnatá hladká lýtka. Štíhlé kotníky ovíjela levandulově fialová stužka sandálů. Nahoře látku zvedaly hroty drobných vysokých ňader, při chůzi se pod ní lehce pohupovaly kulaté boky. Také holé paže byly pevné a svalnaté, s úzkými dlaněmi a dlouhými prsty, dokonale upravené nehty zdobily zlaté proužky. Obličej s výraznými lícními kostmi byl jako živé stříbro: v jednom okamžiku nevinný a otevřený jako tvář dítěte, v druhém zkřivený cynickou kalkulací.

Stvoření promluvilo. „Jest nejvyšším potěšením býti vám k službám, vzácná paní.“ Podle hlasu se opravdu nedalo

poznat, jakého rodu ta bytost je, byl to melodický kontraalt.

Hluboce se to uklonilo, nohy zůstaly napnuté, prstýnky vlasů se dotýkaly podlahy. „Toto nehodné stvoření si uvědomuje, že se vyvyšuje nad své společenské postavení, víc než se slunce Strašpytlu vyvyšuje nad obzor, ale dovoluje si představit se vám: jmenuje se Jásem."

Nisa nevěděla, jak na tak květnatě přednesené sebeponížení zareagovat. „Ráda tě poznávám, Jásem," vykoktala.

Jásem se uklánělo znovu a znovu, zářilo hysterickou radostí. „Ach, ach," vykřikovalo vzrušeně, „toto nehodné stvoření až omdlévá z nezasloužené cti, již mu vzácná paní projevuje. Omdlévá nadšením a úžasem nad šlechetností vznešené paní a nad moudrostí své nejvyšší paní, jejíž jméno takovými, jako je Jásem, ani vysloveno býti nemá..." Zdálo se, že hodlá tímto stylem pokračovat ještě dlouho, ale Nisa netrpělivé mávla rukou a proud výřečnosti se zarazil.

„Proč jsi tady?" zeptala se ostře.

Jásem svěsilo hlavu a zhroutilo se jako hromádka neštěstí na tvrdou podlahu. „Ach, vznešená paní, Jásem si zoufá, že tak hrozným způsobem opomnělo informovat vznešenou paní, ach běda, běda, běda!"

„Jásem, prosím!"

Jásem se sebralo a utřelo si krásné oči, i když se nezdálo, že by byly zvlhlé slzami. „Ano, samozřejmě," řeklo rozechvěle. „Vznešená pani, Jásem je váš otrok, je zde, aby vám sloužilo podle svých ubohých možností, aby vám zajišťovalo veškeré pohodlí, aby vás zbavovalo starostí a trápení, aby vám vše zařizovalo, ohřívalo vaše lože, splnilo každé-"

„Ano, ano, stačí," přerušila ho Nisa. „No, tady asi moc pohodlí mít nebudeme, co?" Mávla rukou po holém prostoru. Jásem vytřeštilo zrak v teatrálním šoku, ale Nisu náhle napadlo, že to otroka pobavilo. „Vznešená paní, toto jsou jedny z nejlepších komnat mé paní a velitelky, jež si můžete upravit přesně podle svých potřeb a přání. Dovolte jednomu, aby vám to ukázalo, ačkoliv, zajisté, Jásem není hodno poučovat vzácnou paní."

„Nechej toho a ukaž mi, co máš na mysli, Jásem." Otrok se narovnal a přestal se tvářit ponížene. „Začneme tedy od podlahy. Co byste chtěla mít na podlaze, má paní?" Jásem popošlo ke dveřím a elegantní rukou Nise pokynulo. „Pojďte, vznešená paní, položte svou ruku sem." Ukázalo na kovový obdélník usazený ve zdi.

Nisa na štítek opatrně položila ruku. Cítila lehké mravenčení a teplo. Chtěla ruku odtáhnout, ale Jásem pochvalné přikývlo a pokračovalo: „Přesně tak. A nyní laskavě přemýšlejte, co by se vám na podlaze nejvíce líbilo. Chtěla byste snad koberec? Nebo parketovou mozaiku? Či chladivé dlaždice? Jen na to pomyslete, vznešená paní."

Nisu napadlo, že je otrok nejspíš blázen, ale pak se rozhodla, že od chvíle, kdy se vydala na cestu Odpykání, se naučila už tolik podivných věci považovat za normální, že jedna navíc už nehraje roli. A tak zavřela oči a představovala si podlahu pokrytou vysokou kožešinou písečné vydry. Pod nohama ucítila šimrání a otevřela oči. Užasla. Z tvrdé podlahy vyrůstalo prachové chmýří. Viditelně houstlo v lesklou načervenalou kožešinu. Všimla si, že vlas pod bosýma nohama není tak měkký jako opravdová vydřina - a sotva to domyslela, kožešina získala hedvábnou hebkost dokonalé napodobeniny.

Nisa byla očarována a fascinována. Strávila příští hodiny proměňováním své cely v přepychovou šperkovnici. Jásem ji

nadšeně asistovalo. Ta druhá místnost byla lázeň a Nisa ji navrhla jako světélkující jeskyni, samý porcelán a sklo.

Vymyslela si, že ze zdi vypučí široká postel s nebesy z nejjemnější gázy a se spoustou polštářů a hedvábných přikrývek. Když si prohlížela splněnou představu, povšimla si pochvalného pohledu Jásem. Okamžitě vymyslela malý výklenek s lůžkem pro otroka. Jásem sledovalo přírůstek vybavení lhostejně, ale Nisa by přísahala, že krásným obličejem přelétlo zklamání. Překvapilo ji uspokojení, jež pocítila - toužilo po ní tak nádherné stvoření - ale otrok byl přece jen příliš zvláštní, příliš podivný.

Kromě toho si uvědomila, jak je jí nepříjemná představa, že by měla mít v posteli někoho cizího. Byl to nový pocit a nechápala, odkud se vzal, ale musel být nějak spojen s Wuhiyou, protože se jí před očima objevila jeho výrazná tvář.

UPLYNULO NĚKOLIK DNÍ. Nejdříve velice zábavně, později s rostoucí nudou. Bez ustání se koupala a nemohla se nabažit průzračné vody, drahých mýdel a olejů i neumdlévající péče otroka. Spala. Jedla jídla ze skříňky ve zdi, která jí připravovala vše, na co jen pomyslela. Naplnila si velikou skříň oblečením v barvách, jež jí nejlépe slušely.

Ale i přes všechnu tu příjemnou činnost byla stále neklidnější. Nikdo za ní nepřišel a společnost otroka, který se neustále ponižoval, ji začala unavovat. V jedné věci však bylo Jásem den za dnem troufalejší a otevřenější. Třetí den jí po koupeli nabídlo masáž a ona přijala. Na Farau patřilo umění masáže k nejvyšším uměním - lehla si na nahřáté lehátko z měkkého kamene, zavřela oči a usmívala se v příjemném očekávání.

Slyšela šustění, jak se otrok svléká, ale nepřekvapilo ji to - vonný masážní olej by mohl potřísnit jeho šaty.

Cítila vlahý pramének oleje, stékal jí po zádech, pak se jí po těle rozběhly silné ruce, hladily, mačkaly, jemně bušily. Nisa se zcela oddala příjemnému pocitu.

Hbité prsty Jásem však stále častěji zabloudily do intimnějších míst.

„Co to děláš?" zeptala se Nisa, i když jí to samozřejmě bylo jasné.

Svalnatá stehna jí sevřela boky a prsty zajely hlouběji. Nisa se pod rozkročeným otrokem obrátila na bok a otevřela oči.

Bradavky na prsou Jásem byly vztyčené vzrušením a bílou kůží prosvítaly modré žilky. Nad malou vagínou se zvedal penis a stydké pysky se vlhce leskly.

Nisa zavřela oči. „Ne. Slez," bránila se a v hlase měla zároveň odpor i okouzlení.

Hélót poslechl; koktal omluvy, na něž Nisa neodpovídala. Napříště už si dávala větší pozor a Jásem jí přestalo projevovat přehnanou úctu.

KDYŽ SE O DEN později dveře její cely konečně otevřely, vylekalo ji to. Ta ošklivá obryně před sebou tlačila nemocniční vozík a na něm leželo nehybné tělo Wuhiyy.

Postrčila vozík a ten klouzal po kožešinovém koberci k Nise. „Tu máte. Bude na čas vaším hostem. Nevšímejte si ho, až se zranění zahojí, klíště ho probudí.“ S tím odešla.

Nisa se nad Wuhiyou sklonila. V první chvíli si byla jistá, že je mrtvý. Ne, nebyl, ale vypadal hrozně, kůži měl šedou, svaly propadlé a nezdravé povolené. Dotkla se jeho obličeje, a pak štítivě ruku odtáhla, měl chladnou kůži, skoro studenou. Na krku měl cosi připomínající kovového pavouka. Jantarově na tom svítila nějaká světélka. Z těla pavouka se natahovala pulzující chapadélka a obtáčela se mu kolem hrdla, zakusovala se mu do masa. Nisa uvažovala, jestli se také tolik podobala mrtvole, když ji Wuhiya spatřil poprvé, a ta myšlenka v ní probudila něhu. Wuhiya o ni pečoval. Nyní se bude ona starat o něho.

Převezla nosítka na druhou stranu místnosti a přistavila je vedle svého lůžka. Poručila, aby se závěsy rozšířily i kolem Wuhiyova vozíku, aby ho mohla mít u sebe, i když bude spát.

Když skončila, všimla si, že na ni Jásem upírá vědoucí oči. „Jásem,“ řekla mu, „budeš se k tomu muži chovat jako k váženému hostu, rozumíš?“

Hluboce se uklonilo. „Ano, vznešená paní. Všechno je jasné.

Nisa se zamračila. Vysmívá se jí ten otrok? Ne, to se jí jen tak zdá. Obrátila veškerou pozornost k Wuhiyovi.

RUIZ SE PROBUDIL do pohádky, nebo mu to tak alespoň připadalo. Pastelové hedvábí rozptylovalo měkké teplé světlo, vzduch byl plný sladké vůně a nad ním se skláněl proměněný obličej Nisy. Tmavé vlasy se skořicovým leskem měla upravené do lokýnek a propletené šňůrami třpytivých drahokamů, oválný obličej měla dokonale nalíčený a tělo jí jen lehce zakrývala prostá tunika z průhledné látky. Když si všimla, že je vzhůru, rozzářila se tak, že cítil horko i na místech, jež byla studená odnepaměti.

„Wuhiyo,“ zajíkla se šťastné.

Třásl se po celém těle pod vlivem antisedativ a na krku ho štípaly ranky, jež zůstaly, když se chapadla klíštěte vysoukala zpod kůže. Hrdlo měl ztuhlé dlouhou nečinností a zpočátku nebyl schopen promluvit.

„Kde to jsem?“ zašeptal. Vyděsila ho slabost vlastního hlasu.

„Všechno je v pořádku, Wuhiyo. Tohle je můj byt. Je krásný, že?“

Ruiz nevěděl, co si má myslet. Poslední, na co si vzpomínal, byl Moc a jeho mrazicí puška, pak ještě hrozný pocit škubající sítě smrti a pochybné uspokojení, když se síť uklidnila. Probuzení ve vonícím přepychu ho natolik dezorientovalo, že se nedokázal radovat. Klíště se mezitím uvolnilo úplně a odpadlo. Chtěl si sáhnout na krk a promnout si to místo, ale ruka ho neposlouchala. Pak se mu zvolna začal do svalů vracet zpět život. Pálilo to a on zkřivil tvář bolestí. Viděl stejnou bolest v krásném obličeji nad sebou. „To nic,“ ujistil ji chraptivě, „brzy to přejde.“

Usmála se a otřela mu chladivým šátkem pot. Byl to nacvičený pohyb. Ruiz pochopil, že se o něho stará už dlouho.

Na řasách se mu zatřpytily sentimentální slzy. Proklínal se za svou slabost, ale měl co dělat, aby se nerozvzlykal úlevou.

Znovu si připomněl Nackerův zásah do jeho vědomí, ale tentokrát se nezlobil. Ať už udělal Nacker cokoli, ať už se mu hrabal v mozku jakkoliv, mělo to své dobré stránky. Pravda, srdce ho bolelo, ale co čekal? Nacker mu nějak odstranil krunýř osamělého života bez citu.

Pak se mu ve výhledu objevil další obličej - zajímavý hermafroditní obličej svítící zlomyslnou zvědavostí. Probralo ho to ze snění a on se zamračil. „Co je to?“

Nisa poplácala stvoření po rameně. „To je Jásem, hélót, kterého mi dala paní Corean, když jsme se stala jejím nejvzácnějším hostem.“

Ruiz zavřel oči. Nejen že je zamčený v cele s příslušníkem jedné z nejzrádnějších ras Dilvermoonu, ale navíc je ta cela v soukromých prostorách Corean. Uvažoval, jestli by se situace mohla ještě zhoršit. Pak si vzpomněl, že teď už Corean bezpečně ví, že není žádný Faraoňan, a dokonce ani obyčejný pangalaktický turista, náhodně sebraný se skupinou iluzionistů.

Mohl se těšit, že mu sloupnou mozek. Doufal, že to jeho inkognito vydrží.

V PŘÍŠTÍCH NĚKOLIKA dnech se dokonale zotavil. Nisa byla až dojemně soucitná, i když občas s ní nechutně zacloumala její aristokratická výchova. Ruiz takové výbuchy panovačnosti řešil tím, že je ignoroval, a Nisu to vždycky rychle přešlo.

Neustále ho však znervózňoval hermaf Jásem. Kvitoval s překvapivou úlevou, že Nisa určila Jásem samostatné lůžko ve výklenku. Bohužel si naprosto neuvědomovala hermafovo nepřátelství k Ruizovi, nebyla schopna pochopit, že ten otrok je nebezpečný.

„Ale prosím tě,“ divila se vždycky, „Jásem je jen otrok! Jak by ti mohlo škodit? Je tady kvůli našemu pohodlí.“

Nevěděl, jak by mohl Nise nenápadně naznačit, že oni dva jsou také jen otroci a přesto doufá, že se mu škodit podaří. Celu určitě monitorovali. A tak jen trpělivě opakoval: „Niso, Jásem je možná to nejjemnější stvoření, ale pochází z rasy, která sama sebe šlechtila pro zradu. Dilvermooňané jsou velmi žádaní pro všechny možné špinavé práce - infiltrace rodin, dynastiální převraty, pseudopolace - vzpomeň cokoliv a hermaf je ochoten to udělat.“

Nisa nechápala všechny ty neznámé zločiny a zmateně hleděla na Jásem, které jen krčilo rameny a tvářilo se ukřivděně. Pak jen pohodila lesklými kučerami a pohladila Ruize, jako když milující matka uklidňuje vylekané dítě.

Konečně se mu přece jen podařilo ji přesvědčit, aby obstavila Jásemovo lehátko pevnou skořepinou, která se dala zamykat zvenčí. Mohl tak alespoň občas hélóta zahnat a odpočinout si od něho. Jásem odcházelo docela vesele - alespoň Nise to tak připadalo - ale Ruiz dobře vnímal jeho vražedné pohledy, kdykoliv se otrok musel odklidit.

Chvilky soukromí však nesly ovoce, jakmile byl Ruiz natolik v pořádku, že ho začaly zajímat milostné hry. Pak už se Nisa nenudila. Hodiny příjemně plynuly pod barevným hedvábím Nisiny postele. Ruiz byl také v podstatě šťastný, i když nepřestával přemýšlet, co asi Corean zamýšlí.

Měl čas dozvědět se víc o Nise. Zdálo se, že ji těší, když mu může vyprávět o svém životě dcery krále, třebaže tématu svého Odpykání a zločinů, jež k němu vedly, se vytrvale vyhýbala. Povídala o večírcích a Dešťových karnevalech a půlnočním koupání v nádržích a Ruizovi při tom občas přišlo líto, že ji ten příjemný snadný život připravil o tvrdost, jíž bude potřebovat, aby přežila jako otrok.

Pak si ale vzpomněl na pódium a na můstek, po němž na ně bude vystupovat, a srdce se mu sevřelo.

Vyptávala se ho na jeho život, ale on se jen smál a škádlil ji a odpovědi na její otázky se vyhýbal. Připustil, že obchoduje a že jeho obchody se týkají krajů za hvězdami. Když naléhala, řekl jí, že je něco jako vyhledávač talentů. Vyhnul se odpovědi na otázky o životě na vzdálených světech a docela ho udivilo, že ji to vlastně zase tolik nezajímá. Došel k závěru, že ji to trochu děsí, že raději nechce myslet na vesmír mimo Farao. Nehodlal ji trápit, ať je spokojená, dokud je to možné.

Řekl jí své skutečné jméno, protože Corean je z něho stejně dostane, kdykoliv se jí zachce.

„Ruiz Aw. Zvláštní jméno," převalovala slabiky na jazyku.

Když přišel Flomel, byl hermaf ve svém přistěnku a oni dva nazí v posteli. Dveře se zajíkly v tom nejintimnějším okamžiku a Flomel vrazil dovnitř. Obryně v patách za ním.

„Niso?" zavolal Flomel. „Kde jste?"

Zmateně se rozhlížel po místnosti. Pak si všiml houpající se postele, rychle přeběhl pokoj a rozevřel závěsy. Nisa a Ruiz už se stačili alespoň trochu oddělit a přikrýt hedvábným přehozem. Flomel vytřeštil oči a rozčileně polkl, mnohem hlasitěji než před chvilkou dveře.

„Co to má znamenat?" Vychrtlý obličej mu brunátněl a celý se roztřásl vztekem.

„Vypadni z mé ložnice," štěkla po něm Nisa, stejně rozzuřená jako kouzelník. Ruiz mlčel a vzpamatovával se.

Chvíli se nikdo nehýbal, až se ozvala obryně. „Kde je hermaf?"

Vstoupila do cely těžkým sebevědomým krokem a drobné rysy měla stažené podezřením. „Kde je?" Nahlédla do koupelny, pak do postele. Uchopila Ruize za rameno a vytáhla ho bez námahy z lůžka. Nadzvedla ho jako loutku a opakovala: „Kde je? Paní bude nešťastná, jestli jste nějak poškodili její majetek."

Dech jí páchl a smrtelná oddanost v maličkých očkách Ruize vyváděla z míry. Natáhl volnou ruku: „Tam. Jásem má vlastní pokoj. Není to hezké?"

Zatřásla s ním, až mu zacvakaly zuby, a pustila ho. Uchopil prostěradlo a zabalil se do něho. Obryně šla k přistěnku a odemkla ho.

Hermaf vypadl do pokoje. Určitě poslouchal s uchem přitisknutým na dveře. Rychle se snažil získat rovnováhu a důstojnost. „Konečně," vykřikoval, „konečně přicházíte zachránit utiskovaného služebníka. Mocná Banesso, vrhá se vám to k nohám v neutuchající vděčnosti."

„Sklapni," zavrčela lhostejně.

Otočila se k Flomelovi. „Pokračujte."

Flomel se zhluboka nadechl. Zdálo se, že už se opět ovládá, i když oči mu stále blýskaly. „Niso," pravil, „jak jste se mohla tak ponížit! Miliskovat se s nečistým! Pamatujte, prosím, kdo jste. Dovolávám se vašeho smyslu pro slušnost."

Nisa dosud zuřila. Posadila se na posteli a stáhla si kolem sebe přikrývku. „Vy, mistře Flomele, vy byste se měl upamatovat, kdo jsem já! A kdo jste vy! Už nejsem odsouzenec k Odpykání, nejsem hříčkou vašich rozmarů!"

Flomel se tvářil překvapené. „Že už nejste odsouzenec? Jak to myslíte?"

Nisa se usmála. „Mé Odpykání skončilo. A já jsem živá."

Flomel nad tím uvažoval a přejížděl si dlouhými prsty po bradě. Studoval Nisu zpod přivřených víček. „Možná," protáhl pak. „Možná si střádáte nové hříchy. Vaše dobrodružství s tímhle nečistým jsou velice podobná hříchům, za něž jste pykala na Farau."

„Už nejsme v říši mého otce, čaroději. Zde platí jiná pravidla, jak ví každý hlupák. A mýlíš se, když mluvíš o Ruizovi jako o nečistém. Neznám přesně jeho společenské postavení, ale buď si jist, že je vyšší než tvoje."

Flomel vypadal, jako by se chystal vzít na Nisu svou kouzelnickou hůl, a Ruiz popošel blíž, aby ho mohl zarazit, kdyby bylo třeba.

„Stačí," ozvala se obryně. „Dost řečí. Vysvětli, co je třeba. Lady Corean vyžaduje dochvilnost. Brzy odcházíme do ohrady."

Flomel se znovu nadechl. „Máte pravdu. Niso, omlouvám se. Nemohu si pomoci, pohlížím na vás jako na vlastni dítě a je mi líto, když chybujete. Stejně by se cítil váš otec, kdyby tady byl. Ale k věci. Dnes začínáme zkoušet novou hru."

Nisa sebou v šoku trhla. „Novou hru?"

„Ano, ano. Nové představení, jež nám zajisti v tomto novém světě vlivného patrona. Copak vám o tom neřekli?"

„Ne."

„Nu, stejně jako předtím, budete hrát hlavní roli. Velká čest, jistě máte radost."

Nisa se opřela dozadu a tvář jí náhle zešedla. „Jako předtím... Ne, lady Corean by to nikdy nedovolila."

Flomel se usmál. „To lady Corean mě sem posílá."

„Ne, to nemůžu." Nisa pohlédla na Ruize, prosila ho očima o pomoc, ale jeho v tom okamžiku nenapadlo nic, co by mohl říct. Odvrátila zrak a schoulila se do sebe. Cítil strašlivý smutek a hněv tak silný, že se úplně chvěl. Myslí mu prolétaly obrazy té první smrti, musel napínat všechny síly, aby se dokázal tvářit lhostejně.

Pořád ještě hledal slova, kterými by ji utěšil, když se opět ozvala obryně: „Ta žena se musí ihned obléct, tedy pokud

nechce jít do ohrady nahá.“ Otočila se k Ruizovi: „Ty taky.“
Nisa vstala z lůžka a pomalu přistoupila ke skříni.

RUIZ KRÁČEL VEDLE Nisy. Tvář měla jako z kamene a pohybovala se, jako by už vypila omamný nápoj. Za nimi dupal Flomel, švihal holí a funěl námahou. Vpředu supěla obryně a za ní se táhl protivný kyselý zápach. Úplně vzadu se loudalo Jásem, vykřikovalo nadšeně při každé nové podívané a neustále si stěžovalo na nudu v pokojích u Nisy. Ruize to brebentění bodalo do uší jako jehly, ale trpěl mlčky.
Došli k ohradě Faraoňanů. Pozorovatelnou viděl, jak stavějí pódium. Řemeslníci pobíhali sem a tam jako červi po mrtvole. Nisa se prudce nadechla a pohlédla Ruizovi do očí. „Ne, nepřinutí mne. Už ne,“ zašeptala.
Nedokázal nic říct. Pevné ji uchopil za rameno a sevřel jí je. Krátce položila dlaň na jeho ruku a pak se otočila k Flomelovi.
„Ty,“ řekla hořce a vytáhla z rukávu nůžky zdobené drahými kameny. Pak je vrazila Flomelovi do břicha a škubla, takže ho rozřízla ho jako rybu při čištění. Kouzelník zakolísal dozadu a vrazil do Jásem, které upadlo. Nisa se rozběhla chodbou pryč.
Banessa otočila mohutné tělo, právě když Nisa zmizela za ohybem chodby. Po obličeji jí přelétl podrážděný výraz, první výraz, který tam Ruiz vůbec viděl. Jásem hystericky hýkalo a snažilo se ze sebe odstrčit Flomela. Flomel vypadal, že umírá - v očích měl zároveň smrt i překvapený úžas.
Obryně si z výstroje odepnula vyhledávač a Ruizovi se sevřelo srdce. Vyhledávač bylo kruté zařízení, schopné sledovat pachovou stopu celé míle a naprogramované, aby přihnalo uprchlíka zpět majiteli malými dávkami velice bolestivého jedu.
„Počkejte,“ zarazil ji, „přivedu ji zpátky.“
Hleděla na něho s náznakem pobavení. „Ano. Rozumíš vyhledávači? Ano. Tento nastavím na tebe.“ Zasmála se. „Radím ti, pospěš si.“ Pak sundala druhý aparát. „A tenhle nastavím na ni, kdybys ji snad ztratil.“
Oba vyhledávače jí bzučely v rukou, dychtivé vyrazit. Na konci každého žihadla se chvěla kapička jedu.
Ruiz vyběhl.
Nisa už byla hodně daleko, když ji konečně zahlédl. Zahýbala do úzké uličky. Žehnal osudu, že se k ní dostal na dohled, než se mu ztratila v bludišti. Rozběhl se ještě rychleji.
Čekala na něho za první zatáčkou.
„Věděla jsem, že taky utečeš,“ usmívala se na něho a natáhla ruce.
Ale když se k ní přiblížil, musela v jeho výrazu spatřit něco, co ji vyděsilo, protože zbledla a sekla po něm nůžkami. Snadno ji odzbrojil. „Proč?“ zeptala se zhrouceně.
„Nepodařilo by se to, vznešenosti.“
„Drž hubu,“ zašeptala a zmítala se mu v rukou ve snaze se vyprostit.
Byl nucen jemně jí zkroutit zápěstí, než ji přinutil vrátit se tam, odkud utekla. Zarytě mlčela, ale oči jí plály nenávistí. Chvíli nato je dohonily vyhledávače a s vrčením je doprovázely do padoku.

KAPITOLA 24

COREAN ČEKALA u vchodu, nádherný obličej jí hořel vztekem. Za ní monitoroval Marmo klíště, které drželo pohromadě Flomelovy vnitřnosti. Kouzelník ležel na nosítkách a namáhavě dýchal. Když Ruiz s Nisou vešli, otočil po nich zkalené oči a pak se odvrátil. Po stranách dveří čekali dva pungové.
Ruiz dívku pustil a ona klopýtala co nejdál od něho. V rozšířených očích měla šok a bolest ze zrady. Toužil ji utěšit, chtěl jí vysvětlit situaci, ale musel jen mlčky přihlížet a tvářit se lhostejně. Jeden z pungů se jí chopil a zacvakl jí kolem krku monomolární obojek.
Banessa stála se založenýma rukama opodál. Ruiz k ní přistoupil a podával jí zkrvavené nůžky. Vzala je, ukázala Corean a pak je ve svých obrovských prstech zmačkala do malé kuličky. Stiskla na svém postroji nějaký vypínač a oba vyhledávače skočily zpět do pouzder.
Corean popošla k Ruizovi. Chřípí se ji chvěla a zorničky měla zúžené. „Ty,“ obvinila ho, „ty to máš na svědomí, že? Měla bych tě na místě zabít. Marmo měl pravdu!“
Ruiz mlčel, bylo mu jasné, že každá odpověď by byla špatná. Koutkem oka zahlédl, že alespoň část nenávisti ve tváři Nisy vystřídaly obavy, a potěšilo ho to.
Corean chvíli nehnutě stála, pak zvedla ruku a uhodila ho do tváře. Myslí mu prolétla vzpomínka na to, jak Corean stejným pohybem prořízla prstovým nožem hrdlo Dolmaerova drába, a napadlo ho, co asi jeho oči uvidí, až mu odpadne hlava. Ale uštědřila mu jen bolestivý políček.
Švihla rukou, jako by se chtěla zbavit něčeho odporného, co se na ni přilepilo. „Ne. Ještě tě budu potřebovat.“
Obrátila se na Marma. Vzhlédl a oznámil jí: „Zítra budeme moci kouzelníka přemístit.“
„Dobrá. Nakonec to není taková katastrofa. Odložíme zkoušky, než budou zpátky. Byla bych ale klidnější, kdyby Moc nebyl zamčený ve své tavící cele.“ Vypadalo to, že mluví jen tak k sobě, ale když Ruiz uslyšel, že mluví o nějaké cestě, nastražil uši.
Teď hovořila s Banessou. „Ty budeš mít na starost bezpečnostní opatření. Dej pozor, ať se něco podobného neopakuje. Povezeš to děvče, ty tři kejklíře a cechmistra. A tohohle.“ Ukázala na Ruize. „Samozřejmé pokud přežije sloupávání. Odveďte ho zpět a připravte ho.“

COREAN SLEDOVALA na snímacím zařízení informace ze sond, které Marmo zaváděl do mozku neznámého prostřednictvím injekčního zařízení. Kyborg byl opravdový mistr a ona se nemusela bát, že by jejího přitažlivého záhadného nepřítele poškodil. Mrzelo ji však, že přece jen víc neinvestovala do vybavení, to její už nebylo nejmodernější. Jenže, co v téhle galaxii neustálých proměn bylo v dané chvíli nejmodernější? Nebylo snadné udržet se ve všech ohledech na špici.

Tetování na lebce neznámého už bylo sotva znatelné. Na těle nezůstalo po zmrazení ani stopy, pokožka už opět připomínala vyleštěnou měď a nehty na hezkých silných prstech byly růžové a lesklé.

Marmo skončil přípravy. „Je tvůj.“ Odplul o kousek dál a uvolnil jí místo.

Nasadila si na hlavu analogovou helmu - opatrně, aby si nerozcuchala vlasy. Opřela se pohodlně, zavřela oči a stiskla vypínač.

Pronikla přes meniskus jeho vědomí proudem bublinek. Stabilizovala se hned pod stříbrnou hladinou a pozorovala život kolem sebe. Myšlenky se míhaly sem a tam jako hejno živých rybek. Dole, v modrých hlubinách, se pohybovaly větší předměty, temné, lákavé, vzrušující.

Dlouho jen tak plavala a nasávala příchuť vědomí neznámého, hustou pikantní polévku. Potěšení, jež jí to působilo, ji utvrdilo v tom, že udělala dobře, když ho uchránila. „Některé věci je škoda vyhodit,“ šeptala si šťastně.

Pak se pustila do práce.

„Kdo jsi?“ Otázka se rozběhla jako kola na rybníce, i když tohle byl rybník s hloubkami oceánu.

„Ruiz Aw.“

„Ruizi, kdo tě vlastní?“

„Jsem svobodný člověk a pocházím z Lanxše.“

„V čem podnikáš?“

„Zabývám se obchodem s vybraným humanoidním zbožím.“

Pocítila uspokojení. Otrokář! Vyznal se v tom, v čem jí mohl být nejužitečnější. Další potvrzení moudrosti jejího rozhodnutí.

Ale byla opatrná, proto se snažila proniknout hlouběji, pod verbální úroveň Ruizova vědomí. Tam našla jasně a dokonale ztvárněnou paměťovou vrstvu: drsné obrazy tisíců otrokářských ohrad, neklamný zápach natěsnaných lidí, zvuk švihajících neurobičů, křik vyvolávačů na otrokářských tržištích tisícovek světů. Čím hlouběji pronikala, tím barvitější vzpomínky byly, ale tím rychleji rostl i jejich tlak a Corean je raději opustila a vděčně se vrátila do méně bolestivých vrstev. O pravdivosti těch vzpomínek nebylo pochyb. A nikde tam nenarazila na jedinou stopu Umělecké ligy, na jediný náznak té servilnosti, úslužnosti a podřízenosti autoritám, jež obvykle patřily k osobnostem spojeným s prací pro Ligu.

„A co jsi dělal na Farau?“

Byla to velice důležitá otázka a Corean napjatě sledovala, jak Ruiz sbírá myšlenky, aby jí odpověděl. „Chtěl jsem tam ukrást kouzelníky. Nečekal jsem, že budu sám unesen s nimi.“ Odpověď v sobě měla podtóny strachu, trapných rozpaků, opatrnosti a výraznou snahu vyhnout se trestu. Dokonalé.

Corean se rozesmála. „Neboj se,“ vysílala kolem sebe ujištění. „Všechno zlé je k něčemu dobré.“ Cítila, jak se Ruizova mysl uvolnila. Začala z jiného soudku. „Proč jsi zachránil fénixe?“

Mysl se přesvědčivě rozvlnila opravdovým zmatkem. „Nevím... Ale... hrála tak dobře. A je moc hezká. Nejspíš se mi zdálo, že by to byla škoda. Ale nepamatuju si skoro nic po tom, co mne loď sebrala.“

S touto odpovědí už tak spokojená nebyla. „A Corean? Je taky hezká?“

„Ano,“ odpověď byla bleskurychlá. Hlubiny podvědomí se do ruda zbarvily chtíčem a spláchly její podráždění z předchozí odpovědi.

Corean spokojeně vypnula zařízení a vrátila se do vlastního těla. Chvíli seděla a Ruize Awa obdivovala. Snila o tom, co spolu budou dělat, až se jí vrátí z enklávy. Říkala si, že ta rozkoš bude stejně velká, jako by mohla být nyní, že jediný rozdíl, který by snad mohla cítit, bude opravdu jen v jejích představách. Ale, na druhé straně, je bezzubý tygr pořád ještě krásný?

RUIZ SE PROBUDIL do křiku hádajících se Faraoňanů. Ležel na povědomém lůžku v domě nečistých. Fakt, že žije, dokazoval, že jeho inkognito Coreanině zkoumání odolalo. Napadlo ho, že poslední dobou tráví příliš mnoho času v bezvědomí, a to vyvolalo chmurné úvahy plné sebelítosti a stěžování si na krutý osud. Tahle akce byla od samého začátku typická naprostým nedostatkem sebeovládání. Když tak uvažoval zpětně, naplánoval si útěk přes podvodní město s absurdním optimismem. A provádění toho plánu... i ten nejshovívavější pozorovatel by musel jeho jednání zhodnotit jako hysterické, neukázněné a přehnané.

Jediné světlé momenty celého fiaska byly chvíle, které strávil s Nisou, byť byla živoucím důkazem jeho pošetilosti.

Posadil se. Ztuhlé svaly bolestivě odmítaly spolupracovat.

Ne, Nisa je víc než symbol. Možná ho teď nenávidí, ale je inteligentní, snad bude ochotna vyslechnout jeho vysvětlení. Protáhl se a vyšel na náves.

Vypadalo to, že je tam většina lidí z kouzelnické skupiny. Scházeli jen Flomel a Nisa. Starší cechu stáli v kruhu, jehož středem byl Dolmaero, a divoce gestikulovali. Oba pomocní čarodějové přihlíželi z okraje skupinky. Ostatní kejklíři stáli opodál a něco si šeptali.

„Ticho!“ Dolmaero byl rudý v obličeji, Ruiz ho ještě nikdy neviděl tak rozčileného. „Je úplně jedno, co chcete, nebo nechcete dělat. Copak nechápete situaci? Jsme otroci!“

Jeden ze starších vybuchl. „Otroci? My nemůžeme být otroci, patříme k váženému cechu! Jak bychom mohli někomu patřit?“

Dolmaero vypadal, jako by litoval své upřímnosti. „No, možná otrok není ten nejpřesnější termín, Edgerde. Ale jsme přinejmenším vězni, o tom není sporu."

„Ne. Ale čí je to chyba? Ty jsi vůdce našeho cechu, proč si nejdeš stěžovat? K čemu je nám cechmistr, když nedokáže pro své bratrstvo nic udělat?" Edgerd zaťal kostnaté pěsti. Prostranstvím se rozběhlo souhlasné mručení.

Ruize si dosud nikdo nevšiml a on se snažil jejich pozornost nepřitahovat. Vzduch návsi se tetelil blížícím se výbuchem násilí.

Hranatý mladík s tetováním mladšího krotitele ještěrů se prodral kupředu. Jeho masitý obličej byl napjatý zlostí a zklamáním. „Přesně!" křičel a Dolmaero couvl. „K čemu jsi? Žijeme v brlohu, musíme žrát cizí pomeje, teď nás nutí dělat nějaké idiotské divadlo bez opravdového obětování a rituálů, bez pevného platu, bez příplatků a rekreací, na které máme jako umělci nárok. A proč?"

„Pověz to, Nusquiale!" ozývaly se výkřiky z davu.

„Protože jsme předvedli nejlepší představení, jaké kdy kdo v jižních nomarchiích viděl? Protože nás osud zavál daleko od domovské půdy? Protože jsme padli do rukou démonů? Ne! Tomu nevěřím."

Ruiz byl fascinován. Toho hocha rozhodně vycvičili na krotitele omylem. Měl vrozený dar výřečnosti. Faraoňané byli také jako očarovaní, dychtivě čekali na vysvětlení.

„Ne!" křičel dál Nusquial. „Říkám, že je to proto, že náš cechmistr, kdysi ctihodný Dolmaero, nás zklamal. Bojoval snad s démony, kteří nás drží v zajetí? Odpovězte! Žádal o výhody, o pohodlí, na které máme nárok? Proč se musíme spokojit s mizernou almužnou? Naše síla je v jednotě. To je zkušenost, kterou nám odkazují stovky generací bratrů našeho cechu. Naše síla je v tom nehrát, což Dolmaero nedokáže využít."

Nusquial se k Dolmaerovi vrhl a uchopil ho za paži. Cechmistr ulekaně couvl, ale krotitel ještěrů ho držel pevně.

Mladíkův obličej hořel divokou energií. Oba mladší kouzelníci se stáhli do pozadí, co nejdál od nepříjemností, které se chystaly propuknout. Nusquial vlekl Dolmaera kruhem starších k západní zdi prostranství a Ruiz si všiml, že někteří ze starších se tváří provinile. Ale všichni ostatní členové iluzionistické skupiny byli ve svém hněvu na Dolmaera velice jednotní.

Váhavě šel za nimi. Jeho povaha i výcvik mu říkaly, aby se do ničeho nemíchal. Jenže cit mu říkal, že bude moudré zasáhnout. Za prvé, Dolmaero je inteligentní a důvtipný muž a soubor bude takového vůdce v nadcházejícím životě potřebovat. Za druhé, Dolmaero byl k němu laskavý. A za třetí, kdyby jí zničili tak cenný přírůstek majetku, dopadl by vztek Corean na celý soubor. A nevyhnutelně i na Ruize, pokud nepodnikne nic, čím by katastrofě zabránil.

Nusquial smýkl Dolmaerem ke zdi, ustoupil kousek dozadu a sebral kámen. Dolmaero se držel zpříma, zachovával působivou, byť zbytečnou důstojnost. Všechny oči se upíraly na Nusquiala. Dav se stahoval kolem něj. Mladík zvedl kámen vysoko nad hlavu, jako trofej. Nevšiml si Ruize, který se proplétal mezi lidmi stojícími za ním. „Tímhle," zvolal Nusquial, „uskutečníme změnu k lepšímu. Tímhle smažeme skvrnu na své cti. Tímhle ukážeme našim věznitelům, že jsme opravdoví muži." Než se k němu Ruiz stačil prodrat, mrštil kamenem po cechmistrovi. Dolmaero uhnul, ale kámen přece jen sklouzl po lesklé lebce a muž klesl na kolena s obličejem zalitým krví.

Ostatní se také shýbali pro kameny. Uprostřed toho všeho poklepal Ruiz mladíkovi lehce na rameno. Nusquial se otočil - oči mu zářily divokým vzrušením. Ruiz mu uštědřil dvě prudké rány, každou na jedno ucho, tak rychle za sebou, že oba zvuky splynuly. Oči se zamlžily a mladík padl k zemi jako kmen stromu. Zůstal ležet obličejem v písku a bezmocně sebou škubal.

V náhlém tichu postoupil Ruiz kupředu. Shora pohlédl na ležícího krotitele a pak do něho zlehka strčil špičkou chodidla. Nusquial ležel jako mrtvý. Ruiz zhoupl nohou dozadu a pak ho prudce kopl do žeber. Vzduch se naplnil praskotem lámaných kostí.

Otočil se k davu. „Dobré odpoledne," pozdravil je zdvořile.

Pomalu přejížděl zrakem kruh bílých tváří, nikdo nespěchal Nusquialovi na pomoc. Usmál se.

„Dovolte kousek moudrosti parafrázovaný ze starodávné knihy Domovského světa," oslovil je. „Kdo z vás pozbyl rozum, první hoď po něm kamenem!"

Prostranstvím se ozvalo rachocení kamenů, které padaly z vylekaných dlaní, a během chviličky se dav vypařil.

Dolmaero se pokoušel vstát. Ruiz mu pomohl a dovedl ho do stínu pódia. Usadil ho na lešení postaveném pro malíře kulis a šel pro čistý hadr a mísu s vodou.

Dolmaero po celou dobu, kdy mu omýval krev, mlčel; zaúpěl a tiše zaklel, jen když mu Ruiz sevřel ránu prsty, aby zastavil krvácení.

Když ošetřování skončilo, zvedl k němu Dolmaero utrápené oči. „Už podruhé jsi zachraňoval hlupáky před jejich vlastní pitomostí."

Ruiz pokrčil rameny a usmál se. Nebylo proč odpovídat. Po chvíli se Dolmaero usmál také. „Ne že bych ti nebyl vděčný. Ale řekni mi, proč jsi to udělal?"

„Ze stejného důvodu, který by si měli uvědomit tví lidé, cechmistře. Ze strachu z Corean."

Dolmaero přikývl. „Ano. Jsem sice hloupý venkovan, ale to už jsem pochopil. Je zvláštní, že něco tak krásného může být tak vražedné, že?"

Ruiz se rozesmál. „Dovol, abych to řekl jinak, i když i toho sis už jistě povšiml: mnohé z těch nejvražednějších věcí jsou krásné. Vezmi například paní Nisu."

„Nisu? Řekl bych, že ta by neublížila nikomu, kromě sebe samé."

„Neublížila? Zeptej se Flomela, až ho příště potkáš. Vzala na něho nůžky a pořádně mu provětrala střeva."

Dolmaero měl obočí až na konci čela. „Takže čaroděj je mrtvý?"

„Ne. Místní felčaři jsou opravdu dobří. A rychlí. Vím ze spolehlivých zdrojů, že spolu brzy vyrazíme na cesty. Kam, nemám tušení."

Dolmaero poslední informace dlouho zpracovával. Konečně řekl: „Jsi zdrojem podivných předpovědí, Wuhiyo."

„Jmenuji se Ruiz," opravil ho.

„Tak tedy, Ruizi. Je to tvoje skutečné jméno? Vlastně je to jedno. Tetování už se ti smylo, koukám."

Ruiz si přejel rukou přes obličej. „No. Omlouvám se, pokud tě můj nahý obličej uráží."

Dolmaero ho plácl po zádech a široce se usmíval. „Ty by ses mohl natřít třeba na modro a jíst nohama, ani v nejmenším bys mě neurazil. Jsem tvým velikým dlužníkem. Krom toho, lidé se nahých tváří bojí. Hádám, že nahánění strachu je součástí tvého řemesla. Ať už je jakékoliv."

Namáhavě se zvedl. „No nic, budu muset jít za mladým Nusquialem. Vždycky byl zbrklý, proto jsem z něho udělal krotitele, i když chtěl být mágem. Někteří nedovedou unést moc tak dobře jako ty." Odešel, dříve než se ho Ruiz stačil zeptat, jestli neví, kde by našel Nisu.

Ale našel ji snadno sám. Byla v lázni, v doprovodu tří starších žen. Nejspíš švadleny, předpokládal Ruiz. Stála na nízké stoličce a ženy na ní špendlily nádherný červený samet. Všude kolem se povalovaly kusy dalších drahých látek. Zpočátku si ho nevšimly jeho příchodu a on je pozoroval, jak špendlí, přiměřují a ostrými hlasy debatují. Nisa ho viděla, ale dál stála s rukama zvednutýma od těla, aby švadleny mohly látkou posunovat. Tvář měla jako z kamene a očima se dívala skrz něj.

O nádrž se opíralo Jásem a sledovalo zkoušku. Ruiz se na ně zamračil, ale ono mu pohled drze oplatilo.

Když se švadleny konečně ohlédly a v zastíněném vchodu ho zpozorovaly, zahodily látky a špendlíky a křídy a krejčovské metry a utekly s křikem zadními dveřmi.

Doufal, že mají v pořádku srdce, nechtěl způsobit na majetku Corean žádnou další škodu.

„Můžeme si promluvit?"

Nezdálo se, že by projevila nějaký zájem, ale po chvíli řekla chladně: „Proč ne? Vyděsil jsi ty slepice tak, že se už nevrátí. Kromě toho, ty si můžeš dělat, co se ti zlíbí, ukázals to dost jasně, ne?"

Přistoupil blíž. Nisa pořád držela ruce napjaté, jako by zapomněla, že patří k ní. Všiml si, že má panenky jako špendlíkové hlavičky, v přítmí lázně musela být skoro slepá. Pocítil vlnu zlosti. „To už do tebe lijí drogy?"

„Ano. Je to tak lepší." V hlase jí zaznělo skoro pobavení. „Ale tentokrát asi nebudou mým hereckým výkonem moc nadšeni." Díval se na ni a neviděl nic z Nisy, kterou znal. V současném stavu nemělo smysl cokoliv jí vysvětlovat. Bude lepší počkat, až bude schopna chápat, pokud vůbec bude chtít pochopit. Navíc tu bylo Jásem, Coreanin špeh, určitě by všechno v náležité úpravě hned povědělo dál. Otočil se a šel pryč.

RÁNO PRO NĚ PŘIŠLO tucet pungů. Sehnali je doprostřed návsi: Ruize, Nisu a Dilvermooňana, dva pomocné čaroděje a Dolmaera.

Kroel, ten čaroděj, co hrál Menka, boha poroby, se snažil pungovi, který ho vlekl, bránit. Pung se ho jen lehce dotkl neurobičem a Kroel padl k zemi, kde kvílel a tloukl sebou.

Druhý čaroděj, Molnech, legračně vyzáblý dlouhán, mu pomohl na nohy a oprášil ho. „No tak, no tak, kde je tvá důstojnost?"

„Důstojnost?" Kroel pořád ještě fňukal. „Důstojnost, říkáš? Co je důstojného na tomhle násilí? Věřil jsem, že když nás vrátili zpět k ostatním, bude tomu mučení konec."

„Také jsem doufal," poznamenal Molnech, obrátil se k pungovi a odhalil dlouhé žluté zuby v podlézavém úsměvu. Pung naznačil pohyb bičem a oni se rychle přidali k ostatním.

Brzy nato se v bráně objevila Banessa. Za ní vlekl jeden z pungů ubohé stvoření, humanoida neurčitého věku a pohlaví v posledním stadiu hladovění či nějaké stravující nemoci. Tvor neměl už žádné vlasy a jeho vychrtlé tělo pokrývaly jen roztrhané hadry. Obryně nesla svazek kódovaných monomolárních obojků a Ruizovi se sevřely útroby.

„Dávejte pozor," křikla Banessa. „Vypravíte se na krátký výlet. Všichni musíte mít tyhle bezpečnostní přístroje - žádné výjimky."

„Promiňte, statná osobo," ozval se Dolmaero, „můžete nám říct, kam jdeme?"

„Na tom nezáleží. Jméno toho místa vám stejně nic neřekne."

Ale Jásem se zasmálo. „Něco vám můžu naznačit. Půjdete hluboko pod zem. Potkáte tam úžasné lidi, a až se vrátíte, budete velice milí a hodní a budete ochotné spolupracovat. Genš-"

Banessa ho praštila pěstí, až odletělo. „Sklapni," přikázala.

Ruiz si toho sotva všímal. Podlomila se mu kolena a hluboko v mysli cítil škubání sítě smrti. Naplnilo ho hrozné napětí, jako by síť byla nastavena, aby se spustila při první zmínce o genších. Vzpomněl si matně, co řekl Nacker: ....stříbrná kulka namířená na nějakou tajemnou příšeru..."

Zachvátila ho slabost, jak se snažil odolat síti. Dolmaero si toho všiml a vzal ho za rameno. „Není ti dobře?"

Ne! křičel na síť, počkej! Ještě chvilku. Půjdu tam. Půjdu a zjistím, kde jsou.

Síť jako by ho slyšela. Přestala tak náhle, že měl po nekonečně dlouhý okamžik pocit, jako by visel nad propastí a hleděl dolů do nekonečné tmy. Neviděl a neslyšel nic kolem sebe.

Pak to přešlo a byl zase na návsi.

„Už je to dobré," setřásl Dolmaerovu ruku. „Nic se neděje."

Ale dělo se. Už věděl, proč ho poslali na Farao. Jistě, Liga potřebovala zlikvidovat pytláky. Ale daleko víc jí záleželo na pochytání genšů, kteří měli daleko větší cenu než lidský materiál. Liga od začátku věděla, že skončí na Strašpytlu. A doufala, že až tam bude, pošlou ho ke genšům, kteří se specializovali na proměnu lidských bytostí v organické stroje.

Zemře dřív, než se mu to stane, za což byl vděčný, ale ostatní se vrátí z enklávy bez duší, bez toho vnitřního nasměrování, jež je příznačné pro myslící bytosti. Po celý zbytek života budou existovat jen pro potěšení svých

majitelů.

Najednou se na své společníky vůbec nedokázal podívat.

JEDEN PO DRUHÉM dostali obojek, až na Jásem. To stálo stranou a usmívalo se.

Ruiz se dotkl hladkého prstence, který těsně obepínal jeho hrdlo. Nebyl to vrchol technické dokonalosti, další věc, za kterou mohl být vděčný. V obojku byl zabudován lokátor, injektor sedativa a dekapitační výbušnina. S trochou času a správným nářadím by ho dokázal sundat. Krmil se nadějemi, potřeboval je jako oheň třísky. Postupně se mu podařilo získat alespoň trochu mentální rovnováhy.

Banessa měla ovládací konzolu zavěšenou na fialové sametové stužce mezi obrovskými ňadry. Vrtalo mu hlavou, jak dokáže svými tlustými prsty mačkat jemná tlačítka. Dostalo se mu odpovědi, když aktivovala obojky. Ohnula prsty a z konečků vyklouzly štíhlé kovové drápy. Těmi ťukala do tlačítek a Ruiz brzy ucítil vibrace obojku.

Mrňavá očka obryně přejížděla z jednoho vězně na druhého. „Malá ukázka," řekla. „Musíte vědět, co by vás čekalo." Koncem neurobiče zaklonila hlavu toho vyhladovělého stvoření. Kolem krku mělo stejný obojek jako oni. Obracelo oči v sloup a zase se zhroutilo, když Banessa sklonila bič.

„V prvé řadě nám obojek kdykoliv poví, kde jste, takže je jedno, jak daleko se vám podaří utéct, stejně vás chytíme. Za druhé, pokud nám nebude stát za to vás honit, uděláme tohle." Pokynula pungovi a ten do ubožáka strčil. Otrok klopýtal a potácel se několik metrů, pak Banessa stiskla tlačítko.

Zaslechli krátkou ránu, jako když sekera udeří do nějakého tvrdého dřeva. Hlava otroka odlétla. Tělo spadlo, hlava se kutálela pryč a písek vsakoval malou kaluž krve.

„Nezapomeňte," řekla Banessa a spustila si konzolu zpátky mezi ňadra. Zatáhla drápky a pokynula pungům. „Půjdeme ke člunu."

Všichni křepce vyrazili.

KAPITOLA 25

BYL TO STANDARDNÍ vzdušný člun pro nízkorychlostní let v nízkých vrstvách atmosféry, což odpovídalo předpisům pro dopravu nad povrchem Strašpytlu. Podsaditý trup pokrývala monomolární obšívka a na řídicí kabině byla otočná věž eruptoru.

Po jednom nastoupili, Jásem první, Banessa poslední. Obryně dohlédla na to, jak je hermaf připoutával k nízkým železným lavicím po obou stranách nákladového prostoru. Dělal to s očividným potěšením. Obzvlášť si dal záležet na utahováni Ruizových pout. Silné paže se mu námahou napínaly a rty se křivily v protivném dilvermoonském úsměvu. Banessa pouta zkontrolovala a přinutila Jásem, aby ta Ruizova trochu povolilo.

„Tvoje paní si tady toho cení. Poškoď ho, a ona si to s tebou vyřídí."

Jásem trucovalo. „Toto nehodné stvoření nikdy nepochopí, co se na něm jeho paní líbí, ale samozřejmé nemá právo radit vznešené Corean."

„Hlavně na to nezapomeň." Banessa pokračovala dál a na poutech ostatních už žádnou chybu nenašla.

Ruiz seděl s Dolmaerem na jedné straně, oba čarodějové na druhé. Molnech byl nejblíže Ruizovi, fňukající Kroel seděl vzadu. Nisa byla přes úzkou uličku, pořád ještě otupělá drogou, kterou jí narkotikář naordinoval. Zkusil se na ni usmát, ale zírala na něho bez jakékoliv známky citu.

Čekali. V nákladovém prostoru bylo horko a vlhko, všichni se potili. Jásem se usadilo vedle Nisy a bavilo se hleděním do jejího zdrogovaného obličeje. Pak jí začalo přejíždět prsty po koleně. Ruiz bezmocně zuřil. Jásem se zlomyslně usmívalo a posunovalo prsty stále výš. Nisa si toho nevšímala. Ruiz odvrátil hlavu a Jásem to po chvíli přestalo bavit, zvedlo se a šlo do pilotní kabiny. Ruiz slyšel hlasy a měl dojem, že rozpoznává umělý hlas kyborga Marma. Zdálo se, že je nervózní.

Rachocení nájezdové rampy oznámilo příjezd Flomela, připoutaného k nosítkům. Jásem spěchalo ven převzít nosítka od pungů, kteří je přinesli. Pak je připevnilo k lavici vedle Nisy. Flomel vypadal mnohem zdravěji, třebaže klíště mu pořád ještě svíralo nezhojené břicho. Zvedl hlavu a uvědomil si, že Nisa sedí vedle něho.

„Pomoc!" zaječel překvapivě silným hlasem. „To je ona - dejte ji pryč! Chce mě zabít!"

Jásem se zasmálo a poplácalo ho po tváři. „Není se čeho bát, vznešený pane, ustřihli jsme jí drápky. Toto půvabné Jásem se postará o vaši bezpečnost." Připevnilo Flomelovi kolem hubeného krku ovládací obojek. „Zde je drahocenný amulet pro vás. Ach ne, neděkujte."

Když hermaf opět odešel, ozval se Dolmaero. „Jsem rád, že už jste zdravější, mistře Flomele."

Flomel otočil hlavu, aby viděl na protější lavici. „Je to zázrak, cechmistře. Není nad to cítit, jak vám vlastní střeva protékají mezi prsty... získáte jiný pohled na život. I když to nedoporučuji jako pravidelné cvičení. Opravdu je zajištěná?" Škubl hlavou směrem k Nise.

„Ano, řekl bych, že není důvod k obavám. Narkotikář si s ní dal práci. Měla by být klidná."

„Dobře, to je dobře. Máte nějakou představu, kam máme namířeno, cechmistře?"

„Hermaf nám něco málo řekl, ale doufali jsme, že vám paní Corean svěřila víc."

Flomel upadl do rozpaků. „Podle všeho byla velice zaneprázdněna. Jinak by mne byla jistě dopodrobna instruovala. Ale z poznámek svých ošetřovatelů usuzuji, že to bude nějaká příprava či výcvik, abychom byli lépe vybaveni pro nový život v pangalaktických podmínkách." Ohrnul nos. „I když nechápu, proč s námi posílají i tohoto nečistého. Další záhada, viďte?" Blýskl očima po Ruizovi.

Dolmaero se naklonil dopředu. „Pangalaktické světy? Co to přesně je?"

Ve Flomelově obličeji se zrcadlilo vzrušení. Monitorovací světýlka na přísavce začala blikat. Zařízení se slabým zasyčením vstřiklo do čarodějova organismu dávku sedativ a hubené rysy se uvolnily. „Musím si odpočinout, cechmistře. Pohovoříme si později.“

Zavřel oči a po chvilce začal chrápat.

Jeho hlasité odfukování bylo jediným zvukem v jejich části lodi.

Když se rozběhly motory a naplnily prostor kvílivým řevem, začali se Faraoňané ve svých poutech zděšeně vrtět.

„Co je to za zvuk, Ruizi? Zní to, jako by si tisíc katů ostřilo sekery.“ Dolmaerův hlas nervózně přeskakoval.

„Motory - všechno je v pořádku.“

Molnech překvapeně hleděl na Ruize: „Jak to, že toho tolik víš? Nechci se tě dotknout, ale nerozumím tomu.“

Ruiz pokrčil rameny, ale Dolmaero odpověděl místo něho. „Možná je z jednoho z těch ‚pangalaktických světů'. Vždyť vidíš, že to není Faraoňan.“ Ukázal hlavou na Ruizův obličej bez tetování.

„Ach?“ Molnech se usmál. „Možná bys mohl být tak hodný a povědět nám, jestli něco víš o našem osudu.“ Sáhl si prstem na ovládací obojek. „Pochopitelně poznám otrocký obojek.“

Než stačil odpovědět, rozlétly se dveře a do nákladového prostoru vešla Corean a za ní Marmo.

„Všechno připraveno?“ vypadala neklidně.

„Ano. Naposledy se tě ptám, jestli je to rozumné. Počkej dva týdny, a bude tady okružní kolektor. Má to smysl? Spočítej si náklady na dopravu, problémy s bezpečností - a přitom by tohle všechno mohl být jejich problém, ne náš.“ Marmo gestikuloval svou umělou rukou.

„Já ti zase naposledy vysvětlím proč. Nemůžeme začít zkoušet, dokud nebudou zpracováni. Tlačí nás čas. A jak víš, v tomhle nákladu je alespoň jedna nebezpečná osoba.“ Obdařila Ruize úsměvem, skoro by se dalo říct láskyplným úsměvem. „Dělej svou práci, Marmo, a všechno dobře dopadne.“

„Jak poroučíš.“

Corean pohladila Ruize po rameni. „Buď hodný,“ sklonila se k němu. Políbila ho lehce na tvář.

Obrátila se k Nise a zamračila se. Studovala její obličej ztuhlý drogou a pak ji majetnicky poklepala po hlavě. „Až se vrátíte, užijeme si spolu spoustu legrace, uvidíš.“ Znělo to vesele. Ještě jednou přeletěla pohledem nákladový prostor a odešla.

Marmo upřel na Ruize své senzory. „Ano, radím ti, buď hodný,“ zopakoval. „Moc by se mi hodila nějaká záminka, abych tě mohl zlikvidovat.“ Zatočil se na vznášedle a odplul dopředu.

Člun se trhaně odlepil od země, pak pomalu nabíral výšku a po chvíli už se vznášel sto metrů nad ohradami. Faraoňané zbledli.

„Nebojte se,“ uklidňoval je Ruiz. „Je to velice bezpečný způsob dopravy.“

„Když to říkáš ty, Ruizi.“ Dolmaerovi se trochu třásl hlas.

Kroel pofňukával. Molnech ho povzbudivě podepřel kostnatým ramenem. „No tak, Kroele. Ten cizinec říká, že přežijeme. Mně jeho ujištění stačí.“ Významně na Ruize mrkl. Ruiz se usmál. Líbila se mu Molnechova schopnost rychle se vzpamatovat a přizpůsobit se. Začínal toho vyhublého čaroděje mít docela rád. Vypadalo to, že je nejstatečnější a nejsilnější ze všech tří, navzdory své fyzické křehkosti. Přemýšlel, jak mohl ustrašený Kroel tak vynikajícím a přesvědčivým způsobem hrát mocného boha otroctví.

Motory kvílely, člun přelétal nad fialovou džunglí. Čas se vlekl a Ruiz začal klimbat. Hlava mu klesla na prsa.

Probudil ho náraz při přistávání. Okamžitě byl ve střehu.

„Ty se opravdu umíš rychle probudit,“ poznamenal Dolmaero.

Nisa ho pozorovala vytřeštěnýma očima. Ve tváři nyní měla jen sotva znatelné stopy omámení. „Ty jsi taky vězeň,“ řekla.

Ruiz se usmál a pokrčil rameny. Neoplatila mu úsměv a po chvíli odvrátila zrak.

Do nákladového prostoru vešla Banessa a za ní Jásem. „Oběd,“ oznámila jim obryně. Dilvermooňan jim uvolnil pouta a Ruize při tom bolestivě štípl. Banessa bez zájmu přihlížela. Prsty s drápy držela nad ovladačem obojků.

Flomela nechali spát na nosítkách, ale ostatní vyvedli ven, dolů po rampě na travnatou paseku.

Slunce Strašpytlu jasně svítilo na měkkou růžovou trávu a do modra zbarvovalo okolní džungli. Pod štíhlými stromy se skrývala hlučná temnota. Na Ruizovo chřípí zaútočily neznámé vůně.

Faraoňané, vylekaní neznámým prostředím, se krčili v hloučku na konci rampy. Banessa mávla deskou ovladače. „Nezapomínejte na mou ukázku. A eruptor. Roztrhá cokoliv, co překročí hranice jeho pole. Ven i dovnitř. Kromě toho, stejně nemáte kam utéct.“ Rozhlédla se po okolní džungli a v obrovském obličeji měla strach.

Po chvíli se objevilo Jásem a rozdalo jim samoohřívací balíčky klasické palubní stravy. Ruiz ukázal Faraaoňanům, jak mají zatáhnout za aktivační proužek, a oni se tomu vynálezu upřímně podivovali. Ruiz zhltl svou porci a doporučil ostatním, aby udělali totéž. „Jezte, když máte co, spěte, když můžete,“ recitoval s úsměvem. „To je tajemství úspěšného cestování.“

Pouze Kroel svou porci odmítl a Ruiz se o ni rozdělil s Molnechem. Kostnatý iluzionista hltal jídlo s velkou chutí. „Už jsem jedl horší věci,“ olizoval si široké rty, když vyškrábal z balíčku poslední zbytky.

Ruiz natáhl ruku k Nise. „Měla by sis protáhnout nohy. Kdo ví, kdy se ti to zase podaří.“

„Ano,“ řekla a oba pomalu vykročili do stínu lodi. Šli vedle sebe, ale dávali oba pozor, aby se nedotkli. „Pověz mi,“ začala konečné, „pověz mi proč. Bylo to kvůli těm dvěma železným vosám? Poslala je Banessa, aby mě přivedly zpátky?“

„Jednu z nich. Ta druhá byla pro mě. Jejich bodnutí je velice bolestivé. Bolestivější než cokoliv, co znáš.“ Vzal ji zlehka kolem pasu. „Neměla jsi nejmenší šanci, Niso. I když to byl statečný pokus.“

Odtáhla se.

Jásem je vidělo, zamračilo se a něco řeklo obryni. „Je čas nalodit se," vyzvala je.
Než je opět připoutali, dovolila jim Banessa postupně použít lodního recyklovače.

LETĚLI DÁL, RUIZ chvílemi pospával, ostatní se po čase uvolnili natolik, že ho napodobili. Až na Kroela, ten pořád seděl skrčený děsem, oči měl vytřeštěné a neustále je obracel k nebi.
Při příští zastávce klesl člun do vysoké trávy na vysočině. Opět je vyvedli ven. Tentokrát bylo chladněji a svěží vítr kolébal trávou. Slunce rychle zapadalo za hradbu rozeklaných vrcholků daleko na obzoru. Planina byla opuštěná, až na stádo nějakých zvířat, jež se popásala na protějším kopci.
Banessa se opírala mohutným tělem o rampu a hlídala, zatímco hermaf prováděl její příkazy. Z horní části rampy se Marmo rozhlížel po savaně. V manipulátorech držel drátkovou pistoli. Jásem vyneslo z lodi náruč perimetrických čidel a umisťovalo je po obvodu asi stometrového kruhu, jehož středem byl jejich člun. Bylo zřetelně nervózní a vrátilo se k lodi zpocené strachem. Ruiz odhadoval, že vysoká tráva ukrývá nějaké dravce, i když bylo těžké představit si dravce, který by dokázal uniknout senzorům věže. Možná to Marmo s opatrností přeháněl.
Z kýlu lodi se vysunul reflektor. Osvětloval kruh na boku lodi a Jásem rozložilo po obvodu osvětleného kruhu samozakořeňující sloupky. Hlučně se vrtěly ve vysoké trávě, až se dostaly k hlíně. Pak vypustily tlusté kořeny podobné červům a prokousaly se jimi hluboko do půdy.
Jásem připoutávalo jednoho vězně po druhém ke dvoumetrovým obloukům plotu. Ruize si nechalo nakonec, a když připínalo jeho obojek ke sloupku, naklonilo se blíž a zašeptalo: „Ono bude mít dnes v noci hlídku. Má v plánu navštívit tvůj stan, buď připravený. Nebo možná půjde nejdřív k té ženě - dá její stan vedle tvého, budeš moci poslouchat a těšit se." Usmálo se a zase Ruize štíplo, tentokrát do tváře.
Ruize bolely prsty, jak moc je chtěl sevřít kolem hermafova hrdla. Jenže obryně je pozorovala a procvičovala si prsty nad ovladačem obojků. Nevěřil, že by přišel o hlavu, kdyby hermafa zlikvidoval. Ale určité by ho umrtvili a on by tím ztratil šanci k záchraně, která by se mu v budoucnu ještě mohla naskytnout.
Jásem rozdalo večeře, které se nijak znatelně nelišily od oběda. Zatímco jedli, vyložilo z lodi tubostany a aktivovalo každý pro jedno vodítko. Nafoukly se jako velké bílé jitrnice. Pak Banessa a Jásem zašli do lodi. Marmo zůstal a jeho kovový obličej pomalu obhlížel tmavnoucí savanu.
Nisa vypadala zamyšleně, nepřítomně se dloubala v jídle. Uložila se do stanu, aniž pronesla jediné slovo. Než zmizela, věnovala Ruizovi letmý úsměv.
Dolmaero dřepěl v trávě, jedl svou porci a šklebil se: „Spoléhám na tvoje ujištění, že to je jedlé, příteli Awe. Jinak bych měl strach, že se otrávím."
„Nic nezaručuju."
Dolmaero se zasmál. „Jsi velice opatrný. Řekni, proč zastavujeme? Je to létající vejce závislé na slunečním světle? Nebo snad noční oblohu brázdí strašlivá zvířata?"
„Je to kvůli Šardům. Ti v noci nedovolují žádný pohyb nad povrchem země. Žádné noční lety."
„Šardové? Kdo je to?"
Ruiz si uvědomil, že mluvil bez své obvyklé zdrženlivosti. Ale... možná Dolmaera popis Strašpytlu zabaví. A možná mu to i k něčemu bude, pokud by se jim podařilo uprchnout, než se dostanou ke genšům.
„Dolmaero," začal, „slyšel jsi někdy o Akastě, v Královském městě?"
Dolmaero dojedl večeři. „Ano. Je to ta čtvrť, kde za peníze dostanete koupit všechno."
„No, a tahle planeta, Strašpytel, je taková Akasta vnějších světů."
„Strašpytel... to nezní moc hezky."
Ruiz se rozhlédl. Nikdo si jich nevšímal. „Strašpytel je svět otroků, svět, kde se rodí bandité a kam chodí umírat staří piráti."
„Skutečné? Takže paní Corean je zločinec? V jiných světech není otroctví povolené?"
„Ach ano, Corean je zločinec. Ale otroctví je legální téměř všude v pangalaktických světech. Ona dělá něco jiného, co není legální - krade otroky, kteří patří někomu jinému."
„Aha. A komu jsme tedy předtím patřili?"
Ruiz skryl rozpaky nad poslední otázkou. Opět podcenil Dolmaerovu inteligenci. „Nevím," zalhal.
Dolmaero informaci zpracovával. Oči mu jiskřily, nedával na sobě znát, zda mu věří, nebo ne. „A ti Šardové - co jsou zač?"
Ruiz pohlédl na oblohu, kde světla orbitálních stanic zastiňovala světlo hvězd. „Strašpytel patří Šardům. Oni stanoví pravidla, pokud tu nějaká pravidla jsou. Nepovolují žádným velkým plavidlům ani flotilám malých lodí na Strašpytlu přistávat. Nedovolují žádnou vysokorychlostní vzdušnou dopravu, žádné těžké zbraně, žádná velká města. Neustále hlídají. Tam shora, Dolmaero." Rukou ukázal shluky světel na stanicích. „Jinak je jim úplně jedno, co se tady dole děje, pokud dostávají pravidelně daně."
Dolmaero zíral vzhůru s ústy otevřenými úžasem. „A jak vypadají? Vypadají jako ty, Ruizi?"
Zasmál se stísněně. „Ne. Dokonce to ani nejsou lidé. Jsou ještě divnější než pungové. Představ si říčního ještěra s tuctem paží a v dlani každé z nich jsou šeptající ústa s jedovatými zuby."
Dolmaero se otřásl. „Přicházejí někdy sem dolů?"
„Nikdy. Ale na stanicích mají hrozné zbraně. Mohli by sem dolů dostřelit a proměnit mě v obláček dýmu, aniž by tím tobě ublížili."
„Odkud přišli? Proč dovolují zločincům využívat svůj svět?"
„To nikdo neví. Z odhadů, které jsem slyšel... možná je to nějaká prastará válečnická rasa, kterou už unavilo bojovat, ale dál si chce udržet svou životní úroveň. Vybírají od návštěvníků vstupní poplatky, což je velice výnosné

podnikáni. Nebo si možná myslí, že provozují něco jako rezervaci. Nebo jim jen připadají naše kousky zábavné."

Dlouhé minuty seděli mlčky. Konečné Dolmaero promluvil. „A pořád hlídají? Můžou nás teď vidět?"

„Můžou. Ale jestli nás právě teď pozorují... to nevím."

Dolmaero se na něj podíval, oči rozšířené. „Myslím, že půjdu spát." Zalezl do svého stanu.

Ruiz se rozhlédl. Byl jediný, kdo byl ještě venku. Povzdechl si a nasoukal se také dovnitř.

Probudil se zbrocený potem z děsivého snu. Uplynulo několik sekund, než si uvědomil, kde je. Trhaně lapal po dechu a srdce mu bušilo jako po dlouhém běhu.

Když se uklidnil, zaslechl tichý škrábavý zvuk, úplně jiný než ostatní noční zvuky kolem.

Opatrně vystrčil hlavu. Podle hvězdné oblohy odhadoval, že musí být hodně po půlnoci. Poslouchal. Zvuk se ozval znovu, ze stanu od Nisy. Natáhl krk, aby viděl na člun. Na rampě nikdo nehlídal.

Adrenalin mu rozbouřil krev. Vysoukal se ze stanu a setřásl ze sebe poslední zbytky spánku. Hlídá kyborg z kontrolní kabiny? Pokud ne, mohla by tu být jistá šance.

Nemohl dosáhnout až k sousednímu stanu, vodítko bylo příliš krátké. Zvuky odvedle nabíraly na tempu, bylo to rytmické přirážení soulože. Ruiz to zkusil jinak. Obrátil se a snažil se dosáhnout k sousednimu stanu nohama. Podařilo se mu zachytit nohu za smyčku šňůry a silně škubl.

Stan sklouzl směrem k němu. Škubl znovu, a když se vynořil hermafův rozzlobený obličej, chytil ho oběma rukama za krk.

„Psst, Niso, buď tiše," šeptal naléhavě. Jásem se ho snažilo zasáhnout silnými pažemi, ale Ruiz na něho nalehl a zmáčkl mu palci hrtan. Hermaf sebou zmítal, sekal po něm zahnutými prsty, ale rychle slábl. Pak sebou přestal škubat, tělo se už jen křečovitě třáslo. Než vydechl naposledy, vystříkl sperma, které Ruizovi potřísnilo břicho.

Otřásl se odporem a odhodil mrtvolu stranou. „Niso," šeptal, „jsi v pořádku?"

Ze stanu se ozvalo tlumené zavzlykání.

„Niso! Podej mi jeho věci. Rychle!"

Slyšel, jak se pohnula, okamžik nato vylétly ze stanu hermafovy kalhoty a halena a za nimi paralyzačni obušek, který měl na hlídce.

Prohledával kapsy a třásl se netrpělivostí. Občas zalétl pohledem ke člunu. Zůstával temný a tichý. Začal doufat, že ti druzí dva spí.

V poslední kapse našel klíč a odemkl si vodítko. Vstrčil hermafovu mrtvolu do svého stanu a vlezl k Nise.

Skoro ji ve tmě neviděl. Seděla skrčená v nejzazším rohu. „Je to mrtvé?"

„Ano. Dobře mě poslouchej. Pokusím se zmocnit člunu. Odemknu ti vodítko. Nemám klíč k obojku. Jestli se mi to podaří, zachráníme se." Odemkl jí vodítko a vhodil jí klíč do klína. „Když se za půl hodiny nevrátím, nebo kdybys z lodi slyšela příliš velký hluk... snad bys mohla uvažovat o tom, že se rozběhneš k hranicím ležení. Zásah z eruptoru zabíjí rychle a čistě. Žádná bolest. Chápeš, co ti říkám?"

Kývla.

Obrátil se k odchodu. Natáhla se a na okamžik se dotkla jeho ruky.

U PATY RAMPY se Ruiz zastavil a chviličku poslouchal. Nic. Ledabyle začal vystupovat nahoru a houpal přitom boky jako Jásem, pro případ, že je člun vybaven pro detekci pohybových schémat. Na horním konci rampy visel poklop vstupního otvoru. V otvoru byla tma.

Vzepřel se o chladný kov, pevně sevřel paralyzačni obušek a skočil dovnitř. Nákladový prostor byl prázdný a neosvětlený, jen u vstupního mechanismu svítilo malé červené světélko. Tiše přešel na druhou stranu prostoru, kde byl žebřík ke kajutám posádky a k řídicí kabině. Vystoupil nahoru a opatrně se rozhlédl přes okraj průlezu.

Neviděl obryni ani kyborga, ale z chodbičky, vedoucí k zádi lodi a ke kajutám posádky, vycházelo slabé světlo. Neviděl nikde ani bezpečnostní kamery či jiná zabezpečovací zařízení. Začal věřit, že má štěstí.

Uvažoval. Nejdříve potřeboval Banessu. Její ovladač obojků byl největším nebezpečím. Kde asi je? Pokud je s Marmem, je situace beznadějná. Vypadali jako veselí kumpáni? Ne.

Rozhodl se, že Marmo by určitě dal přednost lodnímu počítači nahoře v pilotní kabině. Banessa by mohla být v kajutě. Proklouzl chodbičkou do ubytoven posádky na zádi.

Banessina kajuta byla až úplně vzadu. Byla jediná nezamčená a dveře měla maličko pootevřené. Ruiz opatrné nahlédl škvírou dovnitř.

Obryně ležela nahá na zádech s nohama směrem ke dveřím. Obrovská hora jejího břicha a ňader mu nedovolila vidět jí do obličeje, ale zahlédl známý zašpičatělý tvar přilby senzitoru. Je vzhůru? Bude dost ponořená do prožívání umělé slasti, aby nedokázala bleskově reagovat, až po ní skočí? Má nějaké podkožní izolační pole, které by ji chránilo před paralyzačním obuškem? Bylo to velice pravděpodobné - podkožní pole byla standardní výbavou otrokařů.

Povšiml si ostrého pachu. Obryně zasténala, zakroužila boky a rozevřela kolena. Ruiz potlačil šílenou touhu začít se smát. Potěžkal v ruce paralyzačni obušek. Dostal nápad, odporný nápad, ale dost možná funkční. Pokrčil rameny. Banessa je otrokářka a vražedkyně, pomyslel si. Teď není čas na galantnost. Palcem vytáhl spoušť paralyzátoru a posunul ho na plný výkon.

Prudce otevřel dveře, vrhl se kupředu, vrazil omračovač přímo mezi rozevřená stehna, kde - jak doufal - nebyla chráněna umrtvující sítí ochranného pole. Vzápětí sebou mrštil co nejdál od ní, ale Banessa byla bezmocná, křečovitě se zmítala a bušila patami do postele. Dokázala své tělo alespoň natolik ovládnout, že vysunula železné drápy a tloukla rukama kolem sebe, ale vytřeštěné oči byly úplně slepé a otevřená ústa se marně snažila vydat zvuk.

Ruiz se vyhnul drápům, skutálel se za postel a našel stuhu, na níž visel ovladač obojků. Zkřížil zápěstí a ozdobnou stuhu si několikrát obtočil kolem obou pěstí. Pak ji přehodil Banesse kolem hrdla a vší silou utáhl. Děkoval osudu, že

je stuha pevnější, než vypadá.

Trvalo dlouhé minuty, než obryně znehybněla. Pomalu se zvedl, ruce měl úplně ztuhlé. Byl rád, že to nebyl férový zápas. Opravdu měl štěstí, veliké štěstí.

Vzal ovladač, zdvojil smyčku a pověsil si ho kolem krku. Pak prohledal kajutu. Našel spoustu podivných věcí: zásuvku plnou nesmyslně malého prádla, krabici nacpanou nelegálním senzuálním softwarem nejhoršího druhu, velikou láhev uřezaných penisů naložených v modrém nálevu, několik zásuvek starožitných zbraní. Ale nikde tam nebyl klíč k obojkům.

Bude ho mít Marmo, napadlo ho. Odmítl věřit, že si ho nechala Corean, aby ho poslala za nimi po zvláštním kurýrovi, i když by to dávalo smysl. Odmítl o tom vůbec uvažovat, protože Corean jistě má doma další a mnohem silnější vysílačku. Určitě by aktivovala obojky na dálku, kdyby člun nedorazil na určené místo.

Prohrabal Banessiny zbraně. Vybral si štíhlou vystřelovací dýku a zasunul si ji do boty. Pak našel krásně zdobenou bolu s bronzovými závažími ve tvaru maličkých lidských lebek. Obtočil si ji kolem pasu. Byla tam i stará drátková pistole se slonovinou vykládanou pažbou a vybitou baterii. Zdráhavě ji odložil. V poslední zásuvce našel opravdový anachronismus - revolver z modré oceli, který vystřeloval nevýbušné kulky. Zatočil bubínkem. Další zázrak: byly v něm náboje, mosaz zelená věkem. Pečlivě každý náboj zkontroloval a vyhodil jeden, který měl zjevně zkorodovanou roznětku. Možná jeden nebo dva ještě vystřelí.

Nakonec přemohl odpor a vytáhl z obryně paralyzační obušek, ale bohužel byl spálený.

Vplížil se zpátky do chodby. Zdálo se, že si jeho zápasu s obryní nikdo nevšiml. Zkontroloval ostatní kajuty, pořád byly zamčené. Bude se muset spokojit se zbraněmi, které našel u Banessy.

Ruiz se pohyboval co nejtišeji, snažil se o kompromis mezi bezpečím a rychlostí. Vzpomněl si na radu, kterou dal Nise, a polekal se. Kolik mu ještě zbývá času? Přinutil se podobné myšlenky zapudit a soustředit se na úkol, který ho čeká.

Chodba se táhla po celé délce lodi k salonu na přídi. Před ním vedly schůdky k pilotní kabině. U nich se Ruiz zastavil a snažil se soustředit.

Tiše vyšel po schůdcích a nahlédl do kabiny. Kyborg stál nehybně před pancéřovým sklem a vyhlížel ven do černé stepi. Horní světla byla vypnutá. Na palubní desce svítily desítky kontrolek a vrhaly zelené a jantarové odlesky na kyborgovo naleštěné kovové tělo. Nebylo vidět, že by držel nějakou zbraň, ale na pravý manipulátor Ruiz nedohlédl.

Pomalu a zhluboka se nadechl a na okamžik zavřel oči. Do jedné ruky uchopil starý revolver, do druhé bolu.

KAPITOLA 26

RUIZ VTRHL DO pilotní kabiny a jednou rukou přitom roztáčel bolu. Marmo se otočil a Ruiz si ke své hrůze uvědomil, že kyborg drží drátkovou pistoli. Vypustil bolu.

Zdálo se mu, že se vznáší prostorem malátně, jako spící pták. Rotující koule rozstříkávaly teplé blesky. Ústí pistole se zvedlo k jeho hlavě. Ruiz se vrhl stranou a k zemi - připadalo mu, že podlaha je nejmíň tisíc metrů hluboko. V pádu zamířil prastarým revolverem, stiskl spoušť, ale ozvalo se jen nicotné cvaknutí.

Drátková pistole vypálila s tichým zajíkavým zakašláním ve stejném okamžiku, kdy bola zasáhla kyborga. Drátky prolétly místem, kde Ruiz před zlomkem sekundy stál, a odrazily se od lodní přepážky na všechny strany. Některé se zabodly i do jeho zad.

Šňůra boly se obtočila kolem kyborga a přimáčkla pistoli k jeho trupu tak, že nemohl na Ruize namířit.

Ruiz se nadechl a znovu zmáčkl spoušť. Zbraň zaburácela, v tom omezeném prostoru to byl opravdu ohlušující zvuk, a kulka srazila kyborga na skleněný výhled. Odrazil se, zjevně nepoškozený, ale pistole mu vypadla. Kyborg popolétl dopředu a škubal přitom za šňůru boly, ale Ruiz byl rychlejší. Skočil přes kabinu, chytil pistoli a vrhl se na kyborgova záda. Přimáčkl ústí k měkkému masu pod jeho bradou.

„Nehýbej se, jinak ti do těla udělám díru," zavrčel Ruiz. „Jsi můj, plechový drvoštěpe."

Marmo otočil hlavu a pohlédl mu do oči. „To vidím. Prosím tě, buď opatrný, jsem křehčí než vypadám."

Ruiz utáhl šňůru boly a oba konce pečlivě svázal. Vylovil z boty dýku, vrazil ji kyborgovi mezi kroužky ramenního kloubu a přeřezal hydraulické kabely, které ovládaly Marmovu kovovou ruku.

„Bylo to nutné?" Zdálo se, že ho to ani moc nezajímá.

Ruiz neodpověděl.

Prázdné ocelové oči přelétly dozadu přes Ruizovo rameno. Zalila ho zlá předtucha a prudce se otočil k průzoru. K hranici ležení běžela bílá postavička.

„Nisa," zašeptal Ruiz. Uchopil ovladač obojků. Byly na něm dvě řady knoflíků, žluté a červené. Každá dvojice měla jiný barevný kód, takže věděl, která patří Nise. Nevěděl jen, který z dvojice jí ustřelí hlavu a který jí vbodne anestetikum. Nisa už byla téměř u perimetru a nad hlavou slyšel Ruiz bzučení, jak se dělo aktivovalo. Divoce se rozhlédl. Nedokázal identifikovat ovládací spínače, a stejně by neměl dost času, aby střelu blokoval, i kdyby je našel.

Vrazil ovladač obojků Marmovi před obličej. „Který zabíjí, červený nebo žlutý?"

„Žlutý," odpověděl Marmo bez zaváhání.

Ruizův prst se nad spínači třásl, ale pak udeřil do žlutého knoflíku. Na okamžik zavřel oči a zhroutil se na chladné sklo průzoru. Ale neslyšel žádnou explozi, a když otevřel oči, viděl Nisu, jak leží v trávě několik kroků od perimetru. Otočil se právě včas, aby uskočil před nájezdem kyborga. Marmo vrazil do skla tak prudce, že by byl Ruize bezpečně rozdrtil - i jeho samotného ten náraz na okamžik dezorientoval. Ruiz po něm skočil, sevřel ho loktem kolem krku a

nohou se opřel o kyborgovo vznášedlo. Vší silou zatlačil a kyborg se pomalu převrátil a spadl s rachotem na bok.

Vyčítavě konstatoval: „Tohle je velice ošklivá situace. Z této pozice se nedokážu zvednout."

„Lhal jsi mi, měl bych ti uříznout hlavu. Ale ještě chvíli počkám. Kdo ví, možná tě nechám i žít, pokud přijdeš na to, jak bys mi mohl být užitečný."

Marmo si povzdechl: „Určitě se něco najde."

„Začni třeba tímhle. Kde je klíč k obojkům?"

„Obávám se, že jediný má Corean."

Ruiz k němu přiklekl a usmál se. Zvedl dýku a začal metodicky rozřezávat pevný materiál, kterým byly podloženy kruhové segmenty mezi kyborgovou hlavou a trupem.

„Barbarské. Měl bys použít pistoli, je to mnohem účinnější." Ocelové oči mu vylézaly z důlků.

Ruiz se rozesmál a přitlačil. Hrot dýky proklouzl mezi segmenty a vytryskla kapka červené krve. Marmo sebou trhl a snažil se vykroutit.

„Počkej! Právě jsem si vzpomněl, náhradní klíč je připevněný zdola na hlavním ovladači."

Ruiz zavřel dýku. Přešel k ovládacímu panelu a nahlédl pod něj. Mezi spletí drátů byla připevněna černá krabička. Na ní, vedle maličké klávesnice, blikalo červené světlo.

„Jak mi zaručíš, že mi dáš ten správný kód?"

„To je problém," řekl Marmo mírně. „Popřemýšlím."

Ruiz vyhlédl průzorem. Nisa pořád ležela u hranice ohrad a on najednou dostal strach. „Mysli rychle," poradil kyborgovi a zmáčkl pružinu dýky.

„Klid, jen klid. Mám to. Odkutálej mě ke krabičce a já ti ji otevřu. Když to bude past, schytám to jako první."

Ruiz se zapřel nohou o vznášedlo a kyborga překulil. Udělal to třikrát a Marmo ležel pod ovládacím pultem.

„Budeš mi muset uvolnit paži," upozornil Ruize.

„Hned to bude." Hrotem dýky odklopil přístupový štítek po straně kyborgova trupu. Pod ním byla hlavní pohonná baterie. Ruiz pevně uchopil rukojeť baterie.

„Co to děláš?" umělý hlas nedokázal skrýt nervozitu.

„Já taky umím rychle uvažovat."

Marmo vzdychl, zdálo se, že se celý nějak scvrkl. Ruiz uvolnil kyborgovu lidskou paži a ten se natáhl a vyťukal na klávesnici kód. Klíč, proužek mnemonického plastu, vypadl ven.

Ruiz ho zachytil. „Díky," řekl zdvořile a škubl pákou kyborgovy baterie.

Marmo se zhroutil a zůstal nehybně ležet. Ruiz vyrazil z pilotní kabiny, proběhl chodbou, přes nákladový prostor a vyběhl do noci.

NISE SUNDAL OBOJEK nejdřív, teprve pak osvobodil sebe. Zvedl ji do náruče a odnesl kolem stanů k lodi. Ostatní vězni tam stáli v ospalém úžase.

Když šel kolem Flomela, přistoupil kouzelník k němu a chytil ho za paži. „Co se děje? Co to vyvádíš?"

Ruiz zvedl drátkovou pistoli. Flomel zbledl a ruka mu klesla. Ruiz nesl dívku po rampě do lodi. Za sebou slyšel mága, jak cosi vztekle šeptá, a Dolmaerovo uklidňující bručení.

Položil ji na lehátko. Zdálo se, že klidně dýchá, barvu měla dobrou, a když jí položil ucho na hrudník, slyšel, jak jí zdravě tluče srdce. Chviličku tak zůstal s tváří přitisknutou k teplému tělu. Vzal do prstů pramínek jejích vlasů a obdivoval jejich hedvábný lesk. Zabořil nos do tmavých kadeří a vdechoval vůni.

Před očima se mu promítal děsivý film - běžící Nisa, praskavá rána, letící maso a kosti, milované tělo otevřené jako zvíře na jatkách, už je to jen rozpadající se mršina, už to není jeho Nisa. Zahnal ty představy - vždyť k tomu přece nedošlo. Nechápal, proč se tak chvěje.

O chvíli později se vrátil ke kyborgovi a prohledal všechny jeho početné kapsy, přihrádky a úložné štěrbiny. Většinou nacházel jen sbírku počítačových miniher, brzy jich byla na stole celá lesklá hromádka. Ale objevil i užitečné předměty: malou multifunkční vyšetřovací sondu, již nepochybně používal k monitorování stavu své mechaniky, tři zásobníky nábojů do drátkové pistole, kreditní čip, který měl být nejspíš použit na konci cesty. Našel také kožní druk stejného designu, jako byly obojky, takže si domyslel, že asi obsahuje protilátku na jejich sedativum. Pak tam byl zmuchlaný kousek papíru, na kterém bylo něco načmáráno - vypadalo to jako rozpis vysílacích časů. Při tomto nálezu se mu sevřelo srdce - příští hlášení bylo stanoveno na dopoledne.

Když vyprázdnil všechny skrýše na Marmovo šasi a uložil užitečné věci do vlastních kapes, vrátil se k Nise. Nezdálo se, že by se chtěla probudit. Přivázal ji k lehátku, aby se nezranila, kdyby se pokoušela v omámení vstát.

SEŠEL PO RAMPĚ dolů. Měl s sebou drátkovou pistoli a Marmovu baterii. Ostatní vězni seděli u svých stanů, vystrašení a bledí ve světle bezpečnostní lampy. Ruiz se usmál na Dolmaera, zamračil na Flomela a kývl hlavou na Molnecha. Kroel zakňučel a schoval se do stanu.

„Situace se změnila," informoval je. Odhodil baterii daleko do tmy.

Flomel se namáhavě vyškrábal na nohy. „Jak to myslíš? Co hrozného jsi provedl? Slyšel jsem o tobě všechno možné. Znám tvou násilnickou povahu. Jestli jsi ublížil někomu ze zaměstnanců paní Corean, budeš toho litovat."

Ruiz nedokázal potlačit úžas. „Ty jsi skutečně idiot, Flomele. Za co se považuješ? Za jednoho z jejích zaměstnanců? Jsi její otrok, kus majetku!"

„Lžeš," zavrčel. „To si odpykáš, ano, to si odpykáš!"'

Ruizovi bylo jasné, že kouzelníkovi nemá smysl něco vysvětlovat. Vzdychl a zvedl ovladač. Flomel vytřeštil oči. Klesl do trávy a zvedl ruce v obraně.

Dolmaero vstal. „Ruizi, počkej. Mistr Flomel je pitomec, ale proč by kvůli tomu měl zemřít? Kdybychom zabili

všechny hlupáky, kdo by tu zůstal?“

Flomel blýskl po Dolmaerovi zlým pohledem a Ruiz si pomyslel, že mu asi za ta slova děkovat nebude.

Zmáčkl žlutý knoflík u Flomelova páru a čaroděj ztratil vědomí. „Bude žít, alespoň doufám. Mám pro něho ještě jeden úkol. Myslím, že jsem našel protilátku na to anestetikum, vyzkouším to na něm, abych snad neublížil Nise.“

Šel k Dolmaerovi a přiložil klíč k jeho obojku. Kovový kroužek se otevřel. Dolmaero si zamyšlené třel krk. „Jak jsi to dokázal? Nemám slov.“

„Banessa je mrtvá, poločlověk ochromený. Povím ti to později.“ Ohlédl se po Molnechovi. „Molnechu, musím se vás zeptat: když vás pustím, budete dělat, co vám řeknu?“

Hubeňour se nervózně usmál. „Předpokládám, že má druhá možnost je zůstat tady, dokud se nedostaví paní Corean.“

„Ne, nenechám vás tu. Strašpytel má velice široký výběr dravců, brzy by si na vás pochutnali. Nenechám tady dokonce ani Flomela, ale budu ho muset zamknout.“

Mág zamžikal. „Nejste tak krvelačný, jak nám říkali. Na každý pád, nemám chuť se s paní Corean znovu setkat. Poslední události se jí nejspíš nebudou moc líbit. Jsem váš.“

Ruiz mu uvolnil obojek. „Děkuji,“ řekl Molnech.

„Rádo se stalo. Ale co uděláme s Kroelem? Je schopen jednat rozumně?“

Molnech sevřel rty. „Neodvážím se hádat. Co myslíte vy, cechmistře? Vy se v takových věcech vyznáte.“

Dolmaero se poškrábal na hlavě. „Opravdu nevím. Mistr Kroel je těžko přizpůsobivý a nedůvěřivý... a v dané situaci... asi bych mu moc nevěřil.“

„Tak mu zatím obojek necháme. A co Flomel? Myslíte, že začne logicky uvažovat?“

Dolmaero si prohlížel ležící postavu. „Flomel je inteligentní muž, i když nijak příjemný. Snad si dá říct. Mimochodem, kde je ten ženomuž?“

„Mrtvý, v mém stanu.“

Dolmaero zvedl obočí, ale víc už se neptal.

DOLMAERO S MOLNECHEM odnesli spícího mága do nákladového prostoru. Hlasitě chrápal.

„Myslíte, že se vám podaří dovést Kroela?“

„Zkusím to,“ nabídl se Molnech.

„Tady je klíč k vodítku.“ Ruiz vyndal klíč z Nisina stanu a podal mu ho. „Obojek mu zatím necháme.“

Sledoval z rampy, jak hubený mág dřepí u vchodu do Kroelova stanu a mluví na něho. Po několika minutách Kroel vylezl a pomalu a nejistě, opíraje se o Molnechovo špičaté rameno, šel za Ruizem.

Molnech mu pomohl do člunu a přitom na něj neustále tiše mluvil. Kroel ztěžka dosedl na lavici a upřeně hleděl na podlahu.

„Mistře Kroele,“ oslovil ho Ruiz, „prosím, věnujte mi pozornost.“ Mág kývl, aniž zvedl oči. „Věci se změnily, to je pravda, ale změnily se k lepšímu. Věřte mi, prosím vás.“

Kroel znovu kývl, hlava mu poskakovala jako dítěti, vůbec se to nehodilo k jeho rozložité postavě.

Dolmaero sáhl Ruizovi na záda, kde látkou prosakovala krev. „Jsi zraněn.“

Ruiz sykl bolestí. „Není to tak zlé. Ale kdybys byl tak hodný a vytáhl mi ty drátky, byl bych ti velice vděčný.“

Dolmaero se usmál. „To bych mohl zvládnout.“ Ruiz našel lékárničku a sundal si horní část kombinézy. Dolmaero ho docela šikovně ošetřil. Když skončil a přelepil Ruizovi rány kousky pseudokůže, nadhodil se zdvořilou zvědavostí: „Byl bych čekal, že člověk jako ty bude mít víc jizev.“

Ruiz ho poplácal po zádech. „Schovávám si své jizvy uvnitř, kam patří.“

Přinesl kožní druk a vmáčkl jej Flomelovi do krku. Kouzelník sebou škubl a prudce otevřel oči. Snažil se zvednout a přitom bezmocně soptil.

„Drž hubu,“ umlčel ho Ruiz. „Mlč a poslouchej, nebo tě zas uspím. Nikdo na tebe není zvědavý.“

Flomel ztuhl, jen v očích mu hořela zášť. Ale byl zticha.

Ruiz si vzdychl. „Tak dobrá. Všichni poslouchejte. Určitě jste uhádli, že Corean je otrokářka. Měla v plánu přinutit vás hrát před svými obchodními partnery. Co možná nevíte - faraoské soubory s fénixem jsou na pangalaktických trzích velice žádané á Corean by za vás dostala pořádný balík.“

Dolmaero se ozval. „Proč jsi tady ty, Ruizi? Ty přece nejsi z Faraa.“

Ruiz automaticky zalhal. „Náhoda. Byl jsem na Farau jako turista. Byl jsem stejné překvapený jako vy, když nás unesli.“

Dolmaero se jako obvykle škrábal na bradě. „A to, co tvrdí mistr Flomel? Že jsi skočil na pódium těsně před tím, než nás sebrali?“

„Ano,“ přidal se Molnech. „Taky jsem to viděl.“ Přestaň Dolmaera podceňovat, pomyslel si Ruiz. Improvizoval. „Jen jsem se snažil udělat dobrý obrázek. Fotoaparátem, víte. To je stroj na obrázky, co nosí všichni turisté. Zakopl jsem. Ale to teď není důležité. Teď je třeba rozhodnout, co musíme udělat.“

„Co můžeme udělat my?“ zeptal se Dolmaero.

„Rozumná otázka. Tak předně, z jedné kajuty je třeba vynést obrovskou mrtvolu. Pak zkusíme probudit Nisu. Potom prozkoumáme člun a zjistíme, jestli jej dokážeme ovládat.“

NECHALI KROELA přivázaného k lavici v nákladovém prostoru. Flomel se loudal několik kroků za nimi, jako by nechtěl, aby ho s nimi někdo spojoval.

U Banessiných dveří se Ruiz zastavil. „Na to, co je vevnitř, není ani trochu hezký pohled. Ale musíme ji dostat pryč.

Za pár dní by příšerně zapáchala.“

Strčil do dveří. Obryně ležela na zádech na lůžku s roztaženýma nohama.

„Nebude to snadné,“ uvažoval Dolmaero. „Váží nejmíň dva metráky. Jak se ti podařilo ji přemoct?“

Ruiz potřásl hlavou, rozhodně nechtěl zabíhat do podrobností. „Překvapil jsem ji. Teď ji shoďte z postele a uvidíme, jestli ji dokážeme odvléct.“

Flomel stál u Banessiny hlavy. Dotkl se přilby senzitoru. „Co je to?“

Ruiz přilbu sundal, hodil ji na zem a dupl na ni. „Nechtějte to vědět, mistře Flomele.“

Dolmaero a Molnech rozhoupávali tělo, až se překlopilo na podlahu. Flomel bloumal po kajutě a prohlížel si věci, které tam ležely. Chtěl vzít do ruky vykládanou dýku, ale Ruiz zavrtěl hlavou. Flomel na něho nenávistně pohlédl, nicméně ruku odtáhl. Zkoumal dál, až narazil na nádobu, v níž obryně přechovávala uřezané penisy. „Co jsou tyhle...“ chtěl se zeptat. Pak zezelenal.

„Pořád ti připadá jako hodná žena, mistře Flomele?“ usmál se na něho Ruiz a čaroděj pro jednou mlčel. Stál a přemýšlel. Tvářil se přitom kysele a pesimisticky.

Druzí dva mezitím svázali zápěstí mrtvoly šňůrou od senzitoru a byli připraveni začít ji stěhovat.

„Ještě štěstí, že jsme se sem dostali, než úplně ztuhla. Pak už bychom ji skrz dveře nedostali,“ komentoval Dolmaero.

Všichni tři měli co dělat, aby ji odtáhli, šlo to po centimetrech. Flomel se zase coural vzadu, ponořený do svých úvah.

Když se dostali až do nákladového prostoru, vyděsil se Kroel k smrti, ale Molnechovi se přece jen podařilo ho uklidnit.

„Já teď probudím Nisu. Vy skutálejte Banessu po rampě dolů. Vy taky,“ ukázal na Flomela.

„Já? Já nejsem nějaký pobuda, abych sahal na mrtvoly!“

Ruiz se zachmuřil. „Nezabiju vás za to, že jste hlupák. Ale nikdo mě nepřinutí vás živit. A taky vás můžu klidně držet na řetěze ve skladišti, jestli mě nehodláte poslouchat.“

Chvíli se zdálo, že se Flomel na Ruize vrhne. Nakonec ale nevrle kývl na souhlas.

„Fajn,“ řekl Ruiz, přitiskl mu proužek s kódem k obojku, sundal jej a zahodil. Čaroděj vyšel za ostatnimi.

NISA LEŽELA KLIDNĚ na lehátku. Dlouho seděl vedle ni a obdivoval ji. Byla pořád krásná, neuškodily jí ani hrůzy poslední noci. Přitiskl jí druk ke kůži a ona se zajíkavě nadechla. Když otevřela oči, Ruize šokoval její temný pohled.

„Ne, ne, už je dobře, všechno je v pořádku, Niso,“ sevřel ji do náruče. Po chvíli ho pevně objala oběma rukama.

„Myslela jsem, že jsem mrtvá,“ zašeptala. „Byla jsem šťastná, že se mi to podařilo. Myslela jsem, že jsi mrtvý.“

„Oba žijeme. A s trochou štěstí to tak zůstane.“ Dotkl se proužku na hrdle, který tam zůstal po obojku. Zasypal polibky linii její brady.

O chviličku později se trochu odtáhla a rozhlédla se po kabině. Spatřila Marma, ležícího na zemi, a roztřásla se. „Mrtvý?“

Sledoval její pohled. „Ne, myslím, že není mrtvý, jenom jsem mu vypnul pohon. Ale obryně je mrtvá. Ostatní zrovna vyhazuji její mrtvolu.“

„Ostatní?“

„Všichni jsou v pořádku.“

„Ty čaroděje bys měl zabít, Ruizi. Nebo je nechej tady. Nedá se jim věřit, myslí si, že jsou lepší než všichni ostatní.“

„Chceš říct... že jsou jako princezny?“

Chvíli v ní zápasila uražená pýcha a pobavení. „Ne, myslím to vážně. Bylo by to jistější. A tobě nevadí zabíjet, že?“

„To si myslíš?“

Asi v jeho tváři viděla něco nepříjemného, protože se odtáhla a seděla skrčená, s rukama kolem těla. „Zabil jsi hodně lidí, Ruizi?“

Vstal a šel k průzoru. „Dost,“ zamumlal.

„Cože?“

„Řekl jsem-“ otočil se a zadíval se na ni. „Víš, světy jsou rozlehlé, Niso, a plné života. A mezi těmi biliony... si někteří žít nezaslouží. Kromě toho - neřekla jsi mi sama před chvilkou, abych zabil iluzionisty? Ujišťuju tě: přes to, co ti udělali, nejsou o nic víc vinni než ty. Proč by měli zemřít?“

„Dobře. Máš pravdu. Nech je. Pohlídám si je.“

„To je rozumné řešení,“ zasmál se.

NISA POZOROVALA RUIZE, který si prohlížel řídicí pult lodi, a v srdci se jí začala probouzet naděje. Zdálo se, že jeho silné ruce věcem, jichž se dotýkají, rozumějí. Hladily vypínače a světla a monitory a pomalu hledaly smysl všech těch podivných věcí. Připadal jí skoro jako bůh, dovedl ničit s božskou lhostejností, možná, myslela si, možná dokáže stejně snadno dělat i zázraky.

Když nad růžové údolí vyšlo slunce, požádal ji Ruiz, aby zanesla bývalým vězňům balíčky s jídlem. Šla do skříňky, kterou jí ukázal, a chvíli se potýkala s neznámým systémem zámku, až se jí ho podařilo otevřít. „Tvař se sebejistě,“ poradil ji Ruiz. „Nevylekej Flomela. Kdyby ti chtěl ublížit, Dolmaero mu v tom zabrání. Až budeš hotová, vrať se sem.“

Odnesla balíčky do hlavního prostoru. Dolmaero a Molnech se po svém přídělu dychtivě natáhli. Kroel na ni tupě zíral a ruku nezvedl. Položila balíček na lavici vedle něho.

Když se přiblížila k Flomelovi, upřel na ni pohled, v němž se mísil strach s nenávistí. „Mistře Flomele,“ natáhla k němu ruku s jídlem, „není to jed. Ruiz Aw říká, že se vás nesmím pokusit znovu zabít, tak to neudělám.“

Vytrhl jí balíček.

„Dobrou chuť," popřála mu.

Když procházela kolem vstupního otvoru, zahlédla obryni ležící na dolním konci rampy. Už teď se k mrtvole slétl mrchožravý hmyz, velcí zlatí brouci s třpytícími se křídly. Když jeden z nich vlétl dovnitř a štípl Molnecha do kůže na lícní kosti, odstrčil Ruiz rampu od lodi a zavřel vchod.

„Pojďte do pilotní kabiny." Sklonil se ke Kroelovi, který se pořád ještě vyděšeně choulil na lavici. „Mistře Kroele, počkáte tady na nás, prosím vás? Nahoře jsou nebezpečné stroje, tady budete bezpečnější," řekl mu laskavě.

V PILOTNÍ KABINĚ se opřel o palubní desku. „Máme tu jeden problém."

Jediný Dolmaero se rozesmál, i když Molnech také vycenil své dlouhé zuby.

„Ano, jistě..." Ruiz se také zašklebil. „Ale co chci říct: tenhle člun je naprogramovaný, aby letěl tam, kam jej Corean poslala. Takže buď musíme letět tím směrem, nebo se vydat na cestu pěšky. Podle mého názoru je step příliš nebezpečná. Nevím, jaká je v téhle části Strašpytlu zvěř, ale Coreanini lidé se zjevně něčeho báli."

Nezmínil se jim o nutkání svého akčního imperativu, hlasu, který mu přikazoval, aby pokračoval ve svém vyšetřování. Jak se síť smrti uvolňovala a s časem, který uplynul, příkaz sice slábl, ale i tak byl dost silný, aby to bylo Ruizovi nepříjemné.

Tentokrát se první ozval Molnech. „Já se taky bojím. V trávě žijí hladové věci, to vím jistě. Ale na druhé straně - nevím sice, co pro nás Corean naplánovala, ale zúčastnit se toho taky nechci."

„Souhlasím," ujistil ho Ruiz. „Ale mám i dobrou zprávu. Můžeme letět směrem, který nám naprogramovala, a když uvidíme šikovné místo, kde bychom mohli přistát - třeba nějakou vesnici, odkud bychom se mohli přepravit na neutrální přistávací ring - dovedu člun zastavit."

„Přesné tak to musíme udělat," prohlásil Flomel kategoricky.

Ruiz na něho překvapeně upřel oči. „Jsem rád, že se mnou souhlasíte, mistře Flomele."

Čarodějův obličej byl zosobněním přátelství a Ruiz si pomyslel, že ještě nikdy nevypadal zrádněji. „Když zafouká vítr z Pekla, i ten nejsilnější strom musí tancovat, jak praví přísloví," usmál se Flomel a Ruize polil ledový pot.

Pohlédl na Nisu a v její tváři četl nenávistný odpor. Pozorně si prohlížela Flomela. Když jí zrak zaletěl k Ruizovi, nenápadně na ni mrkl.

Dolmaero seděl na kraji lehátka. Vypadal ustaraně, proplétal si prsty a hleděl na zem.

„Jaký je váš názor, cechmistře?" zeptal se ho Ruiz.

Dolmaero vzhlédl. „Myslím, že tvůj plán je to jediné, co nám zbývá. Ale... musím to vědět: Ruizi Awe, jaké s námi máš úmysly? Patříme nyní tobě? Můžeme doufat, že se vrátíme na Farao?"

Ruiz zamával rukama: „Ne, ne, já nejsem váš majitel. Pokud jde o mne, jste svobodní lidé. Pokud chce někdo odejít, klidně běžte." Otočil se k Nise. „I když by mě to mrzelo. A návrat na Farao... je mi to líto, ale zatím je to velice nepravděpodobné."

Nisa odtrhla pohled od Flomela a upřela jej na Ruize, ve tváři měla zděšení. Ostatní vypadali úplně stejné.

„Ach..." vzdychl Dolmaero nešťastně. „To je rána, Ruizi Awe. Vlastně mě to příliš nepřekvapuje. Než ses zmocnil člunu, ani mi nic podobného nepřišlo na mysl. Ale stejně, můžeš nám říct, proč bychom se tam nějak nemohli vrátit?"

Ruiz nevěděl, co má dělat. Jak jim mohl říct, že podle pangalaktických zákonů jsou dosud majetkem Umělecké ligy a že se na svou planetu mohou vrátit jen jako zboží zbavené mozků? Vyhnul se odpovědi. „Cestování mezi hvězdami je velice drahé a na Farao je spojení jen velmi zřídka."

Dolmaero se na něho smutně díval. „Bojím se, že to není celá pravda."

Ruiz sklopil hlavu. „Není. Je to příliš složité. Promluvíme si o tom později, budete-li chtít. Ale teď bychom měli vyrazit. Očekávám, že se brzy ozve paní Corean. Bude nešťastná, když se jí neozve žádný z jejích lidí. Pečlivě jsem zkontroloval všechny obvody a nezdá se, že by tam byly nějaké nadřazené.

Podle všeho nemůže převzít řízení lodi na dálku. Jistě to ale nevím. Chtěl bych být co nejdál, až nás zavolá."

Otočil se k hlavnímu panelu a začal člun připravovat ke startu. Aniž se otočil k ostatním, přikázal jim: „Posaďte se do křesel a připevněte si bezpečnostní pásy. Je možné, že nás čeká neklidný let."

Když se motory rozkvílely a člun se vznesl ke slunečné obloze, ohlédl se na ně. Všichni strnule seděli připoutaní v pásech. Tři obličeje byly zachmuřené a nejisté.

Ale Nisa se na něho usmívala a v očích jí zářil jakýsi sladký cit, který mu dodával odvahy.